COMANDO · URMARIRI
TERORISM · SPIONAJ · SABOTAJE · RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA · ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE · SUPER COLECTIA WAR

Karl von Vereiter

SINA ÎNSÂNGERATĂ

POL.

KARL VON VEREITER

ŞINA ÎNSÂNGERATĂ

V.1.0

Traducerea de Nicolae Baltă

Editura ZZ
1999

Partea I

„Plecarea”

„Simţeam sub roţile motrice şine care nu mai erau franceze; zgomotul lor, urcând de sub locomotivă, nu mai era acelaşi şi s-ar fi zis că bielele se roteau altfel decât la noi acasă. Impresiile acestea ar putea să pară fanteziste, dar, când ai trăit o viaţă întreagă pe Mountain şi o cunoşti aşa cum o cunosc eu, e uşor să-ţi dai seama că nu merge cum trebuie, că se simte pe şine străine şi că parcurge un drum cu care nu este obişnuită.

De îndată ce am trecut graniţa, a început să protesteze din toate încheieturile şi am observat că, simţindu-se ultragiată, făcea totul după capul ei.

Atunci, ea m-a făcut să resimt spaima de necuprins a mecanismelor sale şi, la fiecare vibraţie, am simţit limpede că nu mai era în largul ei…”

A. Lefevre, *Amintirile unui mecanic de locomotivă din timpul Ocupaţiei.*

Capitolul 1

— *Sofort kommen!*

Antoine se încruntă, apoi întoarse capul şi aruncă o privire întrebătoare peste umăr.

— Ce zice ăsta?

— Să mergi cu el… şi repede!

Antoine scoase un oftat de exasperare şi se uită din nou la neamţul care aştepta jos, lângă locomotivă.

— Să merg cu el? întrebă, încolţit de bănuieli. De ce? Ia închipuie-ţi că Fritz-ul ăsta mă duce la closet… toţi ăştia sunt un piculeţ homo…

— *Sofort kommen! Schnell!* insistă neamţul.

— Bine, bine! Uite-acuş! Că doar nu te mănâncă-n fund, nu? mârâi mecanicul. Noi ăştia mai avem şi treabă de făcut, ştii… tocmai aşteptăm să facem plinul ca să plecăm…

— Eu aş zice să-ţi ţii gura şi să te duci, spuse Henri, ştergându-şi chipul înnegrit cu dosul palmei. Uită-te la el, săracul, s-a înroşit la faţă şi îi ies ochii din cap!

— Bine, hai că mă duc…

Coborî treptele de fier şi porni pe urmele subofiţerului din *Feldgendarmerie.*

Umbrele înserării începeau să se lase peste peroanele Gării de Est. În stânga, trenurile care făceau legătura cu suburbiile erau pline de cei ce se întorceau acasă după ce-şi încheiaseră lunga zi de muncă.

Neamţul se îndreptă direct spre biroul şefului de gară. În faţa uşii, doi *Feldgendarm,* care tropăiau cu cizmele lor înalte şi lucitoare ca să se mai încălzească, îşi salutară superiorul, făcându-se că nu-l văd pe francez, care pătrunse în urma subofiţerului în odaia încălzită de un godin uriaş.

Aşezat în spatele biroului său, Marcel Dubois, şeful gării, îşi ridică o clipă privirile din hârtiile pe care le studia; ochii săi, de un albastru spălăcit, îi întâlniră pe cei ai lui Antoine şi acestuia din urmă i se păru că desluşeşte în privirile omului din faţa lui, pe care îl cunoştea practic dintotdeauna, o nuanţă de implorare.

Stând în picioare, lângă birou, un funcţionar militar al Căilor Ferate germane tocmai îşi aprindea o ţigară. În fund şi la dreapta, printr-o uşă întredeschisă, se întrezărea biroul serviciilor

de securitate ale Gării de Est, conduse de *Sturmbannfuhrer-ul* Wesseler, un bărbat gras şi chel, care stătea chiar în clipa aceea de vorbă cu doi dintre ofiţerii lui.

Glasurile puternice ale nemţilor ajungeau până la Antoine, năpădind biroul în care domnea o tăcere ciudată.

În cele din urmă, după ce îşi aprinse ţigara, neamţul aflat lângă birou vorbi într-o franceză cu un puternic accent germanic:

— Suntem grăbiţi, domnule Dubois!

Marcel dădu din cap. Mecanicul observă cât de rău îmbătrânise în vremea din urmă cel din faţa lui şi încercă zadarnic să îl compare cu omul energic care fusese dintotdeauna.

De când îl ştia, şeful de gară fusese pentru toţi un camarad plin de înţelegere, necruţător în ce priveşte munca, dar de o omenie profundă.

Privirea lui se ciocni de cea a neamţului, apoi se aţinti pe chipul înnegrit al lui Lefevre.

— Trebuie să mergi în Germania, Antoine, spuse el cu jumătate de glas.

— Ce?! exclamă mecanicul. Dar eu n-am mai trecut graniţa din ’39! Credeam că ne-am înţeles, Dubois. Sunt gata să fac orice traseu, dar numai în Franţa!

— Da, ştiu, oftă celălalt. Şi te rog să mă crezi că, dacă mi-ar fi stat în puteri, ai fi rămas pe traseul tău… Dar acum e vorba de un tren special…

— Ce anume, arme?

— Nu. Ştii doar că nu prea lasă ei pe mâna francezilor asemenea transporturi. Nu, e vorba doar de o încărcătură de alcool…

— Şi unde trebuie dus alcoolul ăsta?

— La Munchen.

— Şi nu există nici o posibilitate de refuz?

Neamţul schiţă un zâmbet. Urmărise cu o anumită greutate conversaţia celor doi francezi, care se desfăşurase într-un ritm infernal, dar înţelesese limpede ultima întrebare a mecanicului.

— Dacă nu vreţi să mergeţi, spuse el cu glasul său aspru, voi pune un mecanic de-al meu să vă conducă locomotiva.

Antoine se simţi brusc cuprins de o furie care fu cât pe ce să-l înăbuşe.

— Ivette să încapă pe mâna unui…? începu el şi se înecă. Apoi îşi trecu mâna peste frunte, suspină şi, clătinând din cap, spuse:

— Dacă altfel nu se poate…

Şi, aplecându-se spre şeful gării, adăugă:

— Munchen şi-atât, s-a înţeles? Nici un pas mai departe!

O umbră de zâmbet apăru pe buzele lui Marcel.

— De acord, Antoine… Munchen şi-atât.

— Şi, după aia, îmi reiau itinerarul obişnuit, da?

— Da.

— Bine. De acord. Şi unde-i scârba asta de tren?

— Pe linia 13.

Marcel îi întinse nişte hârtii.

— Uite, ai aici foaia de drum, orarele de care trebuie să te ţii şi itinerarul… în trei zile eşti înapoi… Drum bun, nisezule!

Lefevre zâmbi. Când i se spunea astfel, simţea că îi creşte inima.

Nisezul.

În 1923, venise din îndepărtata sa provincie ca să dea examen aici, la Paris, unde avea să rămână pentru totdeauna, îşi mai amintea şi acum ziua aceea cenuşie când, cu diploma de mecanic în buzunar, luase un taxi până în celălalt capăt al oraşului şi urcase în fugă în camera de hotel unde îl aştepta soţia lui, Solange.

Scoase un oftat, clătină din cap şi ieşi din birou.

— Ei? Cum e?

Antoine îşi aprinse o ţigară şi îşi întinse instinctiv mâinile spre uşiţa cuptorului; îl pătrunsese frigul când ieşise din biroul lui Marcel şi acum fremăta de plăcere simţindu-se scăldat în dogoarea ce răzbătea prin peretele de fontă.

Se lăsase deja întunericul şi marea Gară de Est îşi recăpăta aspectul fantomatic pe care i-l dădeau becurile de sub cupola uriaşă, ca o carapace.

— Mergem la Friţi.

— Nu mă mir, zâmbi fochistul. Ca să fiu sincer, mă aşteptam de mult la asta… Dacă nu era Antoine, n-am fi stat noi atâta în ţărişoara noastră, dar până la urmă tot trebuia să se întâmple…

— Nu-i decât un drum scurt, dus-întors, se apără Antoine. O încărcătură de alcool pentru Munchen.

Henri Salvain, fochistul, dădu din cap aprobator.

Era un om înalt, bine clădit, cu douăzeci de ani mai tânăr decât Antoine. Se născuse la Paris şi crescuse în cartierul Batignolles; era dintr-o familie aparţinând micii burghezii, care

locuia într-o clădire veche de pe strada Rome.

Părăsise foarte de tânăr căminul părintesc, dat fiind că nu reuşise să se facă înţeles de un tată care şi-ar fi dorit să-l vadă funcţionar, ca şi el. Henri însă îşi petrecuse copilăria cu gaşca lui de prieteni în Gara Saint-Lazare şi avea trenurile în sânge.

Debutase în meserie la cincisprezece ani, ca gresor, apoi entuziasmul şi inteligenţa îi îngăduiseră să urce rapid treptele profesiei până la a ajunge un mecanic de locomotivă excelent.

În 1937, fusese definitiv transferat pe uriaşele Mountain, locomotivele denumite pe atunci „41000”, dar pe care tehnicienii le cunoşteau sub formula 241.A-I.

Îşi petrecuse întreg anul 1937 cu un mecanic bătrân, ai cărui plămâni începeau să cedeze. O vreme, visase să conducă monstrul acesta a cărui greutate fară încărcătură era de treizeci de tone şi care, încărcat, atingea şaptezeci şi două.

Dar, când bătrânul fusese dus la spital, Salvain fusese din nou transferat pe o altă Mountain, care tocmai fusese revizuită la atelierele din Epernay şi astfel îl întâlnise pe Antoine Lefevre, şeful său, care avea să-i devină prieten şi care îşi botezase locomotiva cu numele fiicei sale.

— Încet, încet… fii atent…

Mountain-ul mergea în marşarier, apropiindu-se de lungul şir de vagoane garate pe linia 13.

Aplecat în afară şi privind de-a lungul tenderului, Henri vedea lumina roşie a feroviarului care stătea lângă primul vagon.

— Stop!

Frânele scrâşniră şi bielele se opriră brusc. Purtată de inerţie, „41000” se izbi uşor cu tampoanele de cele ale vagonului din frunte şi dădu drumul la două jeturi de aburi şuierânde peste şinele învecinate.

— Hei, Antoine!

Lăsând din mână levierul, Lefevre îşi coborî privirile spre cel ce îl strigase. Slab ca o scândură, Dummonier, şeful de serviciu, îşi iţea de sub şapca de feroviar capul cât un pumn, cu ochii bulbucaţi.

— Dai o raită prin Reich, din câte se pare?

— Mda. Câte unităţi?

— Şaptezeci şi trei.

— Drace! Vagoane-cisternă?

— Nu, obişnuite… pline cu lăzi de alcool… adică cu sticle,

bătrâne…

— Credeam că-i alcool industrial, pentru uzinele lor…

— Nici vorbă! Da, e alcool, dar din ăla de dat pe gât… Câteva mii de lăzi de Bourgogne, Beaujolais, Bordeaux, Minervois, Cotes-du-Rhone, Saucerrois, Corbieres, Monbazillac, Calvados…

— Nemernicii dracului! O să ne ia până la urmă totul!

— Le e sete odraslelor lui Hitler! Şi sunt douăsprezece vagoane pline ochi cu şampanie… datate 1928 şi 1929… astea bineînţeles că numai pentru marii mahări…

Chipul lui Antoine se întunecă.

— Măcar de le-ar veni englezilor ideea să bombardeze trenul!

— Ce, eşti nebun?! Fără prostii, bătrâne! Avem şi-aşa destule belele pe cap… Nu, trebuie să scăpăm de mizeria asta de război, prietene… iar tu trebuie să te gândeşti la copiii tăi!

Mecanicul îşi muşcă buzele; interlocutorul său de pe peron nu putea să-i vadă chipul, care nu era decât o pată pe fondul întunecat al cabinei.

— Ştii că fiică-ta a început să se facă o fată frumoasă? Am văzut-o acum câteva zile… a, chiar în seara, când trebuia să ajungi la şapte fix şi ai sosit abia la unsprezece şi jumătate…

— Da, am avut necazuri pe lângă Lille. Era grindină pe-acolo! Am stat ceva, nu glumă, în plin câmp, în timp ce avioanele engleze bombardau serios!

— E drăguţă fiică-ta… dar mă tem că n-o s-o mai ai multă vreme alături… toţi se uitau la ea…

— Ivette e foarte serioasă şi am toată încrederea în ea….

— În vremurile astea, oftă celălalt, lucrurile nu mai sunt cum erau… Femeile astea! Cum cedezi puţin, cum nu mai vor să ştie nimic de tine… Uită-te la mine, Antoine… Plămânii mei au cedat… Am băgat treizeci de ani cărbuni în cuptorul locomotivei, aşa că, ce vrei? Când mă întorceam acasă şi nevastă-mea voia s-o regulez, foalele nu mă mai ţineau… şi ea voia mereu, afurisita! O ardea întruna fundul…

Scoase un oftat.

— Făceam tot ce puteam ca s-o mulţumesc… dar până la urmă n-a mai mers… aveam febră şi nu mi-era bine deloc… Scârba! A şters-o cu un ticălos din aceia, o hienă care trăieşte din sângele altora, un caid al pieţei negre!

Antoine dădu din cap.

— Viaţa asta e ciudată, Dummonier.

— Aşa-i. Nimic nu e perfect… eu, unul, am avut ghinionul să

mă însor cu o curvă.... Iar tu, sărmanul meu prieten... ai un fiu care a şters-o cu cei din L.V. F.....

Antoine înţepeni.

Muşchii i se încordară sub piele şi simţi în gură un gust amar. Preţ de o clipă, silueta neclară a şefului de serviciu se estompă şi pe fundalul întunecat al unui ungher se contură limpede chipul tânăr al fiului său, Alain.

Bătrânul mecanic se gândi la fiul pe care-l avea şi pe care şi-ar fi dorit atât de mult să-l crească cu grijă, aşa cum construieşti o casă, cărămidă cu cărămidă, pe nişte temelii solide.

Muncise întruna peste puteri, gândindu-se mereu la fiul său, căruia voia să-i ofere un viitor fericit. Şi nu se cruţase deloc pentru a-şi atinge scopul! Ţinuse locul altora, lucrase zile în şir, luptând cu disperare împotriva oboselii şi a somnului, cu ochii înroşiţi îndărătul ochelarilor, în timp ce locomotiva gonea în noapte...

În scurtele momente când trecea pe acasă, cădea lângă Solange ca un buştean, dar chiar şi în somnul cel mai adânc continua să vadă şinele lucind sub reflectorul lui Mountain şi stâlpii de telegraf perindându-se cu viteză de ambele laturi ale locomotivei.

Uneori, în toiul nopţii, se trezea tresărind şi, ridicându-se în şezut, întindea mâinile spre nişte comenzi inexistente, cu fruntea îmbrobonită de sudoare, simţind sub el vibraţia puternică a roţilor motrice şi mişcarea interminabilă de du-te-vino a bielelor.

Făcuse totul pentru acest fiu, care era mândria şi deopotrivă raţiunea lui de-a trăi.

Alain, în ce-l priveşte, nu-şi dezamăgise tatăl atât de deosebit; dar, dintr-o dată, după ce fusese mobilizat, dispoziţia i se schimbase şi începuse să vorbească de o Europă nouă, care nu va putea exista decât în ziua când capitalismul evreiesc va fi definitiv zdrobit.

La început de tot, lui Antoine i se păruse că desluşeşte în entuziasmul dialectic al fiului său oglindirea propriilor sale idei; ca orice bun feroviar, Levefre era şi el niţeluş comunist, dar munca grea, dusă într-un ritm infernal, îl îndepărtase treptat de politica activă, încât rămăsese doar cu dorinţa de-a aduce acasă cât mai mulţi bani cu putinţă.

Totuşi, în scurt timp, desluşise limpede ideile fiului său şi atunci avusese loc prima lor ceartă.

Apoi, evenimentele se precipitaseră, războiul începuse şi Alain

plecase pe front. Întoarcerea lui, petrecută spre mijlocul lunii iunie 1940, coincisese cu o perioadă grea pentru căile ferate franceze, care trebuiau complet reorganizate.

Antoine, împreună cu alţi mecanici, se afla la atelierele de la Epernay, acolo unde se născuseră, în 1925, locomotivele 241.A-I.

Când se întorsese acasă, peste două luni, se trezise în faţa unui fapt împlinit. Alain plecase. Nimeni nu ştia unde. Mai târziu, când războiul îşi înfipsese ghearele în Est, sosise o scrisoare.

În antetul acesteia erau trei litere fatidice: L. F. V., respectiv Legiunea Voluntarilor Francezi împotriva bolşevismului.

Capitolul 2

— E trist pe-aici…

Antoine deschise din nou ochii. Stătuse alături de fochist toată noaptea, vrând să vadă cu propriii săi ochi trecerea graniţei, care avusese loc în zori. Dat fiind că lucrase întotdeauna pe reţeaua sud-estică, nu fusese decât de două ori în Elveţia şi nu văzuse niciodată Germania. În alte împrejurări, faptul acesta nu i-ar fi produs nici o impresie, dar acum ţinutul pe care îl străbăteau avea în ochii lui o semnificaţie dureroasă, fiindcă de undeva de aici plecase fiul său spre Est.

— E trist pe-aici! repetă Henri, plimbându-şi privirea peste pământul care era la fel de cenuşiu ca cerul şi la fel de mohorât.

Antoine nu răspunse. Aruncând o privire peste foaia de drum, oftă.

— Vom fi la Munchen peste trei ore… am respectat scrupulos orarul.

Ultima oprire o făcuseră la Augsburg, dar rămăseseră pe o linie de garare, în timp ce nemţii care călătoreau în singurul vagon de pasageri, ultimul din şir, se ocupau de lucrurile ce trebuiau rezolvate.

— Bine că nu a trebuit să suportăm un Friţ lângă noi, în cabină! exclamă Salvain.

— Au preferat să stea în vagon, la căldură.

Fochistul îi aruncă o privire lungă şefului său. Ştia cât se poate de bine ce îl doare pe Lefevre şi nu voia în ruptul capului să răsucească cuţitul în rană.

— Crezi că o să putem porni imediat înapoi?

— Aşa sper. Ca să spun drept, nu mă simt în largul meu în ţara asta… În Franţa, sunt la mine acasă, chiar dacă treburile nu merg prea bine… şi chiar dacă trebuie să-i suportăm pe boşi. Aici, e altfel… e o lume ciudată, ostilă… ştiu eu…

Pe buzele lui Henri flutură un zâmbet.

— Eu unul, bătrâne, nu aş refuza câteva clipe de relaxare… şi îţi spun sincer că tare aş vrea să i-o trag unei fetiţe de-a lor… o nemţoaică! Ce zici? În fond, nu aş face decât să-mi iau ceea ce mi se cuvine, fiindcă în Franţa şi ei ne iau femeile!

— Nu femeile noastre, îl corectă pe un ton acru Antoine. Alea nu-s femei, ci nişte târâturi… Doar stricatele se dau boşilor!

— Ei, ei, ce să zic! râse tânărul fochist. Vârsta îţi deformează vederile, bătrâne! În privinţa aşternutului, nu mai există nici un fel de patriotism de respectat! Când un tip şi o gagică cad de acord să petreacă un moment plăcut împreună, geografia dispare!

— Ar trebui să-ţi fie ruşine să vorbeşti aşa.

— Mie? pufni Henri. Războiul, dragul meu, e treaba celor care trag un folos de pe urma lui! În ce mă priveşte, viaţa mi-a rămas la fel ca înainte de capitulare, aşa că trebuie să profit de fiecare clipă, fiindcă oricând mi se poate întâmpla ceva nasol... şi, atunci, n-aş putea lua cu mine decât ceea ce am izbutit să fac!

— Mă scârbeşti, zău aşa! mârâi Lefevre. Voi ăştia, tinerii, nu luaţi nimic în serios... v-aţi pierdut credinţa şi nu sunteţi decât nişte prostănaci cărora le stă mintea doar la distracţii...

Clipi din ochi şi se aplecă şi mai mult în afara cabinei.

— Un semnal roşu, murmură el.

Mâna i se aşează cu un gest automat pe maneta triplex a frânei. Mai aşteptă câteva clipe, apoi o trase uşor.

De sub roţi ţâşni un evantai de scântei, dar locomotiva Mountain nu stopă brusc, ci pierdu treptat din viteză şi doar zgomotul metalic al tampoanelor izbindu-se unul de altul vesti oprirea.

De ambele părţi ale căii ferate se iviră luminile unor felinare, agitându-se nu departe de stâlpul unde ardea semnalul roşu.

— O fi fost un bombardament, spuse Henri.

— Nu, nu cred, murmură mecanicul; probabil că s-a întâmplat ceva pe linie... O s-o ştim oricum imediat, că vin spre noi...

Văzu aproape în aceeaşi clipă colierele metalice ale *Feldgendarm*-ilor. Nemţii le aruncară francezilor o privire lipsită de amabilitate, după care îşi continuară drumul spre compatrioţii lor, care tocmai coborâseră din vagon.

— Poliţişti, mârâi Henri. Nu-mi plac deloc... mi se face pielea de găină!

— Stai liniştit. Sporovăiesc cu ceilalţi... Noi n-avem de ce ne teme... Ah!

— Ce-i?

— N-ai auzit nimic?

— Nu.

Antoine îşi plimbă privirea peste masa întunecată a tenderului, unde cărbunii scânteiau sub lumina slabă a stelelor.

— Vrei să arunc o privire? se oferi Salvain.

— Nu… probabil că mi s-a părut. Stai puţin, că vin încoace…

Nemţii se opriră lângă scară. Cel ce comanda patrula *Feldgendarmerie*-i i se adresă *Rottenfuhrer*-ului S.S.-iştilor, care călătorea în vagon împreună cu trei *Sturmmann.* Discutară câteva clipe, după care cei doi ridicară braţul drept.

— *Heil Hitler!*

— *Heil!*

Rottenfuhrer-ul urcă sprinten în cabina locomotivei şi îl privi pătrunzător pe Antoine.

— Prizonieri de război fugiţi… spuse el într-o franceză stricată. Eu călătorie aici… Imediat la Munchen… toţi staţi liniştiţi…

Îşi înfipse arătătorul în pieptul lui Antoine, care se dădu încet îndărăt.

— Tu nu opreşti deloc… nimeni nu urce în vagoane… şi acum… *Vorwarts!* Înainte!

— *Schlagt ihn tot, den Hund!*[1] lătră *Obersturmfuhrer-ul.*

Alain îşi simţi gura umplându-i-se de salivă. Ar fi dat orice ca să se afle cât mai departe de locul unde era acum, în inima diviziei sale şi îşi blestemă în surdină greşeala de-a se fi oferit voluntar pentru această misiune, „pentru a-i ajuta astfel, după cum spusese comandantul Verrier, pe bravii noştri camarazi S.S.”.

Francezul îi privi pătrunzător pe cei cinci oameni aflaţi sub comanda sa, care alcătuiau un pluton, de vreme ce purta pe guler însemnele de *Unterscharfuhrer.*

Îi cunoştea pe toţi; ştia din ce parte a Franţei veneau, îi ascultase vorbind despre familiile lor, rămase acolo, într-o ţară ocupată, cu sufletul sfâşiat între mândria de a-şi şti odrasla luptând pentru Europa şi teamă.

Înghiţi în sec şi lătră pe un ton mult mai puţin convins decât cel al neamţului:

— Ce mai staţi! Snopiţi-l pe gunoiul ăsta până-şi dă duhul!

Singurul care făcu un pas înainte fu uriaşul Jean. Era un fenomen, o namilă. Se întoarse spre subofiţer, dar privirea sa căută ochii îngheţaţi ai S.S.-istului.

— *Das ist meine Arbeit!*[2] spuse el cu un zâmbet.

Alain îşi simţi picioarele înmuindu-se. O dată în plus, Jean făcea astfel încât răspunderea unei fărădelegi să cadă pe umerii

[1] Snopiţi-l până crapă pe câinele ăsta!

[2] Asta-i treaba mea!

săi zdraveni. Aşa procedase mereu încă de la începutul misiunii ăsteia nenorocite.

Pe front, lucrurile se petreceau cu totul altfel. Nici unul dintre membrii L. V. F. nu şovăise să lupte cu înverşunare împotriva ruşilor. Erau pe deplin convinşi că, procedând astfel, apărau Europa şi Franţa, ţara pe care o iubeau mai presus de toate.

Dar, deşi aveau inima vitează a războinicilor lui Charlemagne şi sufletul cruciaţilor, cu siguranţă că nu erau nişte criminali şi dacă purtau însemnele S.S.-ului lui Himmler, asta nu însemna în nici un caz că aveau şi spiritul acestuia.

În cursul acestei misiuni care consta în vânarea partizanilor din Ucraina, *Obersturmfuhrer-ul* Ketteler, cel ce comanda secţia în care fuseseră repartizaţi, le poruncise de patru ori să-i bată şi să-i ucidă pe luptătorii de gherilă căzuţi în mâinile lor.

Şi de fiecare dată, luând-o înaintea celorlalţi, Jean Meunier bătuse şi ucisese, cu o răceală zguduitoare, fără să se plângă şi fără să se laude, simţindu-se doar mândru că îşi poate scuti camarazii să-şi mânjească mâinile de sânge…

Alain ştia foarte bine ce e în capul uriaşului. Meunier, care era orfan, spusese oricui voia să-l asculte că „plecase la război ca să nu se mai întoarcă şi că, de vreme ce avusese o viaţă atât de nenorocită, voia să aibă măcar o moarte glorioasă”.

Îl lovi pe rus cu patul Schmeisser-ului, cu răutate şi Alain ghici că Jean voia să termine cât mai repede.

Rusul începu să urle şi Alain, care îşi întoarse capul, văzu privirea rece a S.S.-istului şi umbra zâmbetului său, care schiţa o grimasă cumplită.

„E o crimă, Dumnezeule, o crimă! îşi zise el cu tristeţe. Nici măcar nu l-au interogat! Totuşi, ar putea să ne furnizeze informaţii preţioase… dar, nu, *Obersturmfuhrer-ului* nu-i place decât să omoare, să bată, să se bucure sadic de durerea unei fiinţe fară apărare!”

— Opriţi-l! urlă în clipa aceea S.S.-istul. E nebun băiatul ăsta! O să-l omoare mai repede decât voiam eu!

Doi S.S.-işti se năpustiră la Jean, care se zbătu ca un apucat:

— *Loslassen! Loslassen! Ich bringe inh um…!*[3]

— Destul! mârâi *Obersturmfuhrer-ul,* proţăpindu-se în faţa francezului. Ştii bine că-mi place să-i văd târându-se pe jos ca nişte viermi… Schiţă un zâmbet. E-n regulă! Eşti prea puternic, ştiu… şi mult mai entuziast decât ceilalţi…

[3] Lăsaţi-mă! O să-l ucid!

Şi, zicând acestea, strecură o privire rece spre Alain, care nici nu clipi.

Ketteler se apropie de partizan şi constată fară prea mare greutate moartea acestuia.

— *Ach so!* făcu el, adresându-se tuturor şi nimănui anume. Toată lumea în maşini! Ne întoarcem. Mâine vom continua vânătoarea!

Francezii se urcară în *Panzerpahwagen*-ul condus de unul dintre ei, pe nume Julien Montsaint.

Alain preferă de data aceasta să urce alături de ceilalţi şi se aşeză lângă vlăjganul de Jean. Când *Panzer*-ul demară, punându-se în coada lungului şir de vehicule S.S., mâna dreaptă a *Unterscharfuhrer*-ului se lăsă, cu un gest amical, pe antebraţul lui Meunier.

— Mulţumesc, bătrâne...

Cu ochii pe jumătate închişi, Jean îl privi pe cel ce îi era şef şi prieten.

— Nu-i nimic, Alain! Trebuia ca cineva s-o facă, nu?

Alain dădu cu tristeţe din cap şi oftă; apoi, cu privirile în pământ, spuse:

— E o nebunie! N-aş fi crezut că lucrurile se vor petrece aşa!

— Dar cine ar fi crezut? protestă Jean. Credeam că am venit aici ca să luptăm împotriva bolşevismului... nu ca să ucidem cu sânge rece nişte prizonieri fără apărare...

Tăcu dintr-o dată şi în ochi i se ivi o lucire veselă.

— Din fericire, ştiu că n-o să mă mai întorc viu acasă... altfel, cred că aş înnebuni!

— Netotule! Şi mai îndrăzneşti să zici că eşti fochist!

Uluit, Henri înălţă spre mecanic o privire buimacă; aşa cum stătea, aplecat spre gura căscată a cuptorului, mâinile i se încleştară pe coada lopeţii. Flăcările roşiatice îi dădeau chipului un aer demonic.

— Dar... încercă el să spună, înecându-se.

— Idiotule! Urcă pe tender, pentru numele lui Dumnezeu! Vezi doar că a rămas agăţat cărbune colo sus! Du-te şi dă-l jos, fir-ar al dracului!

Salvain se îndreptă din mijloc cât era de înalt, aţintind asupra lui Antoine o privire mirată; în adâncul ochilor avea însă o lucire de furie.

Scuipă cu dispreţ, apoi urcă pe tender; vântul îi biciui obrazul.

Nu avea pe el decât maioul, dar furia îl încinsese atât de rău, că nu mai simţea deloc frigul.

— Imbecilul ăsta bătrân! mârâi el, târându-se pe mormanul de cărbuni. E de-a dreptul smintit, tipul ăsta! E nebun de legat! Drept cine se crede? Dacă ar fi fost după mine, i-aş fi dat cu lopata peste bot! N-ar trebui să apuci asemenea vârstă! Când un tip ajunge să se zaharisească aşa, ar trebui să crape încetişor, fară să mai supere pe nimeni…

Aruncă o privire spre cer, unde norii pântecoşi goneau ca nişte monştri întunecaţi. Totuşi, o lună ca un corn arunca o lumină lividă, fantomatică.

— N-am nici o vină dacă e-n în rahat până-n gât! mârâi din nou Henri. Nu e vina mea dacă scârba lui de fiu îl linge pe Hitler în fund şi nici dacă fiică-sa a început să se fâţâie cu bărbaţii!

Rânji răutăcios.

— A, păi asteia am de gând să i-o trag de cum ne întoarcem la Paris! E mai bine să-şi piardă fecioria cu un francez decât cu un Friţ!

Întinse mâna stângă – în dreapta ţinea coada lopeţii – şi dădu peste ceva vâscos şi călduţ.

— Ce Dumnezeu?!

Se ridică în genunchi şi holbă ochii cât cepele. Atunci, amintindu-şi că avea mereu asupra lui lanterna, o desprinse de la centură şi îi îndreptă fascicolul drept înaintea lui.

În aceeaşi clipă, simţi că îngheaţă.

Sângele prelins peste cărbuni avea o culoare întunecată, dar paloarea mâinilor şi a chipului omului ce zăcea acolo părea dată de lumina maladivă a lunii.

Punând lopata jos, Henri se aplecă asupra celuilalt şi degetele sale îi pipăiră gâtul, căutând pulsul; simţindu-i-l slab şi accelerat, scoase un suspin de uşurare, iar pe buze îi apăru un zâmbet.

— Ticălosul naibii! auzise el ceva dinspre tender… şi, în loc să-mi facă semn, s-a apucat să mă înjure în faţa nazistului!

În timp ce bodogănea cu glas scăzut, îl răsuci încet pe rănit, care nu cântărea aproape nimic; pipăindu-l prin ţesătura a ceea ce părea un soi de pijama în dungi, purtată de acesta, îşi dădu seama că nefericitul era numai piele şi os.

— Ce slab e! Probabil că e un evadat din aceia. Ce o să ne facem cu el? Doar nu-l pot ascunde sub cărbuni…

Îşi scormoni mintea, zicându-şi că omul ăsta trebuie că pierduse enorm de mult sânge şi că nu avea deloc cum să-l ajute

– nici măcar puţin alcool, din care se găsea totuşi din belşug în miile de sticle din vagoane.

Putea, ce-i drept, să se întoarcă în cabină şi să încerce să-i dea de înţeles bătrânului ceea ce găsise. Era clar că Antoine nu era prost şi bănuise cumva despre ce era vorba; dar ce putea face, cu nazistul care nu se dezlipea de lângă ei?

Fu cât pe ce să sară în sus; rănitul îl apucase cu mâna sa îngheţată şi Henri văzu atunci, pe chipul alb, stors de sânge, care părea în întuneric o pată lividă, doi ochi enormi, larg deschişi, cu pupilele lucind ca nişte licurici.

— Apă… îl imploră omul.

Auzindu-l vorbind în franceză, Henri rămase cu gura căscată. Apoi se aplecă grăbit spre el:

— E un Friţ jos, în cabina locomotivei, prietene! Dacă ai mai putea răbda un pic, ar fi tare bine…

— Mi-e sete, repetă celălalt şi oricum, nu mai are nici o importanţă… O să crăp, aşa că ce mai contează!

— Nu vorbi prostii! protestă fochistul. Tot ce trebuie să faci e să rămâi aici, fară să te mişti… o să ajungem la Munchen şi nimeni n-o să te poată descoperi aici… Ştii, de cum o să tragem garnitura pe o linie de descărcare, locomotiva va fi îndreptată fară îndoială spre un colţ izolat şi atunci Antoine, el e mecanicul şi cu mine o să ne putem ocupa de tine cum trebuie…

— Sunt rănit la burtă… murmură slab celălalt şi la picioare… Au pus câinii pe urmele noastre… şi trăgeau cu automatele… toţi camarazii au murit. În fine, cel puţin aşa cred, fiindcă m-am trezit la un moment dat singur de tot… Dobermanul ăla m-a muşcat până la os… l-am ucis, dar nu mai puteam… îţi închipui… aveam la boabe în burtă! Şi doare al naibii de rău, zău aşa!

— Unde erai?

— La Dachau.

— Ce-i asta?

— Un lagăr de concentrare… iadul pe pământ… Eu eram în maquis, *în regi*unea Lyonului… am fost vânduţi miliţienilor şi nemernicii ăia i-au chemat pe Friţi. Am fost săltaţi cât ai bate din palme… şi ne-am pomenit la Dachau, nu departe de Munchen… Chiar nu poţi să-mi dai o picătură de apă?

— Imediat o să… începu Salvain.

Nu apucă să-şi termine fraza.

Lumina puternică a unei lanterne îl orbi brusc. Cu toate acestea, izbuti să zărească silueta neamţului care coborâse

lângă el, pe mormanul de cărbuni din tender şi deopotrivă gura neagră a Walter-ului pe care acesta îl ţinea în mână.

Capitolul 3

Veneau din marea pădure Krasmaia, pe care o străbătuseră în două zile şi două nopţi, după ce spuseseră adio sectorului nord, Vergeniev, unde luptaseră cu naziştii, departe de marea şosea strategică.

Aveau încă vii în minte ecourile încleştării aceleia feroce, în timp ce păşeau cu cizmele lor uzate pe solul cald încă de cenuşa rămasă în urma uriaşei bătălii pentru Ucraina.

Luptaseră totuşi cu un curaj surprinzător, năpustindu-se ca lupii înfometaţi asupra posturilor inamice, tăindu-le liniile de aprovizionare şi înjunghiind santinelele…

Încetul cu încetul, pe măsură ce armatele lui Hitler pătrundeau tot mai adânc în nemărginirea Rusiei, din toate colţurile Ucrainei începeau să sosească oameni şi colonelul Anatoli Truşcenko şi-a văzut astfel efectivele unităţii crescând aidoma apelor unui fluviu în perioada ploilor.

Având sub comanda lui peste trei sute de partizani, Truşcenko plănuia o nouă tactică pe care să o aplice în războiul pe care îl ducea de la începutul lui 1942.

Nu mai avea rost să-şi cheltuiască energia pentru a omorî un neamţ sau pentru a arunca în aer un camion izolat. În sud, nu departe de Cernikov, era marea cale ferată care străbătea întreaga ţară.

Aceasta devenise cordonul ombilical al armatelor duşmane care îşi croiau drum spre Volga. Era deci logic ca colonelul Truşcenko să îndrepte efortul oamenilor către acest punct nevralgic, acolo unde naziştii ar putea resimţi mai dureros efectul loviturilor date de partizani.

Prudent şi viclean, Anatoli trimisese în faţa unităţii sale o patrulă care trebuia să-i facă un raport amănunţit despre forţele inamice ce se găseau în împrejurimile micii păduri Şcenikov, care era locul ales ca bază a noilor operaţiuni.

Patru oameni plecaseră într-acolo.

Unul singur s-a întors la camarazii săi. Când, spre zorii unei zile reci de octombrie, subofiţerul Armatei Roşii Leonid Vasiliev s-a prezentat în faţa colonelului, Truşcenko se încruntase şi aşteptase, într-o tăcere grea, ca omul să vorbească.

Relatarea lui Leonid îi făcu să tresară pe şeful partizanilor şi pe

ofiţerii săi, Kiril Zapaiev şi Piotr Pavlovici, fostul tanchist, un uriaş care avea aproape doi metri şi ale cărui braţe erau groase fiecare cât o coapsă.

— Am căzut ca proştii într-o capcană, explică subofiţerul, în împrejurimile Laskaiei. Nici acum nu ştiu cum de mi-a venit să mă arunc cu capul în jos într-un puţ părăsit şi secat.

Suspină şi paloarea chipului său răvăşit se accentuă.

— Blamienko şi Dumeroski au căzut sub gloanţele S.S.-iştilor. Puţul în care m-am aruncat nu era deloc adânc şi am nimerit pe un strat de nisip care mi-a amortizat căderea. Dacă stăteam în picioare, puteam să văd ce se întâmpla afară... Ar fi fost mult mai bine pentru el dacă Alliev ar fi murit ca şi ceilalţi. Mi-era cumplit de frică, fiindcă îl ştim cu toţii pe Nikolai... era cel mai tânăr dintre noi şi nu ştiam dacă poate rezista torturilor fasciştilor...

— A rezistat? îl întrerupse Truşcenko.

— Nici măcar nu l-au interogat... nu i-au pus nici o întrebare... Şeful S.S.-iştilor, un *Obersturmfuhrer,* un sadic în toată regula, le-a ordonat celorlalţi să-l ucidă cu patul puştilor...

— Canaliile! explodă Zapaiev.

— Am observat atunci că cei ce-i însoţeau pe S.S.-işti nu erau nemţi... purtau un ecuson pe mânecă şi am recunoscut imediat drapelul francez...

— Erau din L.F.V.? întrebă Pavlovici.

— Da. Şi cel ce l-a omorât pe camaradul nostru a fost unul dintre nemernicii ăştia, un tip cât tine de înalt, Piotr şi care s-a oferit voluntar... Micuţul a ţipat de parcă l-ar fi jupuit de viu... îl mai aud şi acum...

Scuipă pe jos.

— Dacă l-ar fi întrebat ceva, le-ar fi spus imediat, aşa de rău a suferit înainte de-a muri...

Piotr strânse din pumnii săi enormi.

— Vor plăti pentru moartea lui Nikolai! Jur! Nu cer decât un lucru: să mă găsesc faţă-n faţă cu tipul ăla, cu trădătorul ăla şi să-l fac să-şi înghită maţele!

— Las-o baltă, deocamdată, tovarăşe Pavlovici, spuse tânărul colonel şi hai să trecem la lucruri serioase... Ia zi, Leonid, ţi-ai putut da seama de ceea ce ne interesează?

— Da, tovarăşe. Am aşteptat mai întâi, fireşte, ca fasciştii să plece... Apoi, am străbătut tot sectorul. După informaţiile pe care le-am strâns, există un batalion S.S. La Cernikov; patrule

blindate, aparţinând acestei unităţi, parcurg întruna drumurile şi supraveghează îndeaproape calea ferată…

— Înţeleg.

— Totuşi, continuă partizanul, nu pot fi pretutindeni în acelaşi timp… Eu însumi am făcut mai mult de cincisprezece kilometri, luând-o de-a lungul căii ferate, fără să întâlnesc un singur fascist.

— Ai fost şi în pădure?

— *Da, tovarişci!* Nu e la fel de mare ca asta, dar o bună parte e mlăştinoasă. Cred că ni se potriveşte de minune.

— Nu avem de ales, murmură Truşcenko, vorbind ca pentru sine. Moscova ne-a ordonat să terminăm cu luptele de gherilă pe care le-am dus până acum, aşa că vom declanşa o bătălie serioasă de-a lungul căii ferate… Trebuie să-l sugrumăm pe adversar, să facem pe dracu'-n patru pentru ca materialul de război să nu ajungă până la Don!

— Nu mişcaţi! Sus mâinile şi daţi-vă încet înapoi! *Macht keinen Quatsch!*[4]

Neamţul stătea în genunchi, chiar pe marginea tenderului, ţinând în mâna stângă lanterna, iar în dreapta pistolul.

Henri simţi că-l părăsesc puterile; îi aruncă rănitului o privire descumpănită.

Omul îşi ţinea ochii larg deschişi, deoarece Salvain, stând în faţa lui, astupa fascicolul de lumină al lanternei; îl privi intens pe fochist, apoi pe buzele sale livide flutură umbra unui zâmbet.

— Ţi-am zis, prietene… totul era pierdut dinainte! Şi poate că-i mai bine aşa!

— *Schnell!* lătră neamţul. Repede! Veniţi încoace!

Henri vru să-l ajute pe rănit, dar acesta dădu energic din cap a negaţie.

— Nu-i nevoie, pot şi singur…

Salvain se dădu înapoi, cu privirea aţintită asupra omului ce se târa anevoie pe cărbuni. Neamţul coborî în cabină şi se opri într-un colţ, ţinându-şi arma îndreptată spre Henri, care cobora şi el la rândul său. În celălalt colţ, cu mâinile pe manete, Antoine privea scena cu colţul ochiului, cu buzele strânse, având o lucire ucigaşă în adâncul pupilelor care se îngustaseră sub imperiul furiei. Şi-ar fi dat tot salariul pe care îl mai avea de luat până la sfârşitul zilelor pentru a nu avea decât răspunderea pentru propria lui persoană, ca să fie fără familie, ca Henri. Atunci s-ar fi

[4] Fără prostii!

năpustit asupra neamţului şi l-ar fi sugrumat cu plăcere cu propriile lui mâini!

Se gândea însă la Solange, soţia lui, la fiica lui, Ivette, marea lui grijă şi totodată la Alain, fiul al cărui gest neaşteptat îi bulversase toate planurile de tată…

Salvain trebui să-l ajute pe rănit, care se prăbuşi lângă mormanul de cărbune.

— Ştiaţi că omul ăsta se ascundea acolo sus! strigă neamţul. O să plătiţi scump pentru complicitate!

Cu mâinile pe umerii rănitului, pentru a-l susţine, Henri îşi întoarse spre nazist chipul plin de dispreţ.

— Mai du-te dracului, imbecilule! Habar n-aveam, n-ai decât să nu mă crezi, că puţin îmi pasă! Am urcat să aranjez cărbunii… şi doar nu voiai să-l las să moară! E un francez, ce, nu ştii?

— Ba da, ştiu, mârâi neamţul. *Feldgendarm*-ii ne-au spus că toţi evadaţii de la Dachau erau francezi… dar ceilalţi au murit… nu mai rămăsese decât gunoiul ăsta!

Omul îşi ridică cu greutate capul.

O oboseală de nedescris îi sleia trăsăturile. Paloarea ca de ceară a chipului arăta fără putinţă de tăgadă că starea lui era critică. Fără îndoială că apropierea aceasta a morţii era cea care îi dădea siguranţa pe care o manifesta, iar privirea încărcată de ură pe care i-o aruncă neamţului constituia o dovadă clară.

— Lasă-l în pace, nazist împuţit! Eu sunt singurul vinovat… şi omul ăsta m-a găsit din întâmplare când a urcat în tender… Sunteţi toţi nişte cretini, voi ăştia, boşii! Vă trebuie mereu vinovaţi… credeţi că toată lumea e la fel ca voi… şi fiindcă nu acţionaţi decât în grup, ca oile, vă închipuiţi că şi ceilalţi fac la fel…

Neamţul se albi la faţă şi îşi duse mâna la revolverul pe care abia îl băgase în toc, dar, observând că fochistul strângea cu putere lopata, încât încheieturile degetelor i se albiseră, se răzgândi, mulţumindu-se să scuipe cu dispreţ.

— Lasă că ne socotim noi cu tine când ajungem la Munchen!

Întinsă sub pătură, îşi simţi pielea acoperindu-se de sudoare, iar trupul îi fu străbătut de un fior când auzi zgomotul cizmelor răsunând afară, pe caldarâmul desfundat al singurei străzi pe care o avea satul Veroskaia.

Se întrebă cum de putea simţi o asemenea gamă de senzaţii, care o tulburau profund. Nu cuteză să-şi plimbe mâinile peste

trupul gol, deşi în acelaşi timp îşi dorea să fie cutreierat pretutindeni de altele…

La acest gând, Tatiana Fedorovna tresări.

Nu avea decât douăzeci de ani, dar cunoscuse deja bestialitatea bărbaţilor; la doar paisprezece ani, fusese defloră de un delegat politic sosit de la Kiev, care îi pângărise nu numai trupul, ci şi sufletul. Fusese cumplit de şocată de diferenţa dintre o realitate josnică şi ceea ce visase ea până atunci, dar simţise, totodată, urcând în ea seva care o făcuse să devină femeie.

La cinci ani după acea dureroasă şi neplăcută experienţă, izbucnise războiul şi nemţii îmbătaţi de victorie o posedaseră pe rând, pe câmp şi pe unde se nimerise, potolindu-şi cu ea dorinţa bestială.

Lucrul curios era că nimic nu părea să se fi schimbat în ea în urma tuturor acestor experienţe violente; păstrase, în pofida durerii şi a disperării, toată tandreţea şi încrederea pe care le avea înainte de-a fi fost luată cu forţa. Desigur că mâinile bărbaţilor îi frământaseră brutal trupul înnebunit şi îi simţise în ea, dar asta ca pe o intruziune străină, învecinată mai mult cu un act chirurgical decât cu dragostea…

Din această pricină, în ziua când o ajutase să care ulciorul greu cu apă de la fântână şi văzuse în adâncul ochilor săi limpezi nemărginirea care-i plăcea atât de mult şi nu sclipirea de dorinţă pe care o ştia atât de bine, Tatiana înţelesese că îl întâlnise pe bărbatul la care visase dintotdeauna.

Întinsă în pat, revedea acum în minte toate detaliile acestei prime întâlniri şi era ca şi cum retrăia fiecare gest şi fiecare privire.

La început, pe când se afla lângă fântână şi auzise cizmele scrâşnind pe pietriş, îşi plecase la iuţeală capul şi toţi muşchii i se încordaseră, la fel cum se întâmpla de fiecare dată când vreun neamţ se apropia de ea.

Aceasta nu fiindcă oamenii aceia barbari, care strigau mereu în loc să vorbească normal, ca şi cum ar fi vrut să se facă auziţi prin vacarmul maşinilor de război, ar fi continuat să o molesteze. Nu; din primele zile în care soldaţii se distraseră după pofta inimii cu femeile din sat, nici un soldat nu violase vreo fată şi doar câţiva evrei, adunaţi într-o dimineaţă în piaţetă, fuseseră urcaţi într-un camion mare, care plecase pe drumul spre Kiev.

Zgomotul de cizme se apropie şi încetă. Omul se afla alături de ea. Ulciorul se umplea bolborosind şi în scurt timp apa începu să se reverse peste marginile vasului de lut.

Atunci omul sparse tăcerea, începând să vorbească domol, ca atunci când te exprimi într-o limbă pe care nu o cunoşti bine.

Iar glasul său, în loc să dea cuvintelor ruseşti accentul aspru al nemţilor, făcea din fiecare silabă un sunet foarte blând, încât femeia fii mirată de modul acesta neaşteptat de a-şi auzi propria-i limbă.

— Cred că ulciorul s-a umplut.

Tatiana apucă mânerul şi trase vasul spre ea; atunci, mâna bărbatului, primul lucru pe care-l văzu din acesta, se întinse şi luă ulciorul.

— Nu te superi dacă-l duc eu?

Fără să ştie de ce, femeia se simţi nespus de tulburată şi i se puse un nod în gât. Buzele îi tremurară şi, cu mult înainte de-a fi îndrăznit să-şi înalţe ochii, se auzi rostind cu un glas nesigur:

— Nu… nu mă supăr.

Ridicându-şi în cele din urmă privirile, femeia fu imediat frapată de chipul viril şi mai ales de adâncimea limpede a ochilor de un albastru intens, ca al cerului înainte de răsăritul soarelui, când noaptea este încă stăpâna desăvârşită a lumii.

Zâmbetul care flutura pe buzele întredeschise ale bărbatului o linişti cu totul, deşi în adâncul inimii nu simţise nici o frică, ci doar un soi de farmec care răspândea o confuzie dulce în sufletul ei răvăşit.

Porni, urmată de bărbatul necunoscut, care ducea cu stângăcie ulciorul pe care îl apucase zdravăn cu mâna lui puternică. Nu avea cum să-i sprijine fundul de şold, aşa cum făceau femeile, astfel încât vasul se legăna, lovindu-i coapsele, iar câteva picături se revărsară, udându-i cizmele înalte.

Merseră în tăcere, alături, de-a lungul străzii pustii. Soarele de vară alunga umbrele, turtindu-le de pământ, iar cele ale bărbatului şi femeii se făceau tot mai mici, ca şi cum ar fi vrut să fugă de razele necruţătoare ce cădeau din cer.

Când ajunseră în faţa porţii de la casa rusoaicei, necunoscutul îi întinse ulciorul fetei, care îl luă, nu fără să se înfioare la atingerea mâinii sale.

— *Spasibo…* mu*r*mură ea.

— N-ai pentru ce, se grăbi el să răspundă. Mi-a făcut plăcere…

Deodată, i se făcu frică să nu-l piardă. Ştia că nu trebuie decât

să facă un pas pentru ca el să dispară pentru totdeauna. Se răsuci şi, pentru prima dată, îl privi drept în ochi.

— Aş putea să vă ofer o ceaşcă de ceai…

S-ar fi zis că faţa bărbatului fusese brusc luminată de zâmbetul strălucitor, de parcă s-ar fi întors spre soare. Chiar şi albastrul ochilor săi se îmblânzi, devenind aidoma apelor străvezii ale Donului înainte de marile revărsări.

— Cu plăcere.

Tatiana îşi simţi inima luând-o la galop; de teamă ca el să nu-i vadă roşeaţa ce-i urca în obraji, se răsuci brusc şi împinse poarta.

Intrând în odaia spaţioasă ce ocupa tot parterul, fu cât pe ce să scoată un strigăt de bucurie văzând că *mamuşca* nu era acolo; mai mult ca sigur că urcase să se culce.

Ţinea mult la bătrână, dar, în acelaşi timp, îi era ruşine cu ea, dat fiind că *mamuşca* se lăsase în voia sorţii, adâncindu-se în acea degradare căreia îi cad pradă toţi bătrânii.

Puse ulciorul jos, apoi se întoarse, zâmbindu-i necunoscutului şi se grăbi să aţâţe focul deasupra căruia trona un samovar enorm.

— Dar luaţi loc odată! exclamă ea, ghemuită lângă foc.

Fu cât pe ce să se frigă şi zvârli la iuţeală tăciunele care îi căzuse pe mână. Vădit tulburată, reuşi totuşi să servească ceaiul pe masa cea mare şi rămase în picioare, ca o autentică ţărancă rusă, lângă bărbatul aşezat, gata să-i mai toarne ceai sau, aşa cum făcuse ani în şir pentru tatăl ei, să-i aducă un foc pentru ca să-şi aprindă pipa.

Soldatul însă fuma ţigări.

— E foarte bun ceaiul ăsta… murmură el.

— Vorbiţi bine rusa.

— Am studiat-o la Paris…

— La Paris… Ochii fetei se lărgiră. Înseamnă că nu sunteţi neamţ.

— Nu, sunt francez.

Tatiana îşi spuse atunci că necunoscutul era lipsit de acel accent aspru din pricina naţionalităţii sale şi îşi aminti deodată un film vechi în care bărbaţii le spuneau fetelor tinere „*mademoiselle*”.

— *Mademoiselle…* repetă ea automat.

Bărbatul avu un râs vesel.

— Aţi pronunţat perfect…

— E singurul cuvânt pe care-l ştiu... Made*moiselle...* ce frumos sună!

Se aplecă pentru a-i umple ceaşca şi simţi astfel îndeaproape răsuflarea celuilalt, ceea ce o tulbură până în adâncul sufletului. Se întoarse şi feţele li se apropiară. Tatiana închise ochii şi, când buzele bărbatului se lipiră de ale ei, se simţi pe punctul de-a leşina.

Capitolul 4

Roţile motrice masive ale locomotivei Mountain făcură să se zdruncine macazurile. De fiecare dată când locomotiva făcea un viraj, şinele scoteau un scrâşnet prelung.

Cu mâna stângă pe maneta frânei automate, Antoine Lefevre apăsa intermitent, încetinind treptat mersul trenului.

Mecanicul stătea pe scaun, uşor aplecat spre stânga, astfel încât să poată supraveghea semnalizatoarele ce-i indicau traseul pe care trebuia să-l urmeze.

Aflat la locul său din celălalt colţ al cabinei, fochistul Henri Salvain supraveghea, la rândul său, latura dreaptă, cu toate că privirea îi cobora mereu spre acul manometrului triplex pentru aburi sau spre cel ce arăta presiunea fumului din conducta de evacuare.

În realitate însă, ştiind că toate aceste manevre făceau parte dintr-un automatism desăvârşit, se gândea la omul întins în spatele său, pe care soldatul neamţ nu-l slăbea din priviri.

Alunecarea bielelor şi zgomotul caracteristic îi făceau rău lui Henri, fiindcă ştia că fiecare învârtitură de roată aducea trenul mai aproape de capătul călătoriei, care avea să coincidă din nefericire cu sfârşitul vieţii francezului.

„Ce noroc ar fi dacă ar muri acum! îşi zicea fochistul. Fir-ar să fie! N-aş fi crezut niciodată că poţi dori moartea cuiva ca să-l cruţi de necazuri! Dar dacă va mai fi în viaţă când vom ajunge la Munchen, porcii ăştia îl vor face să sufere înainte de-a trece puşca pe stânga!”

Se mai întreba şi la ce s-o fi gândind acum evadatul şi dacă în aceste minute, pe care le ştia că sunt ultimele din existenţa sa, era cu gândul la ai lui, la familia sa, pe care nu avea s-o mai vadă niciodată, sau dacă se lăsa purtat de ura faţă de duşman ori cuprins de frica şi disperarea din faţa propriei sale morţi.

Oricum, Henri nu se îndoia de curajul prizonierului şi asta îl liniştea, deoarece îşi spunea că un om îşi arată adevăratul chip în clipa morţii.

Locomotiva se scutură brusc şi Henri înţelese că mecanicul se pregătea să apese la maximum maneta frânei, ceea ce însemna că ajunseseră la Munchen.

Jeturi lungi de abur ţâşniră pe deasupra pământului, apoi

puternica maşină începu să încetinească. Un freamăt metalic prelung străbătu garnitura când tampoanele se izbiră unul de altul şi scrâşnetul roţilor se pierdu în timp ce jeturile de aburi se micşorară treptat, până la a dispărea cu totul.

Ridicându-se, Henri aruncă o privire în afară. Garnitura se oprise lângă un peron de descărcare a mărfurilor care, deocamdată, era cu desăvârşire pustiu.

Clădirile depozitelor nu erau prea înalte, încât francezul zări pe deasupra acoperişurilor stâlpii înalţi ai unei centrale electrice. În partea cealaltă, şiruri nesfârşite de vagoane de marfa se întindeau cât vedeai cu ochii, iar în capăt, departe, nişte lumini arătau că acolo se afla gara principală.

Un fluierat strident îl făcu să tresară pe Henri, care se răsuci brusc. Neamţul, aplecat în afară peste mecanicul ce nu se clintise din locul său, îi chema pe cei din vagonul de călători.

Salvain îşi coborî ochii spre prizonier.

Acesta stătea complet nemişcat, întins la pământ, cu genunchii strânşi la gură, în uniforma dungată, ce atârna pe trupul său descărnat. Îşi ţinea faţa ascunsă în mâini, astfel încât nu i se vedea decât creştetul capului ras.

Bocănitul cizmelor răsunând pe peron vesti sosirea S.S.-iştilor. Câteva clipe mai târziu, cel ce se afla în cabină le anunţa prinderea fugarului de la Dachau.

Bucuria sălbatică a nazistului umplu de tristeţe inima lui Henri, făcându-l să-şi încleşteze pumnii.

Doi S.S.-işti urcară în cabină pentru a-l da jos pe francez. Apoi, neamţul se întoarse spre cei doi francezi şi, fulgerându-i cu privirea, spuse:

— Voi staţi aici. Doi soldaţi vor rămâne lângă locomotivă…

Coborî şi plecă cu oamenii lui, care îl duceau pe nefericitul care probabil că nu cântărea prea mult.

Henri rămase câteva clipe nemişcat, apoi se duse în celălalt colţ al cabinei şi aruncă o privire celor doi S.S.-işti, înarmaţi până în dinţi, care patrulau încoace şi încolo pe lângă locomotiva Mountain.

— Ar fi trebuit să-l ucidem pe nemernicul ăla! mârâi el, adresându-i-se mecanicului.

Antoine, care nu se clintise din loc, scoase un suspin, apoi se întoarse spre el, fără să se ridice de pe scaun.

— Nu eşti în toate minţile, Henri, replică el. Şi mai eşti şi prost, pe deasupra! Când te-ai suit pe cărbuni, ai scos o exclamaţie

atât de tare, că s-a auzit până aici... iar neamţului i-a fost cât se poate de limpede că în tender se petrece ceva dubios!

Chipul fochistului se întunecă.

— Ar fi trebuit să mă avertizezi, imbecilule! Cum ai fi vrut să mă aştept să dau acolo peste nenorocitul ăla plin de sânge?!

Lefevre ridică din umeri cu un gest fatalist.

— Ce ştiu sigur e că am intrat într-o belea cât roata carului!

— Noi? De ce?

— Fiindcă o să ne acuze de complicitate.

— Nu mai spune! Rahat! N-am făcut nimic! Şi o să le-o spun! Să nu crezi că o să mă tem de nemernicii ăştia! Singurul lucru de care îmi pare rău e că nu l-am omorât pe puiul ăla de curvă!

— Şi ce s-ar fi întâmplat când camarazii lui ar fi venit după el?

— Le-am fi zis că n-a fost atent şi că a căzut din locomotivă...

Antoine îşi trecu mâna peste gură. Buzele îi tremurau.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă el. Nu eşti întreg la cap, Henri! Nu-mi închipuiam că poţi fi chiar atât de nesăbuit! Dumnezeule! Eu nu vreau decât să mă întorc acasă... să nu mai fac nici o prostie... abia aştept să plec din ţinutul ăsta scârbos şi să mă întorc în Gara de Est!

— Tu nu te gândeşti decât la tine! Şi la afurisita ta de familie! Să ştii că ai îmbătrânit rău de tot în ultima vreme, Antoine! Dar te înşeli dacă ţi-nchipui că o să suport în tăcere acuzaţiile Friţilor ăstora! O să le arăt eu lor, poţi fi sigur de asta!

Lefevre nu spuse nimic.

Îşi scoase pipa cea veche şi începu să şi-o umple cu zgârcenie. Aşa cum stătea, cu capul aplecat, fochistul îi putea vedea profilul devastat de angoasă, cu fruntea încreţită sub şapca de mecanic pe care şi-o dăduse pe ceafa.

Preţ de o clipă, privindu-l pe bătrânul său tovarăş, Henri fu încercat de milă, dar, amintindu-şi ultimele scene ce i se întipăriseră pe retină, îl revăzu în faţa ochilor pe prizonierul pe care S.S.-iştii îl ridicaseră ca pe un balot de paie şi inima i se strânse, iar prin vine începu din nou să-i curgă şuvoiul fierbinte al urii.

După ce garnitura fu descărcată, o veche locomotivă germană, un 2-3-1[5], rezervată exclusiv pentru manevre, luă

[5] Serie de cifre corespunzând numărului roţilor, pe perechi: respectiv, roţile boghiului anterior, roţile motrice, cele mai mari şi roţile boghiului posterior. Cifra 2-3-1 arată că există un boghiu anterior de 2

vagoanele de îndată ce acestea fură desprinse de Mountain.

Un funcţionar al gării le ordonă atunci francezilor să-şi dea înapoi locomotiva, care fu garată în cele din urmă la capătul unei linii părăsite, năpădite pe jumătate de buruieni.

Cei doi S.S.-işti supravegheaseră manevra urcaţi pe scara locomotivei.

O jumătate de oră mai târziu, îşi făcu apariţia S.S.-istul care fusese în cabină cu cei doi feroviari pe tot parcursul drumului şi îi strigă de jos, de pe rambleu:

— Voi ăia! Haideţi cu mine!

Cei doi coborâră şi o luară pe urmele neamţului. După ce traversară mai multe şine, ajunseră în cele din urmă la gara principală şi peste câteva minute pătrundeau în biroul şefului poliţiei, un locotenent din *Feldgendarmerie,* lângă care se aflau doi oameni în civil.

Cu toate că în încăpere existau destule scaune înşirate la perete, cei doi francezi rămaseră în picioare, lângă masa ce servea de birou şi în spatele căreia stăteau cei trei nemţi, *Feldgendarm-ul* în mijloc, între cei doi civili.

Henri cunoştea prea bine ţinuta aceasta vestimentară cu totul deosebită, compusă din pardesie de piele sau în carouri ţipătoare şi din pălării de fetru cu o pană înfiptă în panglică. I-ar fi adulmecat de la o poştă pe oamenii Gestapo-ului, cu mutrele lor inexpresive şi cu ochii spălăciţi, de peşte mort sub sprâncenele galbene ca paiul.

Cel ce vorbi primul fu ofiţerul din *Feldgendarmerie*:

— Aţi comis o greşeală gravă, spuse el într-o franceză acceptabilă, ajutând un evadat din *Konzentrationslager* Dachau… Făcând acest lucru, trebuie să vă considerăm complici la o evadare criminală, din moment ce fugarii au ucis o santinelă…

Henri simţi că i se urcă sângele la cap. Înălţându-şi capul, îl privi pe *Feldgendarm* drept în ochi:

— Vă înşelaţi cu desăvârşire, domnule locotenent! Am urcat în tender… şi am fost surprins văzându-l pe acel om… pe care nu-l văzusem în viaţa mea! Mi-am dat seama că pierdea sânge şi m-am aplecat peste el ca să văd dacă mai trăieşte… E normal, nu?

— Ar fi trebuit să-l chemaţi imediat pe S.S.-istul aflat în cabina locomotivei! obiectă locotenentul.

— Dar n-am avut când! strigă Henri. Abia mă aplecasem spre

---

perechi de roţi, 3 perechi de roţi motrice şi o pereche posterioară. Locomotiva Mountain este o 2-4-1.

nenorocitul ăla... că S.S.-istul îmi şi pusese lanterna şi pistolul în ochi!

Unul dintre nemţii în civil, cel din dreapta, schiţă un zâmbet, care semăna mai degrabă cu o strâmbătură.

— Spuneţi despre omul ăla că e un nenorocit? Aşa li se spune în franceză asasinilor?

— Dar nu aveţi de unde şti că el a omorât...

— Gura! răcni ofiţerul. Deocamdată, consideraţi-vă în stare de arest... Duceţi-i în celulă!

Cum de toate acestea puteau fi atât de minunate? Şi prin „toate acestea", Tatiana înţelegea totalitatea experienţelor sale cumplite, oribile, pe care le avusese de îndurat din partea bărbaţilor...

Totuşi, când căzuse în braţele lui Alain – căruia îi cunoştea acum numele, naţionalitatea şi despre care ştia şi multe alte lucruri – ea nu reacţionase deloc aşa cum o făcuse de fiecare dată când greutatea brutală a vreunui mascul în călduri îi strivise trupul.

Descoperise, cu o uimire încântată, că actul acesta repugnant, murdar, violent şi primitiv, aşa cum îl ştia ea că este, era, dimpotrivă, izvorul unui soi de leşin dulce, pe care nu-l cunoscuse decât în braţele francezului.

Existase, desigur, la început, o încordare involuntară din partea rusoaicei, ceea ce constituia o reacţie logică, dat fiind că mintea ei nu păstra decât amintiri dureroase de pe urma îmbrăţişărilor. Dar bărbatul o făcuse de îndată să înţeleagă, prin blândeţea mângâierilor, a sărutărilor şi a cuvintelor şoptite la ureche, că nu trebuia să se teamă de nimic; ci dimpotrivă: femeia înţelesese că el se pregătea să o facă să intre într-o lume necunoscută şi nu întârziase să constate, cu un amestec de surprindere şi încântare, că mâinile iscusite ale amantului ei trezeau în fiecare porţiune a corpului extaziat valuri de plăcere, ce se revărsau în unde dogorâtoare.

Tatiana dăduse repede uitării reflexele defensive de care se folosise de fiecare dată când fusese forţată şi se abandonă complet, aşa cum numai o femeie ştie să o facă, lăsându-se să alunece de-a lungul unui povârniş domol, până în adâncul clocotitor de plăcere.

Copleşită, se refugie în braţele amantului, nereuşind încă să realizeze ce se întâmplase. Preferă să nu se gândească, lăsându-

se să plutească în acel soi de nirvana unde o adusese orgasmul.

Mult mai târziu, când Alain se desprinse încet de ea şi se dădu jos din pat, ea deschise ochii şi privi, printre genele-i lungi, corpul bine clădit al amantului ei, al cărui miros îi rămăsese pe piele şi a cărui apăsare continua să i-o simtă peste tot trupul.

— Trebuie să plec, iubito…

Tatiana nu făcu nici o mişcare şi continuă să-l privească de parcă s-ar fi aflat în faţa unui miraj; senzaţia aceasta fu ceea ce o făcu să se încordeze brusc şi să sară la rândul ei din pat, pentru ca apoi să se adăpostească, în toată goliciunea magnifică, în braţele francezului.

— O să mai vii, nu-i aşa? întrebă ea cu un glas tremurător.

— Fireşte! Nu-ţi fie teamă, draga mea Tatiana… o să vin de câte ori voi putea…

Femeia fu străbătută atunci ca de un freamăt retrospectiv, iar frumosu-i chip se întristă. Se lipi şi mai strâns de el, disperată.

Alain simţi înţelesul ascuns al întrebării şi muşchii i se încordară sub piele.

— Nimeni nu va îndrăzni să se apropie de tine, spuse el pe un ton ferm. O să am eu grijă de asta, nu te teme!

Şi, desprinzându-se de ea, cu mâinile pe umerii rusoaicei, privindu-i tulburat trupul splendid, spuse:

— În seara asta o să-ţi trimit ceva de mâncare… vreau să nu duci lipsă de nimic… Un singur lucru îţi cer… să nu ieşi niciodată seara… îmi făgăduieşte?

Ea dădu din cap că da.

Apoi trupul ei fremătă ca şi cum ar fi fost străbătut de un fior prelung. Din adâncul său, dorinţa urcă în ochii pe care îi închise pe jumătate, în gura ce se întredeschise într-o rugăminte plină de aşteptare; sfârcurile sânilor i se întăriră şi pântecul neted îi fu străbătut brusc de un spasm puternic.

Alain schiţă un zâmbet; sângele îi pulsa sălbatic în tâmple.

O împinse încet spre pat.

Capitolul 5

— Bine ai mai dres lucrurile, deşteptule! se plânse cu amărăciune Antoine. Doamne, Dumnezeule! Am rămas cu gura căscată când am văzut ce le spuneai... de parcă tu ai fi fost stăpânul şi ei sclavii!

Henri îl privi chiorâş.

— Nu cumva voiai să le ling cizmele?

— Ce voiam eu era să te porţi ca un om în toată firea... Sperasem că o să-i convingi de nevinovăţia noastră, dar vorbind chibzuit, cu dovezi ca lumea... nu rătoindu-te la ei, aşa cum ai făcut!

Salvain scuipă pe jos.

Celula era mică, abia cât să încapă cele două paturi de campanie şi W.C.-ul din colţ.

Henri se lungise pe păturile murdare, în timp ce Antoine, stând pe marginea patului, îl privea cu tristeţe.

— Ştiam eu că drumul ăsta va fi doar prilej de necazuri, murmură mecanicul. Doamne! Dacă mi-aş fi dat seama dinainte, m-aş fi prefăcut bolnav...

Un rânjet despică gura lui Henri.

— Eşti bolnav, bătrâne! Şi asta de când ai venit pe lume! Şi cunoaştem noi bine boala de care suferi! Se cheamă frică!

— Ţie nu ţi-e deloc frică? îl întrebă deschis Antoine. Nu cumva te crezi supraom... ca ei?

— Nu mi-e frică şi basta! Şi chiar dacă mi-ar fi, aş înghiţi-o ca pe scuipat, bătrâne! Aş face orice, doar ca să nu mă vadă dârdâind! Să-i ia dracu pe Friţii ăştia! Dacă vor să mă împuşte, n-au decât... o să-i scuip în faţă înainte de-a comanda „foc!”!

Mecanicul dădu trist din cap.

— Ăsta nu-i curaj, Henri, ci egoism... tu nu ai pe nimeni, nici o responsabilitate pe cap... dacă crăpi, prietenii vor zice „bietul om!” şi asta va fi tot! Tu unul nu laşi în urma ta o nevastă, care ar înnebuni de durere şi nici nişte copii pe care nu i-ai mai putea ajuta în mizeria asta de viaţă şi care vor rămâne fără nici un sprijin...

— Termină cu prostiile, bătrâne! Nu ştii ce spui, pe cinstea mea... Eşti ca mic-burghezii ăia care se scapă pe ei de îndată ce vreun pericol le ameninţă viaţa tihnită! Ce să spun! N-ai grijă,

nevastă-ta o să se consoleze ea, fii sigur!

— Porcule!

— Iar fiică-ta… O veghezi de parcă ar fi din sticlă şi s-ar sparge… Dar măcar eşti sigur, imbecil bătrân, dacă mai e fecioară? Fiindcă aşa cum arată de pe acum…

Antoine se ridică brusc, cu pumnii încleştaţi, gata să sară la Henri. Cu vinele gâtului umflate şi cu ochii ieşiţi din orbite, se uita la fochist cu un amestec de ură şi dezgust.

Apoi, deodată, se potoli, şovăi câteva clipe şi se îndreptă spre uşa celulei, în care începu să lovească cu pumnii.

Surprins, Henri se ridică în capul oaselor.

— Ce ai de gând, deşteptule?

— Nu te priveşte!

Uşa se deschise şi Antoine ieşi, vorbind cu glas scăzut cu santinela din prag.

Ofiţerul din *Feldgendarmerie* dădu din cap, cu o umbră de zâmbet pe faţă.

— Sunteţi un om rezonabil… şi asta-i foarte bine! Dacă v-am înţeles cum trebuie, vă pare rău pentru cele spuse aici adineaori de tovarăşul dumneavoastră…

Făcu o pauză scurtă, apoi continuă:

— … şi vă cereţi scuze… cu umilinţă, nu-i aşa?

— Da, domnule ofiţer! răspunse Antoine cu un aer nefericit.

— Din păcate, scuzele nu mai sunt de ajuns… Ar trebui să vă dovediţi bunăvoinţa, să ne demonstraţi că sunteţi cu adevărat loial… că nu vreţi să scăpaţi doar ameţindu-ne cu vorbe!

— Sunt gata să vă dovedesc buna mea credinţă…

— Foarte bine! Asta schimbă complet situaţia… Superiorii mei vor fi de acord… chiar se gândeau la o dovadă în acest sens… şi cum ziceţi voi, francezii, să nu ne mai învârtim în jurul cozii… s-o spunem pe-a dreaptă… Suntem gata să trecem cu buretele peste toate… dacă mai faceţi un mic voiaj pentru noi…

— Pot să vă întreb unde, domnule ofiţer? întrebă mecanicul cu o tresărire.

— Nu foarte departe, mulţumiţi-vă cu atât… vreo zece zile cu totul… dus-întors… doar dacă nu cumva aţi prefera să vă luăm noi locomotiva…

— O, nu! Asta nu!

— Vă iubiţi locomotiva, e de-nţeles… Deci?

— Aş vrea să ştiu dacă, după ce facem călătoria aceasta, ne

vom putea întoarce în Franţa…

— *Naturlich!* Aveţi cuvântul meu de ofiţer…

— Atunci ne-am înţeles. Când plecăm?

— Mâine dimineaţă… nu mai trebuie decât să-l convingeţi pe încăpăţânatul dumneavoastră de prieten…

— Mă ocup eu de asta, n-aveţi nici o grijă…

— *Ach so!* Mergeţi înapoi în celulă, dar nu vă mai consideraţi deţinut… o să vă trimit de mâncare şi de băut… mâine dimineaţă o să venim după dumneavoastră… Atenţie însă, nu uitaţi că, dacă fochistul dumneavoastră refuză, vă vom lua locomotiva… şi amândoi veţi ajunge la Tribunalul militar şi apoi la *Konzentrations*lager-ul de la Dachau!

Furişându-se ca nişte umbre, partizanii străbătură în grupuri mici colhozurile întinse din regiunea ucraineană Cernikov. Alături de maşinile agricole care aveau pe ele secera şi ciocanul, văzură altele şi mai mari, nou-nouţe, venite direct din uzinele Reich-ului, lacome parcă de bogăţiile oferite de pământul fertil.

Tânărul colonel Truşcenko constată importanţa acestui material, cu care fasciştii obţineau recolte cum nu fuseseră niciodată pe toată durata regimului sovietic. Acest pământ, pe care lumea întreagă îl cunoştea sub denumirea de „grânarul Europei”, îşi onorase prin forţa împrejurărilor numele şi, în timp ce ţăranii ruşi mureau de foame, trenuri nesfârşite duceau spre Vest grâul, porumbul, fructele şi vitele acestei regiuni prospere.

Anatoli avea însă alte preocupări. În ciuda spiritului său deschis şi generos, cunoscuse, la fel ca toţi ruşii, perioade lungi de foamete, aceasta din urmă fiind dintotdeauna un element constant în viaţa poporului rus.

În timp ce mergea alături de micul grup din care făcea parte, se gândea nu la trenurile pline de grâu ce plecau spre Reich, ci la celelalte, care veneau încoace, umplute la maximum cu material de război, alimentând armatele ce înaintau implacabil spre Stalingrad.

Nici un rus, oricât de pesimist, nu ar fi cutezat să creadă, chiar şi atunci când Wehrmacht-ul se găsea la porţile Moscovei, că va veni o zi când nemţii vor putea privi cu ochii lor cel mai mare fluviu rus, adică Volga.

— Tolea…

Truşcenko reveni la realitate şi, întorcându-se spre Kiril Zapaiev, care mergea alături de el, întrebă:

— Mda?

— E un sat în faţa noastră.

Colonelul se opri şi, ridicând binoclul de noapte pe care îl purta de-a curmezişul pieptului, îl aţinti spre aglomerarea neclară de case ce se contura pe albastrul întunecat al cerului înstelat.

— E Veroskaia, spuse el, recunoscând grupul de silozuri din faţa satului. Suntem la mai puţin de douăzeci de kilometri de pădure.

— O să ocolim satul, nu? întrebă Kiril.

— Da. Nu putem risca prosteşte siguranţa grupului… De altfel, n-am trecut niciodată prin vreo aşezare… De ce mă-ntrebi?

Un partizan înalt şi slab se apropie de ei.

— Eu cerusem permisiunea de-a mă duce până acolo, tovarăşe colonel.

— Tu? De ce?

— M-am născut la Veroskaia, *tovarişci.* Familia mea e acolo… (Un zâmbet trist îi flutură pe buze.) De fapt, părinţii mi-au murit şi acasă n-au mai rămas decât bătrâna *mamuşca,* dacă mai trăieşte şi sora mea, Tatiana.

— Ar putea fi ceva nazişti pe-acolo.

— Doar puţini, tovarăşe colonel, insistă partizanul pe un ton rugător. Cunosc satul ca pe propriile-mi buzunare… şi nimeni n-o să mă vadă intrând şi nici ieşind… De altfel, sora mea poate să-mi dea informaţii interesante.

Truşcenko, care îşi lăsase binoclul să atârne pe pieptu-i lat, chibzui câteva clipe.

Îl cunoştea bine pe tânărul partizan şi ştia că e în stare să facă ceea ce spusese; dar trebuia să se gândească şi la siguranţa grupului şi mai ales la faptul că nemţii nu trebuiau să ştie că în regiune sosiseră nişte partizani.

— Dacă pun mâna pe tine…, începu el să spună.

— *Niet!* spuse categoric Ivan Fedorovici. N-ar putea pune mâna pe mine niciodată, tovarăşe colonel, oricât ar fi ei de mulţi!

— Bine! Du-te… şi ne întâlnim după aceea în pădure… dar fii atent în ce-o priveşte pe sora ta… fiindcă oamenii, chiar şi cei pe care-i iubim, se mai schimbă… înţelegi ce vreau să zic, nu?

— Înţeleg foarte bine! *Spasibo, tovarişci!*

Henri îi aruncă lui Antoine o privire furibundă.

— Bou bătrân ce eşti! şuieră el printre dinţi. Ai cedat! E de

necrezut! Dacă ţi-ar fi cerut să-ţi dai jos nădragii, te-ai fi grăbit să le arăţi şi fundul!

— Şi ce ai fi vrut să fac? se plânse cu amărăciune mecanicul. Eu nu-s nebun ca tine! Rahat! S-ar zice că te-ai săturat de viaţă! N-ai văzut în ce hal era nenorocitul ăla scăpat de la Dachau? Era doar piele şi os!

— Da, dar el nu a cedat!

— Era deja mort, cu mult înainte de-a fi şters-o din lagărul ăla de iad! Era un cadavru care continua să umble... şi care căuta cu disperare moartea, fiindcă era singura scăpare ce-i mai rămăsese!

— Gura! Când cineva riscă totul ca să fugă de undeva unde e făcut să moară cu încetul, înseamnă că ţine la viaţă! Doar că el unul nu se temea... şi a murit ca un bărbat, scuipându-şi în faţă călăii!

Antoine dădu trist din cap.

— Mulţumesc frumos! Eu unul nu am, recunosc, o mentalitate de erou... Sunt doar un om ca mulţi alţii, un prăpădit, desigur, care nu vrea să moară pentru o cauză care nu mai există!

— N-aveai decât să le dai afurisita aia de locomotivă!

Lefevre ridică spre colegul său o privire îngrozită.

— Ce?! strigă el, ca şi cum ar fi auzit o enormitate. Să le-o dau pe „Ivette”? Asta niciodată! N-ai cum să înţelegi, ştiu asta... Dar ascultă aici... De cincisprezece ani, mi-am dus în cea mai mare parte zilele pe „41000”. Ea este pasiunea mea, lumea mea, căminul meu, iubita mea! Am îngrijit-o aşa cum nimeni altul n-ar fi făcut-o! O cunosc cu ochii închişi, de o mie de ori mai bine decât cunoaşte un bărbat trupul soţiei...

— Ai putea să te culci cu ea, îl luă peste picior Henri.

— Aş face-o, dacă s-ar putea! Tu nu ai nimic din firea unui adevărat feroviar, Salvain! Ai venit în meseria asta ca să câştigi bani... aşa cum ai fi făcut vânzând pantofi sau tăind carne într-o măcelărie!

— Te-ai ţicnit de tot!

— Poate că da... dar nebunia mea este a tuturor mecanicilor de pe lume. Locomotiva lor este ca o prelungire a corpului lor, ceva pe care o simţi trăind, vibrând, pulsând ca pe propria ta inimă... O maşină ca „Ivette” îţi câştigă dragostea, ştii asta? Ea nu e deloc o grămadă de fier, cum o văd ceilalţi oameni... ea trăieşte toată, de la coşul de fum până la tender! Şi ea ştie bine cine îi e stăpânul... răspunde la mângâieri cu puterea pe care o

are în măruntaiele ei…

Îşi întinse mâinile spre colegul său.

— Vino cu mine, Henri! Fără tine, ea, „Ivette”, va încăpea pe mâini necunoscute, barbare şi nu va trece mult. Până să clacheze… Doar eu îi ştiu defectele, punctele slabe… n-o putem părăsi, fiindcă ar ajunge în scurt timp o epavă.

Salvain îşi trecu mâna peste frunte.

— Smintit bătrân ce eşti! oftă el. O iei razna, Antoine! Trebuie să fii bătut în cap ca să iubeşti o grămadă de fier… dar tu mă cunoşti şi ştii că nu am lăsat niciodată de izbelişte un prieten… nici măcar un fricos bătrân ca tine…

— O, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc mult!

— Taci! O să merg cu tine şi cu scârba ta de locomotivă. De acord. Dar să nu uiţi nici o clipă că n-o să mă înmoi niciodată în faţa nemernicilor ăstora… şi că, de cum o să facem drumul ăsta, ne întoarcem în Franţa, cu sau fară „Ivette” a ta!

Tatiana se trezi cu o tresărire.

Cu inima bătându-i năvalnic şi acoperită toată de sudoare, Tatiana Fedorovna se strecură afară din pat şi aruncă o privire îngrijorată de jur-împrejur. Dormea în odaia mică, lăsându-i lui *mamuşca* dormitorul cel mare, care fusese al părinţilor.

Rusoaica încercă să-şi amintească zgomotul care o smulsese din somn, deoarece era sigură că auzise nişte paşi la parter.

Preţ de o clipă, se întrebă, cuprinsă de o bucurie bruscă, dacă nu cumva era Alain, dar alungă pe loc acest gând. Francezul nu intra niciodată în casă pe furiş, ca un hoţ.

Deschise încet uşa şi ieşi pe palierul minuscul, de unde începea scara. Mâna dreaptă i se aşeză pe balustradă, în timp ce cu stânga îşi strângea convulsiv sânii de sub cămaşa de noapte lungă.

Rămase aşa, împietrită de nelinişte. Prezenţa unui necunoscut în casă nu putea însemna decât un lucru: cineva venise să o violeze!

Gândul fu cât pe ce să o facă să leşine. Ar fi fost incapabilă să se împotrivească violenţei pe care o suferise nu demult, mai ales acum, după ce cunoscuse dragostea şi nu mai păstra din tot ce fusese decât o amintire vagă, estompată, aflată la limita cu uitarea.

Liniştea era atât de apăsătoare, încât părea că până şi aerul lipsea. Tatiana respira din greu, cu sânii zvâcnind.

Deodată, zgomotul se repetă şi nişte paşi străbătură sufrageria spaţioasă, îndreptându-se direct spre scară.

Necunoscutul cunoştea probabil la perfecţie locul, deoarece nu se lovi de nici o mobilă, cu toate că înainta într-o beznă desăvârşită.

Tatiana îşi încleştă mâna pe balustradă cu atâta forţă, că braţul începu să o doară. Chiar în clipa aceea, prin întuneric se auzi un glas şi înţelese că necunoscutul îi simţise prezenţa în capul scării.

— Nu te teme, Tatiana, sunt eu, Ivan, fratele tău…

Tatiana simţi că o părăsesc puterile; picioarele i se înmuiară şi fu cât pe ce să se prăbuşească. Se lăsă încet în jos, aşezându-se pe ultima treaptă.

— Tatiana!

Fratele ei se afla lângă ea. Aplecându-se, îi mângâie cu mâinile sale aspre părul lung şi auriu, apoi îşi plimbă degetele peste chipul scăldat în lacrimi.

— Plângi?

Femeia dădu din cap şi reuşi să vorbească:

— M-ai speriat rău…

— Iartă-mă! Am intrat prin spate… fară să fac vreun zgomot. Nu credeam că te-am trezit… *Mamuşca* ce face?

— Doarme.

— Surioara mea dragă! Ce bine-mi pare că sunt cu tine! M-am gândit mereu la tine… mi-era teamă să nu păţeşti ceva rău… cu naziştii ăştia ticăloşi din sat…

— Sunt bine… şi nu mi s-a întâmplat nimic… minţi ea. Şi tu… ce mai faci? Dar hai la mine în cameră…

Ivan o cuprinse tandru de mijloc şi intrară împreună în odaie.

Partizanul merse imediat la fereastră şi trase obloanele.

— Aveam o poftă nebună să fumez, zâmbi el, răsucindu-şi o ţigară. Doamne, ce bine-i acasă!

Îşi aprinse ţigara şi se aşeză pe marginea patului, lângă Tatiana.

— E plin de nemţi pe aici, nu-i aşa?

— Nu… nu sunt foarte mulţi. Un detaşament de S.S.-işti… şi nişte francezi.

Ivan înţepeni.

Cuvântul „francez” îi aminti brusc de moartea lui Blamienko şi a lui Dumeroski, dar mai ales de cea a tânărului Nikolai Alliev, cel mai bun prieten al său, ce-i era aproape ca un frate, pe care îl

luase sub aripa lui pentru a face din el un adevărat războinic de gherilă.

— Francezi din L. V. F.?

— Da. Nu au făcut nimic rău, crede-mă… nu sunt ca S.S.-iştii nemţi…

Ivan îşi privi sora cu coada ochiului şi surprinse lesne pe chipul fetei o strălucire neobişnuită, care îl făcu să bănuiască tot ce putea fi mai rău. Prudenţa îl făcu să-şi stăpânească însă furia ce mocnea în el şi, cu o tandreţe prefăcută, o întrebă:

— Chiar sunt nişte oameni cumsecade?

Tatiana căzu de-a dreptul în capcană.

— O, da! Împart alimente sătenilor… şi nu brutalizează niciodată femeile…

— Asta-i bine! Sunt bucuros, foarte bucuros să văd că nu ţi s-a întâmplat nimic rău… mă înnebunea gândul că nemernicii ăştia de aici se poartă la fel ca pretutindeni!

Văzu cum chipul surorii lui se întunecă şi muşchii i se încordară. Acum ştia că Tatiana îi ascundea multe. Dar nu conta!

Truşcenko avea să fie încântat aflând că francezii care îl uciseseră pe micul Alliev se găseau la Veroskaia şi mai ales uriaşul acela pe care Vasiliev îl văzuse asasinându-l pe Nikolai cu lovituri date cu patul puştii…

— Tatiana dragă, trebuie să plec acum… dar o să mai vin, îţi făgăduiesc…

— Tot nu mi-ai spus unde eşti…

— Sunt mereu pe drumuri şi acum nu sunt decât în trecere… La revedere, surioară!

— Nu mă săruţi?

Ivan se aplecă şi îi atinse cu vârful buzelor fruntea. Doar gândul că se dădea naziştilor – lucru de care era aproape sigur – îi făcea greaţă.

Se năpusti în noapte, cu un gust amar pe buze, de parcă faptul de-a fi atins pielea Tatianei l-ar fi spurcat.

Capitolul 6

Urcându-se în cabina locomotivei, Henri plimbă o privire profesională peste manometrele triplex. În ce priveşte presiunea vaporilor, constată că totul era în regulă în rezervorul principal, în conducta generală ca şi în rezervorul intermediar. O privire aruncată însă prin vizeta stoker-ului îi arătă că presiunea din focar scăzuse.

Cu un suspin, acţionă uşa acestuia, ce se mişca pe resorturi, apoi, luând lopata, îşi începu munca de fochist, întrebându-se în acelaşi timp, nu fară nelinişte, care va fi ţinta acestei călătorii ce nu-i spunea nimic bun.

Se opri peste câteva clipe, leoarcă de sudoare. Închizând uşa focarului, se aplecă în afară şi zări, în partea din faţă a locomotivei Mountain, silueta lui Antoine, care, cu un ciocan în mână, lovea roţile motrice. Văzând expresia concentrată a mecanicului, fochistul nu-şi putu opri un zâmbet.

— Drace! râse el. Parcă ar fi un medic care examinează un bolnav!

Chiar în clipa aceea, Antoine se îndreptă din mijloc şi îl observă pe fochist.

— E în perfectă stare „Ivette” a mea! spuse el mândru.

Şi, cum Henri se mărginea să dea din cap, întrebă:

— La tine totu-i în regulă?

— Mda. Mai trebuia puţin cărbune… dar acum e-n regulă.

— Contrapresiunea cu eşapament?

— Da!

— Regulatorul HP?

— E-n regulă!

— Admisia BP?

— Perfectă… Dar, fir-ar să fie, termină cu întrebările astea tâmpite! Parcă m-ai pune să dau examen!

Pe buzele ofilite ale bătrânului mecanic flutură un zâmbet amical. Cu un pas legănat, se apropie de scară, continuând să ţină ciocanul în mână.

— Scuză-mă, băiete, spuse el, fară a înceta să zâmbească, dar trebuie să fim atenţi… nu se ştie încotro mergem… şi cu toate că nemţii se laudă întruna cu reţeaua lor feroviară, nu e la fel de bună ca a noastră!

Urcă pe scară şi Henri se dădu la o parte pentru ca să poată trece.

— De altfel, continuă Antoine, furat de gândurile lui, garnitura e al naibii de grea… şaptezeci şi trei de vagoane care trebuie că-s ticsite de muniţii… şi şase platforme cu mitraliere antiaeriene, cu ţeavă dublă…

— Da, spuse Henri, le-am văzut şi eu… şi, dacă n-ai fi chior, ai înţelege ce-nseamnă… Ne trimit de-a dreptul pe front, bătrâne!

— Crezi?

— Şi-ncă cum! La naiba… nu pui mitraliere pe vagoane-platformă ca să te plimbi la Berlin! Ne-au păcălit cum nu se poate mai rău, scârbele astea…

Scuipă înfuriat.

— Şi totul e din vina ta! Am început să le ghicesc jocul nemernicilor ăstora… Ştiu foarte bine că nu suntem vinovaţi cu nimic şi că l-am găsit pe nenorocitul ăla în tender absolut dintr-o întâmplare… dar au profitat de prilej şi, cum aveau nevoie de o locomotivă şi de un mecanic şi un fochist experimentaţi…

— Ai fără-ndoială dreptate, spuse Antoine, dând întristat din cap. Dar cred că tot ce putem face e să luăm lucrurile aşa cum sunt şi să fim cu băgare de seamă să nu facem vreo prostie… Cu puţin noroc, o să ne întoarcem acasă şi atunci tot coşmarul ăsta se va termina!

— Ei? Cum e? întrebă Anatoli.

Ivan Fedorovici se întrebă în barbă dacă expresia dezinvoltă pe care îşi închipuia că o arborează era izbutită. Dar, în adâncul firii, angoasa îl strângea ca o menghină.

— Perfect, tovarăşe colonel! Poate să ne ajute.

— Sper că nu i-ai spus unde suntem…

— Fireşte că nu! I-am spus doar că eram în trecere şi că nu am putut să nu vin să o văd.

— Şi, în afară de asta?

— I-am pus nişte întrebări, tovarăşe colonel şi aşa am aflat că la Veroskaia sunt S.S.-işti… şi că, pe deasupra, unii dintre ei sunt francezi.

— Nu se poate!

— Ba da… din L. V. F. Chiar cei care i-au ucis pe camarazii noştri…

O lucire periculoasă se aprinse în ochii lui Anatoli.

— Se spune că lumea e mică şi aşa şi este! Când se gândeşte

la nemărginirea pământului, omul, tovarăşe Fedorovici, crede că există nenumărate colţuri unde ar putea să se ascundă la nevoie… Dar se înşală şi încă rău de tot! Aceşti francezi nu-şi pot închipui că viaţa lor nu valorează nici cât o rublă! Ei nu ştiu că răzbunarea noastră se va abate asupra lor cu toată forţa urii pe care le-o nutrim… Mulţumesc, Ivan Fedorovici! Mi-ai dat o veste minunată! Şi-mi pare bine că sora ta ne poate ajuta… Totdeauna le-am dispreţuit pe femeile noastre şi am greşit rău… fiindcă ele, în împrejurările cele mai grele, sunt în stare să facă orice, fără a se gândi la proporţiile sacrificiului…

Mai târziu, lungit în iarbă, cu mâinile sub cap şi cu privirile pierdute în spuzeala de stele de pe cer, Ivan simţea în gură gustul amar al decepţiei.

— Femeile noastre! În cazul surorii mele, te înşeli, tovarăşe colonel! Avea în ochi lumina aceea a femeilor satisfăcute! Şi cine-i poate potoli simţurile, fir-ar să fie, dacă nu o scârbă de nazist? Şi pe deasupra, dacă nu mă-nşel, e un francez… care se culcă cu ea!

Scrâşni din dinţi.

— Aşteaptă numai puţin, ticăloaso! Profită de amantul tău cât mai poţi… fiindcă îţi jur că o să-l castrez în faţa ta… iar în ce te priveşte pe tine, nu eu o să hotărăsc… dar dacă tovarăşul Truşcenko îmi ordonă să te ucid, n-o să şovăi o clipă… fiindcă n-aş putea trăi liniştit ştiind că sora mea e o târfă împuţită!

— *A şom ti dumaieş?*[6]

Vasili nu răspunse. Îşi scoase cămaşa şi Iosif îi privi, cu aceeaşi mirare dintotdeauna, pieptul lat, străbătut, ca şi spinarea, de cicatrici prelungi, ce aveau şi acum o culoare lividă, unele dintre ele fiind ascunse de părul abundent.

Îndreptându-se spre cişmea, Verlenko deschise robinetul şi începu să se spele zgomotos, mormăind de plăcere.

Aşezat călare pe un scaun, Alionovici oftă, zicându-şi că ar fi dat orice ca să aibă un corp ca al prietenului său.

„Chiar şi mai puţin voinic, îşi zise el. Un corp normal mi-ar fi fost prea de ajuns!”

Îşi simţea cocoaşa apăsându-l şi, din nou, se răzvrăti împotriva nenorocirii, blestemându-şi părinţii şi lăsându-se pradă gândurilor negre.

Verlenko se îndreptă din mijloc, cu părul de pe piept ud şi se

[6] La ce te gândeşti?

întoarse spre prietenul său.

— Nu te speli şi tu puţin? După o zi ca asta, mi se părea că praful tractoarelor mi-a ajuns până şi între dinţi! O duceam mult mai bine pe vremea când îmi făceam negoţul meu la negru!

— Negoţul tău! rânji cocoşatul. Uită-te puţin la tine şi o să vezi ce ai câştigat de pe urma lui... Şi acum mă mai întreb cum de-ai putut rezista la un asemenea tratament!

Chipul animalic al lui Vasili se întunecă pentru o clipă, dar imediat după aceea fu luminat de un zâmbet rău.

— Da, dar n-a putut să-mi vină de hac, porcul ăla! M-a bătut chiar el, personal, cu ranga aia afurisită de fier... şi o făcea din toată inima, poţi să mă crezi! Asuda prin toţi porii, scârba dracului! Iar eu, plin de sânge din cap până-n picioare, îl priveam drept în ochi...

Suspină.

— Încă nu ştiu cine a fost nemernicul care m-a denunţat, aici, în sat. Eu, aşa cum ştii, cumpăram tot ce colhoznicii reuşeau să ascundă de inspectorii de la Kiev... orz, grâu şi vite... şi apoi le vindeam la Cernikov, unde aveam clienţi care plăteau bine şi ştiau să tacă... oameni sus-puşi, care voiau să mănânce bine, fără să-i intereseze de unde le venea haleala...

Rânji.

— Am câştigat bani frumoşi, Iosif... puteam să-mi cumpăr tot ce doream, costume, cizme... şi fete...

— Mai ales fete! exclamă cocoşatul, trecându-şi vârful limbii peste buze:

Cu prosopul în mână, Vasili începu să se şteargă energic.

— N-ai de ce să te plângi! mârâi el. De când nemţii m-au pus responsabil de colhoz, ţi-ai putut cumpăra toate fetele pe care le-ai vrut... Tu, care nici nu îndrăzneai să te apropii de vreo fustă... acum nu trebuie decât să-ţi alegi!

— Da... aşa-i. Ţie ţi-o datorez, Vasili... şi n-o să-ţi pot mulţumi niciodată îndeajuns... dar...

— Dar ce?

— Ce vrei! Ştiu că-s prea sensibil şi că n-ar trebui să fiu... dar... O văd mereu în ochii lor, bătrâne! Citesc în ei dezgustul şi scârba, pe care şi le stăpânesc numai fiindcă le ordoni tu să se culce cu mine...

Vasili izbucni într-un râs tunător.

— *Durak!*[7] Doar nu vrei să le oblig să se mai şi îndrăgostească

[7] Imbecilule!

de tine, nu? Asta ar mai lipsi! Dar, prost ce eşti... tu chiar crezi că mie mi se dau de bună-voie? Da, sunt fără îndoială unele cărora le place să aibă un mascul zdravăn, un tip de gabaritul meu... dar majoritatea se lasă călărite fără să mişte deloc!

— Simt scârba în fiecare gest de-al lor...

— Ei şi? Le regulezi, nu? Care-i treaba? Până să mă cunoşti, te mărgineai să tragi cu ochiul la ele, ştiind că nu te-ai putea apropia niciodată de vreuna... decât dacă le-ai fi dat una în cap şi le-ai fi violat, lucru pe care de altfel nu l-ai făcut niciodată!

— Nu, n-aş fi îndrăznit niciodată una ca asta!

— Gura! Dacă e ceva ce mă dezgustă la tine, apoi e tocmai firea ta plângăcioasă... de parcă ai fi o baborniţă de *mamuşca,* care oftează şi se smiorcăie întruna! Ai tot ce vrei, pentru numele lui Dumnezeu! Haleală, gagici... şi îi faci pe bărbaţi să tremure numai uitându-te la ei... Tu, care înainte tremurai de câte ori se uita cineva la tine... Eşti din sat... şi n-ai putut uita toate porcăriile pe care le-ai avut de îndurat din partea oamenilor... chiar tu mi-ai povestit cum se ţineau copiii după tine, aruncând cu pietre...

Iosif Alionovici îşi lăsă capul în jos, încât Vasili îi putu vedea cocoaşa enormă, ca o carapace de broască ţestoasă.

„La dracu! îşi zise Verlenko. Şi doar îl ştiu bine! Dar nu cred că m-aş putea obişnui vreodată cu hidoşenia asta a lui! Le înţeleg bine pe fete... Eu, în locul lor, aş prefera să fiu posedată de un porc decât să trebuiască să mă culc cu monstrul ăsta!”

Cu voce tare, spuse:

— Ştii că *Obersturmfuhrer-ul* e foarte mulţumit de felul cum ne facem treaba la colhoz?

— Nu mă mir! Doar am dublat producţia în ultimele două luni.

— Are atât de multă încredere în noi, continuă Vasili cu un zâmbet larg, că nu vine niciodată să inspecteze ogoarele... Şi stai să vezi recolta viitoare! O să fie un record... De altfel, mi-a pomenit de un tren care va veni aici, cu muniţii şi armament pentru trupele de la Don şi care la întoarcere va lua o mare parte din grâul pe care îl vom recolta.

Cocoşatul îşi privi prietenul cu intensitate.

— Nu ţi-a zis nimic despre omul ăla?

— Încă nu. Dar nu-ţi fa griji... Serviciile de informaţii germane sunt formidabile. A trimis cam peste tot numele ticălosului ăluia... şi, de cum află ceva, îmi va spune.

O lucire rea se aprinse în ochii lui Iosif.

— O să te răzbuni, nu-i aşa?

— Şi încă cum! *Obersturmfuhrer*-ul mi-a promis că-l aduce aici imediat ce *Feldgendarm*-ii pun laba pe el…

— Şi dacă a murit?

— Scârba aia? Mă faci să râd… Nu, n-a murit, o simt… Mi-aş băga şi mâna-n foc…

— Cum de eşti atât de sigur?

— *Pasmatritie na mienia!*[8] ordonă el. Între tipul ăsta şi mine există ceva ca o legătură nevăzută; dacă ar fi murit, aş fi ştiut… dar nu, bătrâne… e cât se poate de viu şi într-o bună zi o să încapă el pe mâna mea…

Îşi aprinse o ţigară şi, părând absorbit de fumul ce urca leneş spre tavan, continuă, vorbind ca pentru sine:

— Pe atunci nu era decât un maior tânăr… un *Kombat* cu caş la gură… dar avea în ochi tot atâta fanatism ca un veteran de pe vremea Revoluţiei din Octombrie… Ştii ce înseamnă asta?

— Îmi închipui.

— Un om pur! scuipă Vasili. Un tip de cel mai rău soi, care nu ascultă decât de ordine… şi care crede că bunul Dumnezeu locuieşte la Kremlin! Un nemernic care şi-ar fi spintecat şi propria-i mamă dacă i-ar fi ordonat Partidul… După ce m-au arestat, m-au dus la Kiev, unde am dat de maiorul ăsta de nimic. S-a uitat la mine de parcă aş fi fost un vierme! Nu putea înţelege cum de am „trădat politica economică”, asta îl depăşea… Nu îi pica deloc fisa!

Un rânjet amar îi spintecă gura.

— A început să-mi facă morală… Voia să mă facă să înţeleg că eram bolnav, că aveam pitici pe creier, fiindcă nu putea înghiţi ideea că un tip normal ar fi putut face ceea ce făcusem eu!

— *Vot tak ştauka!*[9] râse cocoşatul.

— Într-adevăr! Când în cele din urmă a înţeles că eram un om absolut normal, a vrut să mă pună cu botul pe labe… Erau în birou vreo şase indivizi care nu aşteptau decât un semn din partea lui ca să se arunce pe mine… Dar, nu, el a vrut s-o facă cu mâinile lui… şi mi-a spus că voia să-i pedepsească prin mine pe toţi ticăloşii care nu meritau să fi văzut lumina zilei în Uniunea Sovietică!

Scoase un oftat.

— Tipul şi-a scos vestonul şi şi-a suflecat mânecile. Mi-a

[8] Uită-te la mine!

[9] Ce chestie!

aruncat o privire ciudată şi a lătrat: *Idi siuda!*[10] Încolo, ţi-am povestit nu o dată ce s-a întâmplat... mi-a ordonat să mă dezbrac în pielea goală, a luat ranga de fier şi a început să dea ca un ţapinar!

— Te-a snopit în bătaie, porcul... şi ţi-a lăsat şi urme pe viaţă!

— *Da...* Dar nu a avut satisfacţia de-a auzi vreun vaiet... Am strâns din dinţi... şi mi-am jurat să mă fac în toate felurile dacă reuşeşte să-mi smulgă un scâncet!

Aruncă ţigara şi o strivi furios sub talpa cizmei sale ucrainene.

— *Ia emu sigral şoron!*[11] Lovea, lovea întruna, fără contenire... şi aştepta mereu să ţip, să cer îndurare... dar a aşteptat mult şi bine!

— Trebuie că ai suferit totuşi rău, spuse cocoşatul, înfiorându-se.

— De asta poţi fi sigur, bătrâne! Au trebuit să mă ridice de jos, apoi m-au aruncat într-o celulă. Atunci, am început să plâng, dar nu de durere, ci de furie şi neputinţă... şi mi se părea că aud cuvintele pe care şeful Poliţiei i le-a spus porcului ăluia: *Madadiets, Anatoli Truşcenko!*[12]*...* Anatoli Truşcenko... numele ăsta mi s-a întipărit aici, în cap... şi n-o să-l uit cât oi trăi!

Ridică din umerii săi masivi.

— Războiul m-a prins în închisoare... nemţii mi-au oferit postul ăsta... şi asta-i tot!

[10] Apropie-te!

[11] I-am jucat o festă urâtă!

[12] Bravo, Anatoli Truşcenko!

Partea a II-a

„Capcana”

„Fochistul meu râdea ca un smintit. Nu putea înţelege că o locomotivă poate adulmeca pericolul. Dar ce ştia el! Când o cale ferată nu mai este sigură, când şinele au fost aruncate în aer de încărcături explozive, chiar dacă tronsonul a fost înlocuit, rămâne ceva pe care locomotiva îl simte şi un mecanic bun la fel. Marile roţi motrice se învârt parcă fără tragere de inimă, iar boghiul anterior tresare de parcă s-ar teme să nu descopere prima capcană pusă pe şine.

În inima nopţii întunecate, a cărei beznă nu era străpunsă decât de reflexul roşiatic ce ţâşnea din ochiul cazanului, poţi simţi cât se poate de limpede frica aceasta ce fremăta de-a lungul întregii locomotive Mountain, ca un fior prelung, născut din măruntaiele ei de fier...”

A. Lefevre, *Amintirile unui mecanic din timpul Ocupaţiei.*

Capitolul 7

— Rahat! şuieră Piotr. Încă o patrulă! În noaptea asta nu e ca de obicei… S-au făcut al naibii de bănuitori!

Kiril Zapaiev scuipă pe jos.

— Bineînţeles că s-au făcut! În două săptămâni, le-am aruncat în aer trei trenuri. Doar n-ai vrea să stea liniştiţi în cazărmile lor?

Uriaşul Pavlovici îşi frecă energic mâinile, mari cât nişte lopeţi.

— Da, aşa-i… Două săptămâni, dar a trebuit să aşteptăm mai bine de trei luni ca să primim explozibilii. Moscova se lasă rugată, bătrâne! Iar tătucul Stalin nu ştie decât să zbiere: „Înainte! Zdrobiţi putregaiul fascist!”

Scoase un oftat.

— Şi, mă rog frumos, cu ce ar vrea el să-i omorâm pe nazişti şi să le aruncăm în aer trenurile? I-au trebuit trei luni ca să ne paraşuteze şaptezeci şi trei de kilograme de explozibil de categoria a treia, care-i fără îndoială doar o rămăşiţă găsită prin vreun depozit uitat de lume!

Kiril dădu grav din cap.

— De asta vrea tovarăşul colonel să ne procurăm exploziv de acolo unde e de prima calitate, adică de la nemţi!

— Da, mârâi Piotr. Dar lasă-mă să-ţi spun ceva, amice şi asta să rămână între noi! Uneori, am impresia că şeful nostru visează cai verzi pe pereţi!

— Nu spune prostii!

— Nu spun! se apără celălalt. Dar nu sunt prost! E un şef bun, de acord… dar spune-mi şi mie, sincer, ce s-a întâmplat la fiecare acţiune pe care am declanşat-o împotriva căii ferate?

— Am băgat groaza în Friţi!

— Să nu exagerăm, Kira… te rog. Am făcut să deraieze trenurile, asta da… Dar ce am obţinut cu asta? Nimic! Absolut nimic! Câteva ceasuri de întârziere pentru nazişti, atâta tot!

— Nu aveam destule încărcături ca să aruncăm totul în aer.

— Greşeşti, amice! Aveam destul exploziv… dar nu era bun de nimic! Era bun numai ca să-i sperie pe copii la bâlci… făcea „Bum!” şi gata… o pocnitură fără nici un efect!

— Şi, totuşi, nemţii şi-au mărit vigilenţa…

— Fiindcă se tem că primele noastre lovituri ar putea fi doar nişte încercări şi că vom ataca mai puternic de îndată ce vom

putea. Dacă ar şti însă adevărul, dacă ar şti că nu mai avem nici un gram de exploziv, chiar şi de proastă calitate, ar râde de s-ar prăpădi, poţi fi sigur de asta!

Zapaiev rânji.

— Optimismul tău îmi dă dureri, bătrâne!

— Eu unul sunt realist, amice! Suntem aici de patru luni şi mai bine... iar ceea ce am făcut nu merită pomenit...

— Stai să furăm explozivii ăia...

Uriaşul dădu din umeri.

— Patrula a trecut... putem traversa calea ferată.

— Haidem!

Părăsindu-şi ascunzătoarea, înaintară, căţărându-se la iuţeală pe rambleu şi, după ce aruncară o privire rapidă în direcţia în care dispăruse patrula duşmană, traversară calea ferată, coborâră de pe rambleu şi intrară în crângul care mărginea calea ferată.

Lăsând în dreapta satul Veroskaia, străbătură terenul marelui colhoz, tăcut şi pustiu, apoi o luară pe un drumeag îngust, care îi aduse în scurt timp la poalele unei coline.

— Bredoski e chiar pe versantul celălalt, spuse Kiril.

— Cunoşti satul?

— Puţin. E mai mare decât Veroskaia... şi S.S.-iştii din regiune şi-au stabilit acolo cartierul general.

— Şi depozitul de muniţii.

— Da.

Începură să escaladeze poteca ce urca în zig-zag.

— Dacă S.S.-iştii îşi au sediul în aşezarea asta, chibzui cu glas tare uriaşul, va fi al naibii de greu să punem mâna pe explozivii ăia afurisiţi... Uite, Kira, unde mi se pare mie că şchioapătă planul tovarăşului nostru colonel! Entuziasmul lui e un lucru bun, dar nu prea ţine seama de trista realitate a lucrurilor!

— Fir-ar să fie! Pălăvrăgeşti ca o moară stricată, Piotr! E drept că tu nu erai în tabără când am discutat toată treaba asta... dar o să-ţi spun ceva: Truşcenko nu e născut de ieri, de azi şi ştie foarte bine ce face... Ca dovadă, o să creeze o diversiune în dispozitivul german, ca să-i silească astfel pe S.S.-iştii din Bredoski să părăsească satul şi să vină în ajutorul celor din Veroskaia.

— Nu pricep nimic.

— Fiindcă eşti bătut în cap! râse celălalt. Cu ajutorul surorii lui Ivan Fedorovici, tovarăşul colonel va declanşa un balamuc pe

cinste în Veroskaia... Fireşte, S.S.-iştii francezi vor cere cât ai bate din palme sprijinul celor din Bredoski... şi în timp ce naziştii se aruncă cu capul înainte în horă, noi atacăm depozitul... şi o ştergem apoi cu destul exploziv ca să aruncăm în aer toate trenurile care vor trece prin sudul Ucrainei!

— Iată că micul meu Kira e cuprins şi el de entuziasmul şefului său! rânji uriaşul. Totul va merge ca pe roate, nu-i aşa... totul va fi bine în cea mai bună dintre lumi... Bieţii S.S.-işti o vor lua la fugă spre Veroskaia... şi tipii de la depozit vor ridica cuminţi mâinile de îndată ce cumpliţii războinici de gherilă ai lui Anatoli Truşcenko îşi vor arăta mutrele feroce...

— Ia mai du-te undeva! mârâi celălalt, scos din fire.

Bătrâna Mountain frână încet lângă peron. Cu câteva ceasuri înainte, trenul trecuse frontiera cehoslovacă, pătrunzând în teritoriul Guvernământului general, aparţinând Poloniei supuse regimului terorii condus de protectorul Frank.

Aruncând o ultimă privire manometrului triplex, Antoine scoase un oftat şi îşi aprinse o ţigară, uitându-se în acest timp la fochistul care tocmai închisese uşa cuptorului.

— Ce mai drum! suspină Lefevre. Când mă gândesc că am mers vreme de patru zile aproape fără oprire...

Henri se îndreptă din mijloc cât era de înalt.

— Tristă ţară mai e şi Cehoslovacia asta, murmură el. Ai observat ce figuri aveau oamenii? De când am ieşit din Germania, nu am mai văzut pe nimeni zâmbind...

— Da... ştiu... Dar ai observat că locomotiva noastră nu s-a resimţit deloc de pe urma călătoriei ăsteia atât de lungi? Buna mea „Ivette”! Iată rezultatele pe care le obţii dacă te îngrijeşti cum trebuie de o locomotivă!

Henri strecură o privire zeflemitoare spre chipul extaziat al mecanicului.

— Mă-ntreb de ce nu te-ai însurat cu afurisita asta de locomotivă! Fiindcă ţii la ea mai mult decât la nevastă-ta, nu-i aşa?

— Exagerezi!

— Deloc, bătrân nebun ce eşti! O ai la inimă, grămada asta de fiare vechi! Te cunosc eu, lasă! Din clipa când am început să lucrez alături de tine, mi-am dat seama cât de îndrăgostit eşti de „41000”!

— Şi asta te miră?

— Nimic nu mă mai miră, Antoine! Am văzut tipi care seara, înainte de culcare, se duceau să-şi sărute maşina. Şi i-am mai văzut pe cei ce locuiesc la periferii lustruindu-şi bicicleta duminică dimineaţa şi mângâind-o de parcă ar fi fost o puicuţă! Nu spune că nu-i aşa... ştiu eu cum e lumea asta! O ceată de smintiţi cu nişte marote care-ţi dau frisoane!

— Omul trebuie să aibă ceva de care să se agaţe în porcăria asta de viaţă... iar eu unul am locomotiva! Îmi oferă mai multă satisfacţie decât orice altceva... a ajuns să fie căminul meu şi o îngrijesc, fiindcă ea măcar nu m-a înşelat niciodată!

Henri izbucni în râs.

— Asta mai lipsea! Nu prea te văd eu făcând dragoste cu monstrul ăsta! Dacă însă ai putea, ţi-ai vârî-o în ea, ţap bătrân ce eşti!

— Nu eşti decât un prostănac care...

— *Achtung!*

Amândoi se răsuciră în acelaşi timp. Nici unul, nici celălalt nu îi auziseră pe nemţi apropiindu-se. Trei *Feldgendarm* şi un membru al Căilor Ferate ale Reich-ului ridicară privirile spre cabina Mountain-ului, dar cel ce strigă spre ei fu *Oberscharfuhrer-ul:*

— Voi doi! lătră el. Desprindeţi locomotiva... *Herr* Verstahl vă va spune unde trebuie s-o duceţi!

— Dar... făcu Antoine, credeam că vom pleca imediat mai departe...

Feldgendarm-ul îi aruncă o privire rece.

— Daţi-i drumul! tună el. *Schnell!*

— Lasă că mă duc eu, bătrâne, spuse Henri. Şi nu mai discuta cu ei, adăugă el, în timp ce se strecura pe lângă mecanic, că sunt nişte catâri!

Câteva minute mai târziu, „41000” era desprinsă de restul garniturii, iar feroviarul nazist urcă în cabina unde Henri tocmai se căţărase la loc.

— Înaintaţi încet! ordonă neamţul. Vom fi dirijaţi spre linia 16.

Antoine acţionă regulatorul BP şi locomotiva Mountain se urni din loc. Stând în picioare, Henri zări atunci, destul de departe, prin lumina cenuşie a amurgului, o aglomerare de clădiri.

— E un oraş mare, nu-i aşa?

— Suntem la Cracovia, explică neamţul oftând. E, într-adevăr, un oraş mare... 275 000 de locuitori... De-acum înainte, n-o să mai treceţi prin nici un oraş important în afară de Lvov... apoi veţi trece prin Tarnopol şi la scurt timp după aceea veţi fi în

Ucraina…

Fochistul avu o tresărire involuntară.

— Ucraina! fluieră el. Dar asta-i în Rusia…

— Aşa-i.

— Ai auzit, Lefevre? Ne trimit în Rusia!

— Nu vi s-a spus? întrebă neamţul, cu un zâmbet.

— Nimeni n-a suflat o vorbă! mârâi Henri. Rusia! Dar asta-i în celălalt capăt al lumii!

Antoine tăcea.

Mountain-ul înainta încet; de fiecare dată când boghiul din faţă lovea masa metalică a vreunui macaz, buza de ghidaj scrâşnea ascuţit şi locomotiva cotea cu toată greutatea ei de 120 de tone, trecând de pe o linie pe alta cu un zăngănit surd.

O lumină roşie clipi înainte şi mecanicul încetini mersul locomotivei; cu ochii larg deschişi, mai mult ghici decât văzu tampoanele unei platforme de care Mountain-ul se izbi uşor.

— Acroşaţi! ordonă neamţul.

Cu o ridicare enervată din umeri, Henri, care începea să se cam sature să fie comandat de un nazist, sări din cabină şi, fără ca măcar să se uite la vagoanele aflate în faţa locomotivei, îl prinse pe ultimul de aceasta.

— Marşarier! mârâi neamţul, imediat ce fochistul se înapoie în cabină.

Locomotiva dădu încet înapoi, făcând în sens invers traseul pe care îl străbătuse şi Henri trebui să coboare din nou ca să prindă locomotiva de garnitură.

Se lăsase noaptea şi întunericul îi învăluise cu totul. De când părăsiseră teritoriul Reich-ului, primiseră ordinul de-a nu mai aprinde puternicul reflector al locomotivei. Trenul, de altfel, nu avea nici un far aprins şi gonea, ca un monstru orb, de-a lungul unor ţinuturi pe care cei doi francezi nu le cunoşteau deloc.

— Puteţi porni, mai spuse neamţul. Nu mergeţi prea repede… începând de aici, o să străbateţi o regiune care mişună de bandiţi…

— Bandiţi? întrebă Antoine, încruntându-se.

— Da, partizanii polonezi, nişte trădători scârboşi… dar, adăugă Verstahl, cu un zâmbet în colţul gurii, nu cred că o să îndrăznească să vă atace…

Coborî sprinten scara, apoi, odată ajuns jos, se întoarse şi, înălţându-şi capul, le adresă un salut cu mâna înmănuşată:

— *Gut Reise!*

— Gura, porcule! murmură Henri.

Antoine puse locomotiva în mişcare şi, de data aceasta, trenul porni pe un traseu în linie dreaptă. Pe ambele laturi se zăreau câteva lumini, ca nişte licurici, dar marele oraş părea, ca şi toate celelalte oraşe pe care le străbătuseră în Cehoslovacia, pitit în bezna protectoare a camuflajului.

— Ne-au dus cu preşul cum nu se poate mai rău! mârâi fochistul, aprinzându-şi o ţigară. Îţi dai seama, bătrâne? Mergem în Rusia!

— Nu mai ţipa aşa, că nu-s surd!

— Dar îmi vine să ţip, fir-ar să fie! Nu te mai preface, Antoine! Când ne-au spus de drumul ăsta, nu ne-au suflat o vorbă despre destinaţie... nimic, absolut nimic! Au locomotive cu ghiotura. De ce naiba ne-au trimis pe noi?

O lucire de mândrie se aprinse în ochii lui Lefevre.

— Au locomotive, sigur că da... dar nu ca asta! Ea n-are nevoie de nici un ajutor ca să tragă fără probleme cele şaizeci şi ceva de unităţi ale garniturii... ca să nu mai punem la socoteală platformele pe care le-au prins în faţă!

— Ştii ce avem în faţă?

— Puţin îmi pasă!

— I-ai auzit când au spus că sunt partizani pe-aici... aşa că ne-au prins în faţă platforme cu saci de nisip, pentru ca să sară în aer fără ca locomotiva să aibă de suferit...

— Nu-i rău, ca tactică... la fel fac şi în Franţa...

Salvain se plesni peste coapse.

— Oh, la dracu! Vorbeşti ca un Friţ! Iată că domnului i se pare excelentă tactica boşilor în Franţa... Şi mai ce? Nu cumva eşti de acord şi cu spânzurarea partizanilor?

— N-am spus asta, netotule! mârâi Antoine. Vorbeam doar din punctul de vedere al unui mecanic de locomotivă... cu platformele astea, chiar dacă linia sare în aer, maşina nu are aproape niciodată de suferit...

Henri scoase un suspin sfâşietor.

— Nimic de făcut! Prost ai fost, prost ai rămas... şi prost o să mori... iar pe deasupra, mai eşti şi periculos, fiindcă un prost care se gândeşte înainte de toate la locomotiva asta poate deveni la un moment dat extrem de primejdios!

Apropiindu-se de mecanic, pironi o privire plină de ură în ochii acestuia.

— Ascultă-mă însă bine, amice! Să nu te bazezi pe mine,

fiindcă n-o să-mi risc pielea pentru grămada asta de fier... ba chiar mai mult de-atât... dacă aş şti că mă lasă să mă întorc la Paris în caz că o arunc în aer, n-aş sta pe gânduri nici o clipă! Am fost destul de limpede sau mai trebuie să-ţi explic?

Capitolul 8

Mâinile bărbatului rătăceau capricios de-a lungul trupului ei gol. Cu ochii pe jumătate închişi, Tatiana îi vedea de aproape chipul, ca o pată neclară în întuneric. Relaxată, femeia se lăsa în voia toropelii ce părea să nu se mai sfârşească, simţindu-şi în continuare trupul vibrând de plăcerea ce izbucnise ca un glob orbitor de foc.

Rusoaica simţea cum mâinile bărbatului îi trezesc furnicături uşoare. Îi plăceau mâinile acestea bărbăteşti, puternice, dar totodată atât de tandre; nişte mâini savante, care o făcuseră să descopere câte izvoare nebănuite de plăcere avea trupul ei.

— *... Ia... liubliu vas!*[13] murmură ea, înfiorându-se.

— Şi eu te iubesc, micuţa mea Tatiana, rosti francezul cu glasul său cald. Binecuvântez şi blestem deopotrivă războiul ăsta, care ne-a făcut să ne întâlnim, dar care totodată ne poate despărţi oricând...

— Nu, n-o să ne despartă niciodată, spuse ea cu un glas plin de hotărâre. O să te urmez pretutindeni... dragostea noastră nu este ceva perisabil... simt asta, e o dragoste pentru totdeauna...

Totdeauna.

Cuvântul i se păru copleşitor. Un cuvânt periculos, dintre acele cuvinte-capcană pe care le rosteşti fără să le cunoşti semnificaţia cumplită.

„Noi suntem cei perisabili, Tatiana, îşi zise Alain. Micile şi fragilele noastre existenţe pot fi nimicite de oricine...”

Cu glas tare însă spuse:

— *Golubuşka...*[14]

Aplecându-se spre ea, îşi lipi de buzele-i răcoroase gura dogorâtoare.

— S-a făcut târziu, draga mea... murmură el, desprinzându-se de ea.

— Ştiu.

Mereu sosea şi clipa amară a plecării iubitului ei, pe care nu o resimţea cu adevărat decât după ce închidea uşa în urma lui. Atunci, îşi simţea trupul trezindu-se din nou şi dorinţa de

[13] Vă iubesc!

[14] Porumbiţa mea...

dragoste revenea, mai aprinsă ca oricând, sfredelindu-i pântecul frământat de valuri fierbinţi.

Îl dorea din nou, ca şi cum, odată ce trecea clipa de extaz, trupul ei se simţea nesatisfăcut, de parcă repriza de dragoste nu ar fi făcut decât să-i trezească pofta.

Alain se îmbrăcă la iuţeală, trădând prin fiecare gest graba de-a pleca. El unul ştia mai bine decât ea la ce se expunea ieşind în fiecare seară, părăsindu-şi unitatea şi neglijându-şi datoria. Din fericire, oamenii lui ştiau despre ce era vorba şi oricine dintre ei ar fi venit în fugă să-l anunţe în cazul în care S.S.-iştii ar fi avut capriciul de-a vizita casa unde erau încartiruiţi membrii L.F.V.-ului.

— Să n-aud de vreo relaţie cu populaţia civilă de aici! strigase *Obersturmfuhrer-ul* Ketteler, adăugând: dacă vreţi să vi-o trageţi cu vreo rusoaică, n-aveţi decât, dar repede şi fără complicaţii.... Daţi-i un şut în fund după aceea şi totul va fi în regulă! Dar să nu vă treacă prin cap să vă drăgostiţi cu vreo scârbă de târfa din astea... fiindcă o s-o păţiţi!

— Vii şi mâine?

Alain îşi prinse centironul şi se întinse să-şi ia Schmeisser-ul.

— Ce întrebare! râse el.

— Mereu mi-e teamă...

— Teamă? făcu el mirat. De ce?

— Nu ştiu... De fiecare dată când ieşi pe uşă, mă întreb dacă o să te mai văd vreodată...

— Astea-s prostii, Tatiana! Nu ni se poate întâmpla nici un rău... tu singură ai spus-o adineaori... dragostea noastră nu e ceva trecător...

Tatiana fu cât pe ce să-i mărturisească totul, dar se stăpâni în ultima clipă; cu toate acestea, printr-un gest involuntar, îşi împreună mâinile micuţe peste pântecul catifelat.

— Pe mâine, dragostea mea, spuse el, sărutând-o.

Femeia se lipi de el cu disperare. În loc de trupul gol al amantului ei, nu simţi însă pe pântecul fremătător decât asprimea uniformei şi metalul rece al cataramei de la centiron.

După ce uşa se închise în urma lui, se apucă să se îmbrace fără grabă. Abia îşi trăsese însă slipul, că auzi un glas plin de ură, care o plesni ca o lovitură de bici:

— Târfă împuţită!

*

Văzând cum capul lui Antoine se lasă în piept, Henri zâmbi.

Biruit de oboseală şi de lipsa de somn, mecanicul aţipise, înghesuit în scaunul îngust.

— Sărmanul bătrân! oftă fochistul. Nu mai poate, dar n-avem încotro…

Îşi scoase capul afară şi şi-l retrase într-o clipă, cu obrajii înţepaţi de aerul îngheţat al câmpiei nesfârşite pe care o străbăteau de ceasuri în şir…

Henri îşi privi din nou şeful şi dădu din cap, cu mintea năpădită de gânduri sumbre.

— Şi-a dăruit toată viaţa scârbei ăsteia de locomotivă! Trebuie să fii nebun de legat ca să faci aşa ceva… Dar sunt şi oameni din ăştia, care au nevoie să simtă ceva în mână, să se agaţe de ceva. Dacă n-ar avea asta, n-ar simţi că trăiesc.

Scuipă chiştocul ce i se lipise de buza de jos.

— Prost bătrân ce eşti! I-ai dăruit totul maşinăriei ăsteia… tinereţea, cele mai frumoase clipe, tandreţea… ai mângâiat-o de nenumărate ori, de la tampoane şi până la fundul tenderului… o ştii pe de rost, afurisita asta de maşinărie… şi mi-aş băga mâna-n foc că în puţinele nopţi pe care le-ai petrecut cu nevastă-ta te trezeai brusc şi bâjbâiai prin întuneric, cu mâinile tremurânde, căutând manetele şi levierele! Netot bătrân ce eşti!

Aruncă o privire orificiului de sticlă din uşa cuptorului, apoi îşi mai aprinse o ţigară.

— Fumez prea mult, se strâmbă el. Nervii-s de vină… tot timpul sunt încordat ca un arc… Fir-ar să fie, doar e normal! Am presimţirea că toată aventura asta n-o să se termine cu bine… Porcii ăştia de boşi!

O lucire cenuşie vestea apropierea zorilor. Plin de curiozitate, Henri îşi lipi faţa de geamul cabinei. Era încă întuneric şi nu putea vedea decât masa turtită a platformei prinse în faţa locomotivei.

De-a lungul nopţii, care trecea încet, fără să se mai sfârşească parcă, se tot gândise la ce s-ar întâmpla dacă partizanii polonezi ar arunca linia ferată în aer. În ciuda vitezei moderate pe care o păstra Antoine, o spărtură în şine ar fi aruncat vagonul-platformă de pe linie, încât ar fi fost practic imposibil să împiedice deraierea locomotivei.

Încetul cu încetul, teama i se stinsese şi se putuse gândi şi la alte lucruri. Se văzuse din nou la Paris, mergând de la Gara de Est la Gara Saint-Lazare, străbătând străzile forfotind de lume, cu privirile aţintite asupra unui funduleţ apetisant ce tresălta în faţa

lui.

— Ah, fir-ar să fie, n-am ce face, mi-e dor de ţară… mârâi el. Dar nimic din tot ce am văzut în călătoria asta afurisită nu face nici cât cea mâi prăpădită ulicioară din Paris… totul e mort pe-aici, în Polonia, ca şi în Cehoslovacia şi în rahatul ăsta de balamuc care-i Reich-ul…

Deodată, se lumină de ziuă şi tânărul fochist făcu ochii mari. Preţ de o clipă, refuză să recunoască ceea ce vedea în faţa lui.

— Nu se poate! exclamă el, zăpăcit.

Lumina zilei scosese la iveală cele două vagoane-platformă, pe care se zărea acum o mulţime de oameni înghesuiţi, alcătuind o grămadă întunecată.

— Fir-ar să fie! Antoine!

Henri îl scutură pe mecanic, care-şi deschise ochii înroşiţi de somn.

— Ce s-a…?

— Trezeşte-te, bătrâne! Hai repede!

Henri îl ridică şi-l împinse spre fereastra ovală.

— Uită-te!

— Nişte… nemţi pe platformă… bâigui Lefevre, cu ochii împăienjeniţi încă de somn.

— Gura! şuieră Henri. Nu-s nemţi, amice, uită-te mai bine! Sunt civili, bărbaţi, femei şi până şi copii… sunt evrei!

— Doamne sfinte! Doamne-Dumnezeule!

— Îţi dai seama? Ticăloşii de Friţi au umplut platformele cu nenorociţii ăştia… în speranţa că partizanii, văzându-i, nu vor arunca linia în aer!

— Dar e neomenesc!

— Păi! Ce poţi aştepta de la rasa stăpânitoare! Dacă m-ai fi ascultat… trebuia să fi refuzat, la Munchen… chiar dacă ne aruncau într-un lagăr de concentrare…

Antoine tăcea, plimbându-şi privirile triste peste mulţimea de evrei.

— O să le duc mâncarea noastră! declară brusc fochistul.

Şi, luând desaga cu provizii pe care le-o dăduseră nemţii la Cracovia, se îndreptă spre uşa cabinei.

Antoine făcu brusc un pas spre el.

— Lasă prostiile, Henri! Uită-te puţin la „Ivette” şi-o să vezi că e acoperită de chiciură… poţi să aluneci într-o clipă…

— Închide pliscul!

Cu desaga ţinută strâns în mâna dreaptă, Henri se prinse de

ţevile ce înaintau de-a lungul locomotivei. Puse un picior pe apărătoarea de deasupra roţilor motrice şi simţi cum vibraţia acestora îi trece prin talpa cizmei.

Pas cu pas, avansă spre partea din faţă a locomotivei Mountain. Fu orbit o clipă de primele raze de soare care se oglindeau în metalul lucios al bielelor. De două ori, piciorul îi alunecă de pe pasarela îngustă, dar reuşi să-şi păstreze echilibrul precar. Mâna lui stângă, înmănuşată, înainta neîncetat de-a lungul ţevilor.

Când ajunse în sfârşit la capătul cazanului prelung şi trebui să se caţere pe masa metalică cilindrică ce-l acoperea, vântul glacial fu cât pe ce să-l mături pe rambleu. Strângând din dinţi, parcurse cei câţiva metri ai cilindrului, apoi coborî în partea din faţă a acestuia şi se opri, gâfâind, cu privirile pironite pe tampoanele peste care trebuia să treacă pentru a ajunge la platformă.

Aşteptă până ce locomotiva ieşi din curbă, apoi, luându-şi inima în dinţi, sări şi se pomeni faţă-n faţă cu nişte chipuri rătăcite, cu ochii măriţi, în care se citea o frică de necuprins.

Henri fu frapat de slăbiciunea extremă a oamenilor, ale căror uniforme dungate păreau să fluture pe trupurile lor descărnate, dar inima i se strânse şi mai rău văzând feţele gălbui şi bolnăvicioase, cu pometi ce păreau să iasă prin piele. Mai observă şi burţile umflate ale copiilor, ai căror ochi enormi exprimau parcă un reproş blând şi înfricoşat. Fochistul se simţi răscolit până în străfundurile sufletului.

— Nu vă temeţi, încercă el să-i liniştească. Sunt prietenul vostru... şi v-am adus ceva de mâncare... adică tot ce avem, eu şi colegul meu...

Observă schimbarea bruscă din privirile oamenilor, care se îndreptară încordate spre desaga de provizii pe care se pregătea să o deschidă. Apoi, deodată, exact când scotea prima bucată de pâine, se dezlănţui o năvală sălbatică, însoţită de strigăte, plânsete şi urlete, care îl făcură să dea înapoi, speriat.

Salvain îi văzu bătându-se ca nişte fiare, călcându-se în picioare, cu spume la gură şi Cu ochii ieşiţi din orbite; până şi copiii, care cu o Clipă înainte stătuseră cuminţi şi tăcuţi, se transformaseră în nişte animale ce se căţărau peste grămada de oameni încăieraţi, croindu-şi drum spre francezul împietrit.

Deodată, din mulţimea colcăitoare se desprinse un bărbat, care trăgea ceva după el cu mâna dreaptă şi care, în clipa când

ieşi din îmbulzeală, se dovedi a fi o fată costelivă, foarte frumoasă, aproape un copil.

— *Mein Herr!* strigă bărbatul. Daţi-mi desaga dumneavoastră… şi vi-o ofer pe fiică-mea… nu are decât treisprezece ani, dar e foarte frumoasă şi încă virgină, vi-o jur…

Înmărmurit, francezul simţi un nod urcându-i în gât; apoi, îngrozit, dădu drumul desăgii cu alimente, lăsând-o în mâinile bărbatului ce-i vorbise şi, aruncându-şi un picior peste marginea platformei, se năpusti spre locomotivă, agăţându-se de ea cu mâinile tremurânde…

— Târfă împuţită! Stricato!

Tatiana simţi că-i îngheaţă sângele. Răsucindu-se brusc, se trezi faţă-n faţă cu chipul plin de ură al fratelui ei şi făcu ochii mari. Bărbatul păşi spre ea şi o plesni pe neaşteptate peste faţă, aruncând-o înapoi. Tatiana se prăbuşi pe marginea patului şi, ascunzându-şi chipul în palme, izbucni în hohote.

— N-ai decât să boceşti cât pofteşti, scârbă! scrâşni Ivan. Nu ţi-e ruşine? Te tăvăleşti ca o scroafă cu un nemernic de nazist!

— Nu e nazist, spuse ea, descoperindu-şi chipul scăldat în lacrimi. E francez…

— Francez! rânji rusul. Nu-i decât un trădător de ţară… o canalie blestemată din L. V. F.! E de o mie de ori mai rău decât un neamţ, de vreme ce ţara i-a fost călcată în picioare de hitlerişti… pe care el îi slujeşte acum!

Se apropie şi mai mult de ea şi, înşfăcând-o de păr, o sili să-l privească în ochi.

— Ştii cine mi-a omorât nişte camarazi? Frumosul tău francez, târâtură!

— Nu-i adevărat!

— Rahat! şuieră Ivan, dându-i drumul. Nu-i destul că te culci cu ticălosul ăsta… acum o să-mi spui că-l şi iubeşti!

— Ba da.

— Asta mai lipsea! Îi iubeşti pe cei ce-ţi vânează fratele! Asta-i culmea!

— Dacă m-ai lăsa să-ţi explic…

Ivan râse galben.

— Dă-i drumul, surioară! Spune! Nu mă grăbesc deloc… O să stăm noi de vorbă după aceea… şi-ţi jur că, dacă nu-mi dai ascultare, te omor aici chiar cu propriile mele mâini… Ceea ce aş fi făcut deja, oricum, dacă tovarăşul Truşcenko nu mi-ar fi dat

anumite ordine… Dă-i drumul, povesteşte!

— Alain mi-a spus totul… mi-a vorbit deschis… înrolându-se în L. V. F., credea că o să lupte ca soldat împotriva bolşevismului… credea că o să ducă un fel de cruciadă…

— Putregaiul dracului! O cruciadă, hai? Violând femeile? Omorând copii şi bătrâni? Spânzurându-i pe prizonieri? Aşa cruciadă mai zic şi eu…

— S-a căit, Ivan… şi acum e îngrozit de înfăţişarea pe care a căpătat-o războiul ăsta… fiindcă lui nu-i place violenţa fără rost…

— Mă faci să râd! Nu ţi-a spus ce mult îi place să-i omoare cu patul puştii pe partizani?

— Te înşeli, Ivan… S.S.-iştii i-au silit să-i execute pe partizani… dar unul singur, un francez, pe nume Jean Meunier, s-a ocupat mereu cu asta… A făcut-o ca să-i cruţe pe camarazii lui, ca să nu-şi mânjească mâinile cu sânge…

— Îmi dau lacrimile! rânji rusul. Ai terminat cu basmele tale?

— Nu mă crezi?

— Las-o baltă… acum e rândul meu să vorbesc… cască bine urechile, Tatiana… fiindcă în joc e viaţa ta… şi ştii bine că eu nu glumesc…

Femeia dădu din cap că a înţeles.

— Mâine seară ţi se vor aduce nişte pachete… pe care le vei plasa în curtea din dos a caselor pe care ţi le voi desemna eu… îndeosebi în curtea casei ocupată de S.S.-işti şi de francezi…

Tatiana păli.

— Ce e-n pachetele alea?

— Nişte bombe incendiare şi câteva încărcături explozive…

— O, nu! Nu-mi cere asta, Ivan… nu vreau să-l ucid pe Alain!

— Gura! Faci ce-ţi spun sau va fi vai de tine… Din păcate, explozivii nu sunt destul de puternici ca să arunce în aer toată scursoarea asta… dar o să-i plasezi totuşi… şi te vei duce să aprinzi fitilele la ora unsprezece fix…

Tatiana îşi lăsă capul în jos; în mintea ei încolţită începură să i se învălmăşească gânduri nebuneşti. Se simţi ceva mai liniştită.

— O s-o faci, aşa-i?

— Da.

— Bine! Dar te avertizez… dacă îi sufli o vorbă amantului tău, o s-o aflu… şi atunci o să mă întorc aici… Mai întâi, o să-i scot maţele fascistului ăluia, de faţă cu tine… iar apoi îţi sucesc ţie gâtul…

Capitolul 9

— Au înnebunit de tot, Antoine... unul de-acolo mi-a oferit fiica...

— Linişteşte-te, fiule...

— Vai, Doamne! Nu-mi vine să cred... ăştia nu mai sunt oameni... au ajuns de o mie de ori mai rău decât animalele sălbatice!

— Ar fi fost mai bine să fi murit, oftă mecanicul, dând întristat din cap. Mereu am spus asta, Henri... Un om poate rezista până la un punct, dincolo de care nu mai e nimic de făcut... ori moare şi ăsta-i cel mai bun lucru pentru el, ori înnebuneşte!

— Dar nici măcar nu sunt legaţi de platformă! insistă Henri. Ar fi putut să sară din tren nu o dată, fără prea mare risc... şi nu au făcut-o!

— Nu mai sunt în stare, băiete... li s-a anihilat voinţa şi au ajuns nişte roboţi... incapabili să acţioneze din proprie iniţiativă... De altfel, unde s-ar putea duce dacă ar sări din tren? Mai devreme sau mai târziu ar cădea din nou în mâinile *Feldgendarm-ilor...* Nu, ei *s*e lasă în voia sorţii... ca nişte oameni care nimeresc într-un torent vijelios...

— Neam afurisit! şuieră Henri printre dinţi.

Ochii tulburi ai lui Antoine se lăsară o clipă peste chipul înfuriat al fochistului.

— M-ai făcut în toate felurile, la Munchen, când ţi-am zis să-ţi ţii gura... ce am fi obţinut dacă ne-am fi revoltat împotriva lor! Absolut nimic, băiatule! Sau ai uitat cumva de bietul om care s-a ascuns în tender? Ce îi mai rămăsese omenesc ăluia? Tipii ăştia te golesc, Henri, aşa cum goleşti o nucă de cocos, făcându-i o gaură, o găurică mică de tot, fără să-i strici coaja... Îi golesc de-şi pierd până şi înfăţişarea omenească... nu mai sunt decât nişte morţi care umblă, nimic altceva!

— Ai dreptate.

— Noi trebuie să rezistăm la toate încercările, să trecem peste toate necazurile care or să dea peste noi... Singurul nostru scop e să ne întoarcem în Franţa cu... – aici glasul i se voală – dacă se poate, cu locomotiva asta bătrână pe care aş vrea s-o văd, pentru ultima dată, înainte de-a muri, pe o linie de garare, la Gara de Est!

O grimasă plină de suferinţă apăru pe chipul său brăzdat.

— De multe ori, spuse el încet, îţi baţi joc de dragostea pe care i-o port grămezii ăsteia de fier, cum îi zici tu... Dar îţi jur că tot ce am avut bun de-a lungul întregii mele vieţi de la ea mi-a venit...

Oftă.

— Soţia mea? Sigur că o iubesc... o vedeam o dată pe săptămână, mă culcam cu ea şi mâinile mele aspre, obişnuite să o mângâie pe Mountain a mea, descopereau imediat ravagiile pe care i le aducea lui Solange trecerea anilor... îmbătrânea repede, în timp ce „41000” a mea se ţinea zdravăn şi nu îngăduiam să ruginească pe nicăieri...

Îşi frecă cu putere ochii cu dosul palmei.

— Copiii? Abia dacă i-am cunoscut. În timp ce nevastă-mea se ofilea văzând cu ochii, ei creşteau şi când mă întorceam acasă, mai ales după nişte trasee lungi, nici nu-i mai recunoşteam...

Dădu din cap.

— Un băiat cât o prăjină, care nu mai cuteza să mă îmbrăţişeze şi se mărginea să-mi strângă mâna cu stângăcie... şi o domnişoară, pe care o lăsasem fetiţă şi căreia îi simţeam acum sânii mijiţi când o strângeam la piept... Ce prost eram! Le tot povesteam păţaniile de pe drum şi le descriam cu amănunte corpul locomotivei mele, zvâcniturile bielelor, şuieratul puternic al eşapamentelor... ce dobitoc puteam fi, fir-ar să fie! Făceau nişte eforturi de nedescris ca să-şi înăbuşe căscatul...

Scuipă cu dispreţ faţă de sine însuşi şi flegma căzu pe podeaua metalică a cabinei.

— Fii atent să nu cazi în capcana asta, băiete... dacă îmbătrâneşti şi vezi că începi să baţi câmpii, pune-ţi lacăt la gură, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vorbi niciodată cu tinerii... fiindcă nu le pasă deloc de tine! Nu contează că ţi-ai rupt şalele ca să faci din ei nişte oameni, bărbaţi sau femei, li se fâlfâie! Ei judecă la rece şi spun: „Crăpaţi odată, şleahtă de moşnegi! Pieriţi imediat din faţa ochilor noştri şi lăsaţi-ne singuri... acum e rândul nostru să trăim!”

Amărăciunea bătrânului mecanic îl înfioră pe Henri. Pentru prima oară de când erau în echipă, Antoine îşi deschisese sufletul faţă de el şi fochistul vedea acum un chip al colegului său pe care nu l-ar fi bănuit niciodată.

— Şi te mai miri că-mi iubesc locomotiva! rânji amar Lefevre. Ce altceva îmi mai rămâne după treizeci de ani de trudă?

Nevastă-mea nu mă mai poate suferi… şi când mai încerc, noaptea, să-i pun mâna pe sânii ofiliţi, îmi întoarce spatele de-a dreptul, încât nu mai are nici un rost să insist… Fiul meu a şters-o în Legiunea aia… ca să lupte împotriva bolşevismului… iar fiică-mea… nu te mai uita aşa la mine… chiar mă crezi imbecil? Ştiu că se culcă cu cine se nimereşte, cu toată, mutrişoara ei de sfântă… şi rămâne de văzut dacă nevastă-mea, obosită să mă tot aştepte, nu a pus-o şi ea cu măcelarul din colţul străzii… sau cu cârciumarul!

— Ei, întrebă Truşcenko cu o oarecare nerăbdare, s-a făcut?

Kiril dădu din cap.

— Da, s-a aranjat, tovarăşe… Leonid şi cu mine, împreună cu ceilalţi doi, am cercetat cu atenţie împrejurimile…

— Câţi *Germanskis?*

— Cincizeci, toţi S.S.-işti. Fac parte din grupul comandat de ticălosul ăla de *Obersturmfuhrer* Ketteler.

— Cum? Ştii cum îl cheamă?

— Nişte băieţi de la colhoz mi-au spus-o. Şi mi-au mai zis şi altceva, *tovarişci.*

— Ce?

Zapaiev făcu cu ochiul.

— O veche cunoştinţă de-a ta, Anatoli Truşcenko! E în fruntea colhoznicilor… un soi de kapo, mereu cu ciomagul în mână, gata să-i snopească pe cei ce nu muncesc după cum vrea el… e ajutat de un cocoşat, Iosif Alionovici…

— Dar celălalt, pe care zici că-l cunosc…

— Vasili Verlenko.

— *Niet!* exclamă tânărul colonel.

— Da, *tovarişci…* chiar el… cel care, după ceea ce mi-ai povestit, făcea comerţ la negru pe vremea foametei…

— Rahat! suspină Truşcenko. M-ai lăsat cu gura căscată, Kira… Nemernicul dracului! Credeam că a murit… şi iată că e mai bine ca oricând… Fir-ar al naibii! Kapo la fascişti, snopindu-şi în bătaie propriii lui compatrioţi…

— Şi regulându-le pe colhoznice… pe-alea tinere… el şi pocitania aia de cocoşat…

Anatoli dădu întristat din cap.

— N-o să înţeleg niciodată!

— Ce anume?

— Caracterul ăsta nenorocit al ţăranilor noştri, tovarăşe! Nu-i

nimic de făcut... Le trebuie un cnut pe spinare, indiferent cine-l ţine – un roşu, un alb sau un fascist... Aţi văzut doar cu ochii voştri... când am străbătut regiunea asta şi am bătut pe la uşile caselor izolate, numai ca să cerem nişte apă... au făcut la temenele şi aveau ochii plini de lacrimi, rugându-ne să plecăm imediat, fiindcă prezenţa noastră le-ar putea aduce necazuri... Şleahtă de cretini! În ziua când l-am arestat pe profitorul ăla de Verlenko, au venit la mine o droaie de femei ca să mă implore să fiu milos cu acest om cumsecade, la care ţineau din tot sufletul... şi pe care-l numeau *gospodin*[15], ticălosul naibii!

Îşi strânse pumnii până ce i se albiră încheieturile degetelor.

— Mă apucă furia numai când mă gândesc că-i atât de aproape... şi vă jur că de data asta n-o să-mi mai scape! Chiar de-ar fi ultimul lucru din viaţa mea, tot o să dau cu el de pământ!

Se lăsă tăcerea. Chipul şefului partizanilor îşi mai pierdu din paloare şi trăsăturile sale îşi recăpătară expresia pe care i-o ştiau cu toţii.

— Deci, spuse el, adresându-i-se în special lui Zapaiev, zici că la Bredoski sunt vreo cincizeci de nazişti.

— Exact.

— Şi în cifra asta îi incluzi bineînţeles şi pe cei de la depozit...

— Da. Sunt zece oameni la depozit, dar nu-s S.S.-işti, ci artilerişti din Wehrmacht.

— Perfect. Deci, dacă scădem zece din cincizeci, ne mai rămân patruzeci... Ivan!

— Da, tovarăşe colonel?

— Tu cunoşti mai bine ca oricine efectivele germane din satul Veroskaia; zi-ne despre ele!

— Mai întâi, e *Obersturmfuhrer-ul* Ketteler, cu zece S.S.-işti, aproape toţi gradaţi. S-au instalat în casa veche a starostelui... apoi, sunt francezii, opt cu totul, având ca şef de pluton un tip pe nume Alain Lefevre, care poartă însemnele de *Unterscharfuhrer.*

— La naiba! şuieră Piotr Pavlovici, cu o admiraţie neprefăcută. Eşti al naibii de bine informat! Dacă ai fi la fascişti, ai fi mare mahăr în Gestapo!

— Ajunge, Petea! zâmbi Anatoli. Nu el a obţinut informaţiile astea, ci sora lui... o rusoaică aşa cum se cuvine, sută-n sută patrioată!

Ivan simţi că i se moaie genunchii; strânse din dinţi, îngrozit la

[15] „Gospodin” înseamnă în limba rusă „domnule”, formulă pierdută în URSS, unde toată lumea îşi spune „tovarăşe”.

gândul că expresia buimăcită de pe chipul său ar putea stârni suspiciunile camarazilor.

Toţi îşi priveau însă şeful, care recitea însemnările scrise într-un carneţel negru, de care nu se despărţea niciodată.

— Patruzeci… plus doisprezece… plus opt… asta face şaizeci. Aşa cum vă spuneam, ne-ar fi fost imposibil să atacăm depozitul fără să-i îndepărtăm pe S.S.-işti… Tovarăşe Fedorovici…

— Da?

— Nu mă îndoiesc de loialitatea surorii tale şi trebuie să-ţi spun că, fară s-o cunosc personal, o admir sincer pe tovarăşa Tatiana Fedorovna…

Ivan îşi înghiţi cu noduri saliva.

— Dar nu aş vrea pentru nimic în lume să-i primejduiesc siguranţa… şi dacă tu crezi că îşi riscă viaţa punând încărcăturile acelea explozive…

— Nici vorbă, Tolea! strigă tânărul partizan. Tatiana îşi va face datoria, poţi fi sigur de asta… chiar dacă are de înfruntat nişte riscuri…

— Minunat! Trebuie că eşti tare mândru de ea…

Simţindu-şi gâtlejul strâns ca într-o menghină, Ivan nu putu decât să dea din cap.

— Deci, continuă Truşcenko, vom declanşa lupta în seara asta. Toată grupa, în afară de o mică unitate comandată de tovarăşul Vasiliev, va ataca sub comanda mea depozitul.

Îşi aprinse o ţigară.

— Exploziile se vor produce la ora 11 noaptea fix. De cum se va da alarma, *Obersturmfuhrer-ul* va solicita venirea efectivelor încartiruite la Bredoski… Dacă nu mă înşel, S.S.-iştii din satul ăla vor ajunge la Veroskaia către miezul nopţii… aşa că ora H în ce ne priveşte va fi un sfert de oră după miezul nopţii…

— Şi dacă nemţii nu cad în capcană? întrebă Piotr.

— În acest caz, replică liniştit Anatoli, o lăsăm baltă… dar cred că totul va merge aşa cum vrem noi… Cu cei doisprezece oameni şi cei opt francezi, Ketteler se va simţi cam strâmtorat… Tu ştii bine mentalitatea S.S.-iştilor, tovarăşe Pavlovici. Ei nu acţionează decât dacă sunt mai numeroşi ca adversarii lor… iar *Obersturmfuhrer-ul,* crezând că atacăm Veroskaia, nu va avea chef să facă pe eroul!

Zâmbetul i se lăţi.

— De altfel, patru din oamenii noştri vor supraveghea atent drumul dintre cele două sate… şi-i vor număra pe naziştii care

vor părăsi Bredoski şi vor porni spre Veroskaia... iar dacă lucrurile nu merg după placul nostru, ne întoarcem acasă şi aşteptăm un prilej mai nimerit!

— Am înţeles.

— Tu, Ivan, vei merge cu unitatea lui Leonid Vasiliev, dar numai tu singur; vei putea intra în sat... ca să-i dai explozibilele surorii tale şi ca s-o acoperi dacă va fi nevoie... Ai înţeles?

— *Da!*

— Atunci, prieteni, la treabă! Peste o oră va fi întuneric... şi trebuie să facem un ocol serios ca să trecem neobservaţi... asta vine vreo treizeci de kilometri de parcurs... Dar mâine, când ne vom întoarce, dacă norocul nu ne-a întors spatele, vom avea exploziv din belşug ca să aruncăm în aer toate blestematele de trenuri care gonesc spre Don pe sub nasul nostru!

— Ce tot fac acolo?

— Ştii foarte bine, bătrâne! Mai aduc alţi evrei...

— Da... dar voiam să spun, ce fac cu... Dumnezeule! Aruncă trupurile jos de pe platformă!

— Fireşte! Ăia-s nenorociţii care au murit... de frig, de foame, de oboseală... Îi aruncă pe rambleu, ca pe nişte saci de gunoi!

Antoine se răsuci brusc. Era palid şi Henri constată că ridurile de pe faţă i se înmulţiseră serios de când părăsiseră Munchenul. Călătoria asta îl îmbătrânise rău, nu mai era nici o îndoială...

— Suntem în Rusia, Antoine! spuse fochistul, plimbându-şi privirea curioasă peste stepa în mijlocul căreia se oprise trenul. Rusia! Când mă gândesc că pe-aici pe undeva sunt îngropaţi mii de francezi...

— Te referi la tipii din Marea Armată?

— Da!

— N-au mai rămas din ei decât praful şi pulberea, băiete...

— Da, ştiu, dar am o senzaţie ciudată când mă uit la ţinutul ăsta, unde au murit oameni care vorbeau aceeaşi limbă cu noi. E cumplit să mori departe de ţara ta, nu-i aşa?

— Groaznic... mai ales pentru cineva în vârstă. Ah, îmi vine în minte ceva... e nostim... Solange, nevastă-mea, care ştie ce vrea, a pus ceva bani deoparte ca să ne cumpărăm o groapă la Pere-Lachaise... era foarte hotărâtă să fie îngropată acolo...

— Şi ai şi tu loc acolo?

— Mda! De asta şi râd... fiindcă mă gândesc că multe dintre mormintele cumpărate dinainte în cimitirele din toată lumea vor

rămâne goale.

— Devii cam sinistru, amice!

— Dar cum ai vrea să fiu? Când am văzut cum îi aruncă din tren, bărbaţi, femei şi copii la grămadă... şi asta de faţă cu nenorociţii aduşi ca să-i înlocuiască... mă trec fiorii!

— Aha, făcu fochistul, privind pe fereastra ovală a cabinei şi-au terminat treaba murdară... şi nou-veniţii urcă pe platforme... şi iată-l şi pe *Hauptsturmfuhrer* că vine încoace!

— Vorbeşti de aristocratul ăla?

— Da, Hans von Loeb... e rasat, ticălosul! Un fecior de bani gata, care habar nu are ce-i foamea... Te-ai uitat bine la ochii lui?

— Îmi dau fiori, nu alta.

— Pe mine mă scârbesc. Are un fel de-a te privi, de parcă s-ar fi trezit brusc în faţa unei ploşniţe şi se întreabă dacă merită să ridice piciorul ca s-o strivească... Iată-l cu cei doi locotenenţi... vine probabil să ne instruiască...

— Vă rog să coborâţi o clipă...

Glasul S.S.-istului era la fel de rece ca şi ochii săi; tonul era impersonal, clar, autoritar şi sec.

Cei doi se dădură jos din cabină şi se opriră în faţa celor trei nemţi.

— Vom instala o mitralieră pe tender, spuse S.S.-istul. Va trebui să le arătaţi oamenilor mei cum să-şi facă loc, fără să-l incomodeze pe fochist...

— Mă ocup eu de asta, spuse Henri.

— *Ach so!* În realitate şi după informaţiile mele, doar zona situată la nord de Cernikov poate prezenta vreun pericol oarecare... dar vă rog să vă păstraţi sângele rece... Imediat ce vom intra în regiunea respectivă, veţi păstra o viteză moderată...

— Şi noaptea? întrebă Antoine.

— Nu vom călători decât ziua! ripostă S.S.-istul. Garnitura aceasta, cu preţioasa ei încărcătură, este mult prea importantă ca s-o punem în pericol...

Vorbea o franceză academică, dar accentul germanic dur dădea fiecărui cuvânt o sonoritate aspră.

— Dacă suntem atacaţi, continuă von Loeb după o tăcere scurtă, aveţi grijă în primul rând să vă adăpostiţi în cabină... De partizani se vor ocupa oamenii mei... Nu aveţi de ce vă teme, unitatea mea s-a specializat în lupta cu bandiţii!

Capitolul 10

Simţi cum trupul amantei sale, pe care îl mângâia, se încordează şi, mirat, se desprinse uşor de ea şi îi căută ochii mari, în care îşi aţinti o privire întrebătoare.

— *Bi balni?*[16] întrebă el pe un ton îngrijorat.

— *Niet.*

— *Bi siepdities?*[17] insistă el.

— *Niet.*

Alain căuta cu disperare să desluşească în ochii Tatianei cauza acelei nelinişti pe care trupul femeii i-o transmisese prin mâinile cu care o mângâia.

— Draga mea… ce e cu tine? Nu, n-ai cum să te ascunzi! Îţi cunosc atât de bine trupul, încât citesc în el ca într-o carte deschisă… Nu mai eşti aceeaşi, Tatiuşka… nu eşti în largul tău.

Un zâmbet slab apăru pe buzele lacome şi pline ale rusoaicei.

— N-am nimic, iubitule… Vino, te vreau…

Se apropie de trupul femeii şi, aşa cum obişnuia de fiecare dată, îşi puse mâinile pe şoldurile ei desăvârşite. O simţi încordându-se sub greutatea lui, dar de data aceasta înţelese că neliniştea o părăsea, lăsând locul numai dorinţei.

Pântecul femeii începu să se unduiască sub al său şi picioarele ei se încolăciră în jurul picioarelor francezului într-o strânsoare dulce.

Tatiana căută gura amantului său şi îşi vârî în ea limba lacomă; răsuflarea-i dogorâtoare îl făcu pe Alain să-şi uite toate grijile. Femeia îşi îndoi mijlocul pentru a-l primi mai bine şi împreunarea lor se dezlănţui, furioasă şi violentă, ca o luptă corp la corp.

Mâna dreaptă a lui Alain acoperea sânul rotund al rusoaicei. Cu nările dilatate, bărbatul adulmeca mirosul picant răspândit de trupul Tatianei, iar degetele sale simţeau pe pieptul ei umezeala ce o acoperea după fiecare repriză de dragoste.

Cu privirile aţintite în tavan, francezul încerca să-şi cântărească norocul, fiindcă ştia că ceea ce îl copleşea într-atâta nu era doar posesiunea trupului acestuia splendid. Ceva nevăzut,

---

[16] Eşti bolnavă?

[17] **Eşti supărată?**

ca o ţesătură de tandreţe, îi unea de-acum sufletul de cel al rusoaicei şi nu se mai putea gândi la ea ca la un obiect destinat să-i potolească poftele de mascul, ci transpunând-o într-un viitor nesigur, ceea ce îl făcea să-şi dea seama de intensitatea dragostei sale. Lucrul acesta îi stârnea, în adâncul sufletului, o teamă teribilă.

— Alain…

Se răsuci spre ea.

Mâna stângă i se aşeză atunci şi ea pe celălalt sân şi simţi cum sfârcul se întăreşte sub palma lui.

— Da?

Ea şovăi şi privirea i se tulbură. Se uita fix la uşa de la intrare, ferindu-şi astfel ochii de ai amantului său, pe care nu i-ar fi putut suporta.

— Mi-e teamă, iubitule…

Alain se aplecă şi mai mult spre ea, lipindu-şi buzele de gâtul Tatianei.

— *Nie pugaities!*[18] De ce ţi-e teamă, porumbiţa mea?

Femeia închise ochii, ca şi cum prin acest gest ar fi putut să-şi concentreze toată voinţa de care avea nevoie.

— Nu vreau să rămâi în noaptea asta la cazarmă, Alain… Şi pe loc se grăbi să rectifice: nici tu şi nici oamenii tăi…

Alain se ridică într-un cot şi o privi mirat.

— De ce spui asta, Tatiana? Ai aflat cumva ceva?

Ea deschise din nou ochii şi francezul zări în ei disperare şi teamă.

— Nu mă mai întreba nimic! îl imploră ea. Nu, te rog să nu mă mai întrebi nimic… fa doar ce-ţi spun, iubitule… ai putea să te duci, cu oamenii tăi, la râu… nu le spune nimic… o să înţelegi mai târziu…

— Dar…

Ea îşi întinse braţele şi îl trase spre ea.

— Te iubesc atât de mult, scumpul meu francez… tu eşti, crede-mă, singurul lucru important din viaţa mea… M-ai făcut să cunosc o fericire pe care nici măcar n-o bănuiam… sunt femeia ta… toată a ta şi pentru totdeauna…

— Da, ştiu… şi eu te iubesc… dar…

— Nu mai vorbi, dragul meu… cuvintele, aşa cum se spune la noi, sunt ca poamele rumene pe dinafară, dar stricate pe dinăuntru… Lasă-mă să-ţi spun cât de mult te iubesc… şi fa ce ţi-

[18] Nu ai de ce!

am spus... nimeni nu va şti nimic... poţi inventa o misiune de patrulare... nu-i aşa?

Cu gâtlejul brusc uscat, Alain nu se mai simţi dintr-o dată în largul lui. Se întrebă, nu fără o anumită spaimă, dacă nu cumva partizanii aveau să declanşeze un atac fulgerător asupra Veroskaiei şi dacă Tatiana, care ştia mai multe decât spunea, nu voia să-i salveze plutonul, numai fiindcă el îi era comandantul...

După toate lunile acelea de aşteptare, în care nu se produseseră nici un fel de ciocniri importante, partizanii încetaseră să mai atace trenurile care circulau pe calea ferată, dar Alain, la fel ca toţi S.S.-iştii încartiruiţi în sat, nu-şi făcea prea mari iluzii, ştiind bine că războiul îşi poate recăpăta adevăratul chip dintr-o clipă într-alta.

— Ascultă-mă, Tatiana, spuse el blând. O să fac ceea ce m-ai sfătuit... dar gândeşte-te puţin şi la situaţia mea... dacă satul este atacat şi Ketteler mă cheamă ca să-i dau o mână de ajutor la apărare... ce aş putea să-i spun în caz că nu mă va găsi? Nu-i plac oamenii din L.F.V. şi tu o ştii... şi stă mereu cu ochii pe mine, pândind o greşeală pentru a-mi putea arunca în spinare toată rigoarea legii S.S.-ului... dacă ar şti că vin aici zi de zi, ar fi vai şi-amar de mine... Din fericire, camarazii mei stau de strajă...

Ea sări din pat, în toată goliciunea-i splendidă şi aţinti asupra bărbatului o privire imploratoare.

— Să nu rămâi în casă... şi nu te teme... satul nu va fi atacat...

— Dar, insistă el, de unde ştii? Erai cumva cu ei, colaborai cu partizanii? Ar fi trebuit să-mi spui, ştii bine că dragostea mea e deasupra oricăror alte lucruri...

Ea se apropie de el şi îşi aruncă braţele de gâtul său.

— Nu ţi-am spus nimic fiindcă nu eram cu ei. Acum, iubitule, trebuie să pleci... e târziu.

— Mergem în seara asta...

Iosif Alionovici, cocoşatul, înălţă spre Verlenko o privire întrebătoare.

— Crezi că e bine? Dacă ne prind afară din colhoz...

— Gura! Mă iei drept prost? (Îşi scotoci buzunarele vestonului şi pescui o hârtie pe care i-o arătă celuilalt.) Na! Uite un *ausweis* în regulă... semnat de *Hauptsturmfuhrer-ul* Munkel!

— Dar ar trebui să aibă şi semnătura *Obersturmfuhrer-ului*...

— Prost ce eşti! înainte de-a ştampila hârţoaga asta, Munkel a vorbit cu Ketteler. Parcă n-ai cunoaşte procedeele S.S.-iştilor!

— Bine, bine! Nu te mai răţoi la mine! Eu unul, cum ştii, prefer

să fiu prudent... Aici, în sat, nu-mi displace să mă distrez puţin... dar ca să merg la Veroskaia...

— Tocmai că acolo e fata pe care vreau s-o regulez... pe care o s-o regulăm amândoi!

— Trebuie să fie extraordinară ca să te facă să ceri un permis de trecere!

— Păi cum! E singura gagică care nu a mai fost regulată de la sosirea nemţilor. O afacere, Iosif! Şi, pe deasupra, e cea mai frumoasă de prin partea locului!

— Dar cine-i?

— O cheamă Tatiana Fedorovna. Ştii cum s-au petrecut lucrurile aici, la Veroskaia... Ketteler e un tip foarte sever... Nu vrea nici un fel de relaţii între oamenii lui şi locuitori. Ca şi aici, femeile din Bredoski muncesc la colhoz şi aşa au ajuns la îndemâna noastră... în timp ce micuţa Tatiana...

— Stă singură?

— În orice casă rusească în care intri dai întotdeauna peste o bătrână *mamuşka,* zbârcită ca o smochină şi puţind a pipi cale de zece verste... dar mi se rupe-n paişpe de hodoroagă! O să pipăim copanele zdravene ale tipei...

— Permisul tău de trecere până când e valabil?

— Până mâine, la 1...

— N-o să avem timp... drumu-i lung şi noaptea mergi totdeauna mai greu...

— Dar n-o să mergem pe jos, nătărăule! Mergem cu camioneta de aprovizionare a S.S.-iştilor din Veroskaia... îl ştii pe Ludwig, roşcatul...

— Şoferul?

— Mda... I-am făcut rost de puţină distracţie cu Sonia. Nu te uita aşa la mine... ştiu că nu e voie, dar nici unul dintre noi n-o să spună nimic... iar fata cu atât mai puţin... O să ne aştepte la ieşirea din târg... Nimeni n-o să ştie nimic!

Cocoşatul dădu din cap a îndoială.

— Dacă nu vrei să vii, n-ai decât! mârâi celălalt.

— Nu e vorba de asta, oftă Iosif. Ştii bine că de când suntem aici, am avut destule tipe... grase ca nişte butoaie şi puţind a bălegar... aşa că dacă mă gândesc la Tatiana asta îmi lasă gura apă...

— Păi şi-atunci?

— Mă gândesc mereu la necazuri. În fiecare dimineaţă, când mă scol, îmi spun că avem un noroc chior... şi aş vrea să mai

ţină…

— Dar am făcut totul cum trebuie!

— Ştiu. Scuză-mă, dar în ultima vreme îmi vin tot felul de idei trăsnite în cap!

Verlenko scuipă pe jos.

— Tu văd că ai o minte la fel de deformată ca şi corpul!

— O patrulă? întrebă uriaşul. Nu ţi-e bine, Alain?

— Ba da. O să dăm o raită până la râu…

— Pe frigul ăsta?

— Da, insistă subofiţerul din L.F.V., nu durează mult… doar o raită, acolo…

— Dar, întrebă Meunier, de ce să mergem toţi? Mi se pare ciudat…

— Ajunge! le-o reteză Alain. Deocamdată nu pot să vă spun mai mult… pregătiţi-vă echipamentul… mitraliere, grenade, totul!

— Ai putea măcar să ne spui despre ce e vorba…

— Taci din gură, Jean! Plecăm în zece minute!

Alain ieşi din odaie şi apoi din casă. Aruncă o privire la ceas şi văzu că era ora 9 seara. Străbătu curtea şi îşi aprinse o ţigară cu o mână care îi tremura uşor.

Răsucindu-se, privi spre capătul străzii, înghiţit deja de întuneric şi încercă să localizeze casa iubitei sale.

Trecuseră trei ore de când plecase de la ea. Ce făcea oare? Să-i fi spus adevărul când afirmase că nu colabora cu partizanii?

Simţi o împunsătură în inimă la gândul că în viaţa ei mai exista cineva, un rus.

— Ba nu, murmură el, nefericit, e imposibil… o femeie nu se dăruieşte aşa când mai are un amant… poate că ea mi-ar ascunde ceva, dar trupul ei nu…

Trebuie că era altceva. Poate că în sat, noaptea, apăruseră nişte partizani, care o siliseră să le devină complice. Da, asta părea mai logic. Şi li se supunea fiindcă îi era frică să nu păţească ceva…

Dar oare nu o păştea un pericol cumplit dacă colabora cu Roşii? Dacă Ketteler ar fi avut fie şi ea mai mică bănuială, ar fi pedepsit-o într-un mod îngrozitor, torturând-o până ce mărturisea totul…

— Dacă îi trece prin cap să se atingă de ea, îl omor! mârâi el.

Glasul lui Jean răsună brusc din apropierea lui.

— Asta-i bună, ai ajuns să-ţi ameninţi, după câte văd, şeful... doar n-o să-mi spui că a pus ochii pe tine...

— Nu-i vorba de asta, răspunse Alain, cu o expresie mohorâtă pe chip.

— Ah, tu şi misterele tale! Bine; am venit să-ţi spun că suntem gata cu toţii...

— Atunci, la drum!

Cunoştea pe de rost itinerarul singurei patrule care străbătea străzile satului. Ducând în spinare sacul pe care i-l dăduse fratele ei, în care se aflau încărcăturile explozive, Tatiana păşea, lipită de ziduri, cu auzul încordat, ascultând bocănitul cizmelor S.S.-iştilor care se îndepărtau spre nordul Veroskaiei.

Rusoaica îşi simţea inima bătând năvalnic în piept şi în tâmple. Gâtul i se uscase ca iasca şi în faţa ochilor continua să îl vadă pe fratele ei, cu privirile ameninţătoare, un frate pe care nu îl mai recunoştea, brutal şi vulgar, care o împroşca cu vorbe urâte.

Puse încărcăturile aşa cum îi spusese Ivan, începând cu casa unde erau cantonaţi S.S.-iştii nemţi.

Apoi, în timp ce se îndrepta spre cea căreia i se spunea „a francezilor”, îşi simţi inima strângându-se. Lăsând încărcăturile jos, pe pământ, dădu ocol casei, întrebându-se dacă Alain îi urmase sfatul.

Nu se vedea nici o lumină, încât se aventură să străbată curtea şi să deschidă uşa pe care o găsi întredeschisă. Stăpânită de o tulburare ce-i încleşta gâtlejul ca o menghină, pătrunse în casă. Slujindu-se de lanterna pe care i-o dăduse fratele ei, plimbă fascicolul slab de lumină şi descoperi destul de repede, în odaia din fund, nişte haine pe care le cunoştea foarte bine.

Se aplecă şi atinse cu mâna patul lui Alain, pe care ar fi dorit atât de mult să-l împartă cu el.

— Nu l-am avut niciodată o noapte întreagă cu mine, îşi zise ea întristată.

Îşi simţi sfârcurile sânilor întărindu-i-se sub bluză; apoi, cu un oftat, ieşi din cameră, străbătu îndărăt curtea şi, luând încărcăturile de acolo unde le lăsase, le amplasă unde îi spusese fratele ei.

Trebuia să aştepte zece minute înainte de-a aprinde fitilele. Numără, ca un copil jucându-se de-a v-aţi ascunselea, apoi, folosindu-se de bricheta lui Ivan, alergă spre casa S.S.-iştilor, dădu foc fitilelor şi o luă la fugă înapoi spre locuinţa ei.

Din capătul satului ajunse până la ea bocănitul cizmelor, înăbuşit de distanţă.

Chiar când împingea uşa casei, auzi zgomotul de motor al camionului ce intra în Veroskaia.

Capitolul 11

— Stai!

Furios, Verlenko se întoarse spre cocoşat; ochii îi aruncau fulgere de mânie.

— Ce mai ai acum? Dacă aş fi ştiut, te lăsam naibii la Bredoski…

— Am auzit nişte voci.

— Ei şi? Micuţa vorbeşte probabil cu *mamuşka…*

— Nu. Ce-am auzit eu e glas de bărbat.

— Începi să mă calci pe nervi, Iosif! Eu mor de nerăbdare să văd cum e gagicuţa asta… şi tu începi să auzi voci…

— Dacă ai tăcea puţin, le-ai auzi şi tu… Hai încoace… se vede o lumină pe fereastra asta…

Cu o ridicare din umeri, Verlenko o luă pe urmele cocoşatului, care îşi croia drum printre grămezile de obiecte disparate ce înconjurau casa. Nu trebui decât să se înalţe în vârful picioarelor, fiindcă fereastra se găsea chiar în dreptul ochilor săi. Lipindu-şi faţa de rama geamului, aruncă cu fereală o privire, apoi se trase îndărăt şi îl privi speriat pe prietenul său.

— Ţi-am zis eu, Vasili… uită-te şi tu… E un partizan în casă!

— La naiba! mârâi Verlenko, aplecându-se ca să privească la rândul lui.

Cocoşatul nu minţea.

Verlenko îl zări pe intrus şi ochii i se pironiră pe balalaica pe care acesta o ţinea în mână. Fata stătea cu spatele la el, dar expresia de pe chipul partizanului era vădit una de furie. Răsucindu-se puţin, Verlenko îşi lipi urechea de fereastră, dar nu reuşi să audă decât un murmur, prin care răzbătea glasul ridicat al bărbatului.

Se ridică şi schiţă un zâmbet.

— Norocul ne surâde, amice! O să-l belim pe roşul ăsta… şi o să vezi că de-acum înainte *Obersturmfuhrer-ul* va fi prietenul nostru!

— Ai înnebunit! Nu suntem înarmaţi.

— Nu plec niciodată fără ăsta, replică Verlenko, scoţând din buzunar un cuţit. Îmi ajunge… tipul ăsta n-o să rişte să iasă prin faţă… Haide! Trebuie să mai fie o uşă prin dos!

Călcându-şi pe inimă, cocoşatul se luă după el. Transpira de

frică şi blestema clipa în care se lăsase târât prosteşte în mizeria asta de aventură.

— Uite şi uşa, şopti Verlenko. Ne ascundem aici… şi, când iese din casă, îi vâr cuţitul până-n prăsele!

— Şi micuţa? întrebă încet Iosif, care nu voia decât să-şi abată prietenul de la planurile lui nebuneşti.

— O să avem timp berechet ca să ne ocupăm de ea… şi asta cu binecuvântarea lui Ketteler… O să stăm cu ea câteva zile… după fapta asta, vom fi eroi…

Câteva minute mai târziu, uşa se deschise încet. Verlenko se lipi de perete, strângând cuţitul în mână. Ochii săi, obişnuiţi cu întunericul, desluşiră fără greutate silueta rusului care înainta încet spre el.

Verlenko îşi ridică mâna cu arma şi, când celălalt ajunse în dreptul lui, lovi cu toată puterea, de sus în jos. Forţa loviturii fu atât de mare, încât lama cuţitului străbătu grumazul şi pătrunse în pieptul lui Ivan, sfâşiind plămânul şi inima.

Partizanul se prăbuşi, ucis pe loc.

Aplecându-se, Verlenko luă de jos automatul.

— Aveai dreptate, Iosif… murmură el. Acum, că l-am omorât pe nemernicul ăsta, sunt şi mai aţâţat… aşa că haidem înăuntru, la fată. Oricum nu-l putem deranja pe *Obersturmfuhrer* la ora asta!

— Şi acum, ce facem? Ne spălăm pe picioare? rânji uriaşul.

— Jean… vino cu mine…

Meunier îşi urmă şeful. Când ajunseră destul de departe de ceilalţi, Lefevre înălţă spre prietenul său o privire descumpănită.

Alain începu să vorbească repede, ca şi cum nu ar fi avut decât o singură dorinţă: să-şi descarce sufletul. Jean nu îl întrerupse decât o dată; de altfel, explicaţia fu extrem de scurtă.

— La naiba! exclamă uriaşul când celălalt termină. Ai nimerit într-un viespar afurisit, amice!

— Nu cred că va avea loc un atac… am chibzuit la cât de puţin mi-a spus Tatiana… şi cred că e vorba mai degrabă de explozivi… vor arunca în aer cele două cantonamente…

— Şi nu-l anunţi pe Ketteler?

— Nu.

— Bine… Dintre toate tâmpeniile pe care eşti pe cale de-a le face, asta mi se pare măcar hazlie… dar ia închipuie-ţi că neamţul nu moare şi află de plimbărica noastră de acum… Nu

crezi că o să se întrebe de ce naiba am plecat din casă exact în clipa unul se dezlănţuia infernul?

— Jean…

— Da? Ce vrei? Zi pe faţă!

— Vrei să-mi faci un serviciu?…

— Da’ zi o dată, fir-ar să fie! Ştii doar că misterele mă scot din fire!

— Aş vrea să te duci la casa aia…

— Adică în cocioaba rusoaicei?

— Da. N-am nici cea mai mică îndoială că a fost ameninţată de partizani şi că a fost obligată să facă ceva… şi mi-e frică, recunosc cinstit, să nu i se întâmple ceva…

Fruntea uriaşului se încreţi.

— Ţii chiar atât de mult la ea?

Alain se mărgini să dea din cap.

— Înţeleg… oftă Jean. Viaţa asta e o mare scârbă… Bine, mă duc… dar ce să fac dacă în sat sunt lupte?

— Rămâi cu ea, Meunier, te rog… Noi o să ne descurcăm. Cum se potolesc lucrurile, trimit după tine…

— De acord! Pe curând!

— Mulţumesc, amice.

— Pentru nimic, Romeo! rânji Jean, îndepărtându-se.

Tatiana avu un soi de presimţire, dar. Aşteptând exploziile, nu avu când să zăbovească asupra straniei tristeţi care i se strecura lent în suflet fără vreun motiv aparent.

Femeia nu se simţea deloc în largul ei. După ce fratele ei plecase, nu mai ştia ce să facă. Îşi plimbă privirea de jur-împrejurul ei, apoi, chiar în clipa când se hotărâse să se apuce să facă ordine, pentru a-şi linişti nervii, cei doi bărbaţi păşiră înăuntru.

Deschiseseră fără zgomot uşa din spate, aceeaşi prin care fratele ei Ivan tocmai ieşise.

Tatiana tresări, dar, văzând că cei doi sunt ruşi, îşi spuse că fratele ei, mereu suspicios, îi trimitea doi dintre camarazi ca să o supravegheze.

În foarte scurt timp însă îşi dădu seama că se înşelase.

Înainte de toate, văzu lucirea din ochii celui mai înalt şi imediat după aceea observă cocoaşa celuilalt, care mergea aplecat în faţă, împovărat.

Cunoştea prea bine strălucirea aceea pe care o aprindea

dorinţa în ochii bărbaţilor, coborându-i la nivelul unor animale sălbatice…

Se dădu îndărăt cu un pas, apoi, luându-şi inima în dinţi, întrebă cu un glas pe care şi-l forţă să pară calm:

— Ce vreţi?

Bărbatul cel înalt, care nu o slăbea din priviri, nu răspunse însă.

— E mişto, nu? spuse el, întorcându-se spre cocoşat.

— E foarte frumoasă, rosti înăbuşit cocoşatul.

Tatiana îşi simţi bătăile inimii iuţindu-se.

— Veniţi din partea fratelui meu? întrebă ea, din ce în ce mai speriată.

— Fratele tău? îi întoarse întrebarea cel înalt. Asta era, deci! Rahat, credeam că partizanul ăla afurisit e prietenul tău…

Înaintă spre ea.

— Uită-l pe frăţiorul tău, micuţă. Uită de toate. Am venit, amicul meu şi cu mine, ca să ne distrăm puţin cu tine… şi sper că n-o să faci pe mironosiţa, da? Suntem compatrioţi şi pe vremurile astea, trebuie să ne ajutăm unii pe alţii.

Tatiana se mai trase îndărăt, până ce ajunse cu spatele la perete.

— N-are nici un rost să te temi, mârâi Verlenko, apropiindu-se încet de ea. Trebuie să fi trecut şi tu prin multe… Nu se poate ca nemţii să nu fi observat un şasiu ca al tău… şi, dacă n-ar fi ordinele stricte ale *Obersturmfuhrer-ului* Ketteler, nu te-ai culca niciodată singură… Bun ofiţer şi ăsta! Interzicându-le oamenilor săi să se distreze cu fetele din Veroskaia, ne-a permis nouă să avem ceea ce nici n-am visat… o fată ca tine, pe care n-au atins-o mâini de bărbat, o bucăţică bună de tot, pe care amicul meu şi cu mine o s-o regulăm cu rândul!

Stătea chiar în faţa ei şi privirile i se plimbau lacome pe trupul rusoaicei.

— Scoate-ţi ţoalele, fetiţo! Şi iară nazuri… dacă eşti drăguţă, totul va fi bine… dar, dacă faci figuri, o să vezi tu imediat ce te aşteaptă…

Odată trecută ameţeala primelor clipe de panică, când se străduia să priceapă ce se petrece, femeia luă cu brutalitate contact cu realitatea şi ultimele iluzii i se spulberară.

Nu, nu mai voia aşa ceva niciodată…

Îşi făgăduise categoric; îşi jurase că nici un bărbat, în afară de Alain, nu va mai pune vreodată mâna pe ea, pe trupul ei, acest

trup pe. Care reuşise să şi-l păstreze curat, îndepărtând mizeria cu care i-l pângăriseră soldaţii…

Nu trebuia să mai aibă de ce să-şi plece ochii în faţa bărbatului pe care îl iubea; nu trebuia să mai aibă de ce să-şi ferească privirile şi nici să se încordeze când era mângâiată de mâinile francezului.

Verlenko înălţă din sprâncene.

— Vrei să faci pe nebuna, din câte văd eu… Cu atât mai rău pentru tine, fiindcă, orice ai face, tot o s-o încasezi!

În aceeaşi clipă, Tatiana trecu la atac. Când bărbatul întinse mâinile spre ea, femeia îşi ridică genunchiul, lovindu-l cu toată puterea în josul pântecului.

Schimbându-se brusc la faţă, rusul dădu îndărăt, ţopăind, strângându-se cu mâinile între picioare. Se prăvăli în pat, cu ochii daţi peste cap şi cu saliva curgându-i din colţurile gurii. Răsucindu-şi capul spre cocoşat, îi strigă înfuriat:

— Ce mai stai, deşteptule? urlă el. Loveşte-o! Omoar-o! Scoate-i maţele!

După o clipă de şovăială. Iosif se năpusti spre fată. În mână ţinea automatul partizanului ucis de Verlenko în dosul casei. Era prea mic pentru a înfrunta riscul de-a se apropia de Tatiana.

Doar la gândul că ar putea încasa o lovitură aidoma celei primite de amicul lui, văzu roşu în faţa ochilor şi, uitând de orice prudenţă, apăsă pe trăgaci când se afla la numai trei metri de rusoaică.

Automatul scuipă o rafală scurtă, căci Iosif, dându-şi seama de prostia pe care o făcuse, îşi luă arătătorul de pe trăgaci aproape în aceeaşi clipă. Frica îi încleştă inima şi încremeni, privind, năucit, pata de sânge ce se lăţea pe pântecul femeii.

Verlenko scoase o înjurătură înăbuşită.

— Fir-ar să fie! Ce naiba te-a apucat, imbecilule?

— Mi-ai zis să… o omor… se bâlbâi cocoşatul.

— Cretinule! se răsti Vasili, ridicându-se cu greu şi continuând să-şi ţină mâinile strânse între picioare. Voiam să zic s-o baţi… împuşcăturile astea s-au auzit probabil până în celălalt capăt al satului… S-o ştergem, cocoşat afurisit! Nemţii vor fi aici într-o clipă… Valea!

Se năpustiră afară din casă. Nici nu ajunseseră însă bine în curtea din spate, că liniştea nopţii fu sfâşiată de o explozie formidabilă.

— E sărit de-a binelea! mârâi Jean, grăbind pasul. Norocul tău că n-ai picat într-o capcană ca asta, Meunier! Asta ţi-ar mai fi lipsit! Războiul, belelele lui... şi pe deasupra şi o poveste de amor!

Avu un zâmbet slab.

— Dar tu nu eşti ca Alain... El, o ştii bine, e un romantic... un visător... şi un tip cumsecade, da!

În minte începură să i se perinde cu repeziciune amintirile. Văzu din nou sosirea lor în Rusia şi primele lupte, în acea tristă toamnă a lui 1941, pe marele drum strategic ce ducea spre insesizabila Moscovă.

Se bătuseră ca nişte lei şi primii francezi căzuseră în zăpada ce-i învăluise, acoperind încet uniforma *feldgrau* cu drapelul tricolor pe mânecă...

Pe atunci, mai credeau în ideile care îi îmboldiseră să se înroleze în L.F. V., oferindu-şi piepturile gloanţelor duşmane pentru a pune un zid de carne tânără în calea hoardelor roşii şi a apăra Europa ce fusese cât pe ce să cadă în mâinile bolşevismului.

Îşi pierduseră însă la iuţeală iluziile. Cu excepţia câtorva fanatici, înţeleseseră cu toţii că lupta pe care o duceau nu avea nimic comun cu cruciada făgăduită şi în vreme ce soldaţii Wehrmacht-ului, tot atât de naivi ca şi ei, luptau cu vitejie, S.S.-iştii, membrii Gestapo-ului şi politrucii trimişi în spatele armatelor puneau în mişcare o maşinărie înspăimântătoare, perfect gresată, a cărei misiune se putea rezuma într-un singur cuvânt: crimă.

Jean nu mai văzuse niciodată ca fiinţele omeneşti să fie tratate ca nişte obiecte. Văzuse cum nemţii se îngrijeau de vite, omorând în acelaşi timp cu un glonte în ceafa sute şi mii de oameni a căror singură vină era aceea de-a fi ruşi.

Văzuse fete împinse în camioane, tremurând din cap până-n picioare, pentru a fi trimise în bordelurile soldăţeşti, unde trebuiau să satisfacă sute de combatanţi, până ce îşi dădeau sufletul.

Atunci – şi Jean Meunier o văzuse şi pe asta – supravieţuitoarele erau duse în împrejurimile satelor, unde erau împuşcate fără prea mare tevatură.

Dispreţul rasei stăpânilor faţă de popoarele pe care le cucereau îi frapase pe francezii din L.F.V. mai mult ca orice altceva. Fiindcă, aşa europeni cum se simţeau, nu puteau uita de

ţara lor, acea Franţă ospitalieră, totdeauna primitoare cu oamenii veniţi din toate părţile Europei şi unde fie şi cea mai mică discriminare era pur şi simplu de neconceput...

Jean oftă în timp ce traversa strada. La trei case mai încolo se afla cea în care locuia rusoaica.

Atunci, brusc, o rafală sfâşie tăcerea. Îmboldit parcă de o putere nevăzută, francezul se năpusti spre casa Tatianei.

Dar, chiar în clipa când împingea uşa, cu sufletul cuprins de temeri negre, o explozie formidabilă izbucni în celălalt capăt al satului, scăldând într-o lumină roşie cantonamentul S.S.-iştilor.

— Haideţi! strigă Alain.

Oamenii o luară la fugă spre vâlvătaia roşie ce pâlpâia deasupra cazarmei S.S.-iştilor. În fruntea lor, Alain abia se stăpânea, căci primul lui impuls, când auzise explozia, fusese să se îndrepte spre casa Tatianei.

„Bine că Meunier e acolo”, îşi zise el uşurat.

Când ajunseră în mica piaţetă din faţa casei, focul cuprinsese cu totul clădirea. Detaşându-se pe fundalul sângeriu, trei siluete păreau să danseze.

Una dintre ele se întoarse şi Alain văzu chipul înnegrit al *Obersturmfuhrer-ului* Ketteler, cu ochii injectaţi şi cu gura strâmbată de o grimasă hidoasă.

— Bravo, prietene! Eşti mai eficace decât crezusem. Ai venit repede... Ach *so! Zi*-le oamenilor dumitale să ne ajute... în afară de ăştia doi şi de mine, restul au rămas înăuntru, în iadul ăla!

Alain organiză la repezeală operaţiunea de salvare. Riscând la maximum, reuşi să pătrundă în casa care ardea, împreună cu trei dintre oamenii lui şi să scoată un S.S.-ist care îşi pierduse cunoştinţa, dar fusese cruţat de flăcări. Mai văzu şi alţi în adâncul rugului, transformaţi deja într-un soi de trunchiuri de copac calcinate.

— Partizanii ăştia blestemaţi! lătră Ketteler de îndată ce Alain îi spuse ceea ce văzuse. Am fost prea încrezători... dar cu siguranţă că au acţionat în complicitate cu sătenii... *Unterscharfuhrer!*

Alain înţepeni în poziţie de drepţi.

— Ja!

— Vă încredinţez o misiune foarte importantă... tocmai mi-aţi dovedit că sunteţi un om cu reflexe rapide... şi asta-mi place! Duceţi-vă în cazarma dumneavoastră, fiindcă staţia noastră de

radio e scoasă din funcţiune şi chemaţi-i de urgenţă pe cei din Bredoski… să vină imediat aici. Iar când vor sosi, le vom da înainte de toate o lecţie cum se cuvine scârbelor ăstora de săteni, după care vom pleca după partizani, să-i zdrobim…

— *Zu Befehl, Obersturmfuhrer!*

Capitolul 12

— Aţi auzit? făcu Vasiliev. O rafală, undeva în casă…

— S-ar zice că-i una de-a noastră… observă unul dintre partizani.

— Nu ştiu, zise Leonid, dar asta nu-mi spune nimic bun! Prostul ăsta de Ivan! Trebuie că a făcut o prostie şi a fost împuşcat…

— Dar asta ar putea da totul peste cap! exclamă Igor Stepanovici.

— Dimpotrivă, replică Vasiliev. Dacă naziştii găsesc cadavrul lui Ivan; pe care fără îndoială că unul dintre ei l-a împuşcat, îşi vor spune că vom ataca Veroskaia… şi îi vor chema cu atât mai repede pe cei din Bredoski în ajutor…

Îşi aprinse o ţigară, apoi ridică din umeri.

— Cu atât mai rău pentru el… Eu, când sunt implicate femei în vreo treabă, încep să fiu al naibii de suspicios…

— Crezi că l-a vândut soră-sa?

— Ce mai contează! A fost împuşcat, că altfel se întorcea el până acum. Trebuie să fim realişti, tovarăşi! Dacă moartea lui ne poate fi cumva utilă, înseamnă că nu a fost omorât degeaba! La drum! Ne întâlnim cu tovarăşul Truşcenko. Avem timp, fiindcă, chiar mergând cât pot de repede, S.S.-iştii din Bredoski au nevoie de peste o oră ca să ajungă aici…

— Dar… exploziile?

— La naiba! Prostul ăsta de Ivan m-a făcut să uit de ele… Cred că…

Nu apucă să-şi mai termine fraza.

Explozia aprinse o pălălaie în mijlocul satului.

— S-a făcut! strigă Igor. Bravo pentru fată!

— Să plecăm, spuse Leonid după scurgerea câtorva minute. Cealaltă încărcătură nu a explodat… Probabil că ceva n-a fost în regulă cu ea… Cu explozibilii ăştia, e mare minune deja că măcar casa S.S.-iştilor a sărit în aer!

— Încărcătura nu a explodat, dar se poate declanşa dintr-o clipă într-alta… şi tu stai aici, punându-ţi pielea în saramură…

Se aplecă peste microfon, repetând nerăbdător:

— Aici „Adler”… Răspunde, „Katty”…

Deodată, aruncă o privire spre latura aparatului.

— *Sakrament!* Nici măcar nu l-am conectat! Ce tâmpit pot să fiu!

Câteva clipe mai târziu, auzea în căşti răspunsul lui „Katty”.

— Ordin al *Obersturmfuhrer*-ului! lătră el. Veniţi imediat încoace! Veroskaia e atacată de partizani…

— *Ach so!* Pornim în cinci minute!

Deconectă aparatul şi scoase un suspin.

— Te-au trecut sudorile, ai? murmură el zâmbind. Dacă porcăria aia de încărcătură se afla undeva în spatele casei, te treceau toate năbădăile…

Ieşi din casă şi îşi umplu plămânii cu aerul rece al nopţii.

— Ţii la pielea ta, Alain, aşa-i? De când ai întâlnit-o pe Tatiana, viaţa ţi se pare frumoasă…

Traversă repede strada, îndreptându-se spre casa rusoaicei.

— De acord, continuă el să gândească cu glas tare. Dacă vrei să măcelăreşti toţi sătenii, n-ai decât s-o faci, Ketteler… dar n-o să te atingi de Tatiana! O s-o ascund undeva unde n-o s-o poţi găsi… e a mea şi nimeni, nici măcar nătărăul ăla de Hitler n-ar îndrăzni să se atingă de ea atâta vreme cât sunt eu în viaţă!

Se simţea fericit şi bucuria dădea ochilor săi albaştri o strălucire aurie. Reuşise să scape basma curată în faţa S.S.-iştilor, care înghiţiseră păcăleala, crezând că francezii alergaseră în ajutorul camarazilor lor germani.

— Va trebui ca mâine să cercetez împrejurimile casei… explozibilul ăla nu poate fi lăsat acolo, pe unde o fi! Dar ce prost sunt! Tatiana o să-mi spună exact unde l-a pus!

Ajunse în faţa uşii şi o deschise.

Statura uriaşă a lui Jean îi ascundea patul, dar nu putea ascunde totul. Alain tresări zărind pete roşii pe pardoseala odăii, care mergeau de la uşă spre pat.

— Meunier!

Jean se răsuci brusc şi atunci Alain văzu totul: fata plină de sânge, care zăcea în patul cu cearşafurile pătate şi ele de sânge.

Francezul îşi simţi picioarele înmuindu-se; văzând că e gata să se prăbuşească, Jean se repezi la camaradul său şi îl prinse cu putere de braţ.

— Pentru Dumnezeu, Alain! îl certă el blând. Doar n-o să dai ochii peste cap, ca o domnişoară? Am făcut tot ce am putut… dar se duce, băiete… a primit toate gloanţele în burtă…

— Dar… cine a…?

— Partizanii. E un macabeu, în spatele casei... probabil că s-a apărat ca o tigroaică... l-a omorât pe nemernic, cu un cuţit... Dar ceilalţi nu i-au mai dat voie să se lupte... au tras în ea de la doi paşi...

Alain făcu un pas înainte, clătinându-se şi continuă să înainteze, muşcându-şi buzele până la sânge.

Privi, cu ochii tulburi, trupul iubitei sale, remarcând paloarea cumplită a pielii, buzele secătuite de sânge, fineţea nărilor ce palpitau şi vârful nasului, ce devenise aproape străveziu.

— Mai... trăieşte?

— Da, răspunse uriaşul. Am găsit-o lângă uşă... într-o baltă de sânge... mai era conştientă... şi îţi rostea numele... Am dus-o în pat, am încercat să opresc hemoragia, dar era imposibil... a încasat şase gloanţe, toate în burtă...

Cu lacrimi în ochi, Alain se aplecă peste rusoaică şi buzele-i fremătătoare se lăsară pe fruntea îngheţată a Tatianei.

În clipa aceea, ea deschise ochii; Alain fu cuprins de groază văzându-i pupilele care aveau deja lucirea îngheţată a morţii. Nebun de furie şi de neputinţă, o cuprinse de umeri şi o trase spre el, strângând-o cu toată puterea.

— Nu! Nu mă lăsa, iubito! Nu-mi poţi face asta!

— Las-o, Alain, spuse grav Jean. Las-o liniştită, e mai bine aşa...

Lefevre se supuse şi văzu umbra unui zâmbet apărând pe buzele rusoaicei.

— Tatiana!

Femeia nu mai avea putere să vorbească, dar dădu din cap, luptându-se cu disperare să-şi păstreze zâmbetul acela care voia să fie ultimul omagiu pe care îl aducea iubirii acestui francez ce-i dăduse atâta fericire.

— O să-ţi revii, iubito, ai să vezi... o să te duc la un spital mare...

Ea continua să zâmbească.

— Şi apoi te trimit în Franţa.... La Paris... şi o să aştepţi ca porcăria asta de război să se termine... o s-o cunoşti pe sora mea... şi pe mama... o să te placă mult...

— Alain...

— O să fii fericită, foarte fericită acasă la mine...

— Alain, bătrâne...

— Parisul o să-ţi placă, sunt sigur... oamenii sunt altfel... o să ne ducem... Ce-i?

Simţi degetele de fier ale uriaşului strângându-i braţul ca într-o menghină.

— Nu te mai aude, prietene… A murit…

— Îmi pare sincer rău pentru băiat, murmură Truşcenko. Se poate să fi făcut vreo greşeală, aşa cum spui, tovarăşe Vasiliev… dar cine nu greşeşte? Era curajos şi cumsecade Ivan Fedorovici… şi loial, pe deasupra!

Oftă, apoi, schimbând subiectul, îşi mută privirea pătrunzătoare asupra lui Piotr Pavlovici.

— Nu ţi se pare că Kiril întârzie cam mult, Petea?

— Nu mai fi aşa nerăbdător! râse uriaşul. Am auzit camioanele venind… dar Zapaiev nu are decât picioarele ca să meargă…

Chiar în clipa aceea, Kiril sosi în goană, gâfâind; trase adânc aer în piept, apoi spuse:

— S-a făcut, tovarăşe! Au plecat spre Veroskaia!

— Toţi?

— Toţi S.S.-iştii. N-au mai rămas la Bredoski decât artileriştii.

— Perfect! Păi ce mai aşteptăm, drace?! Înainte, soldaţi!

— Vom ajunge în zona asta mâine seară.

Cu chiştocul stins, lipit de buza inferioară, Antoine îşi înălţă sprâncenele-i stufoase.

— Cine ţi-a dat harta asta?

Henri schiţă un zâmbet amuzat.

— Un S.S.-ist, bătrâne! Tipul avea nişte amintiri excelente despre Paris… ştii genul… Pigalle, o gagică pe care a găsit-o mult mai şarmantă decât nevastă-sa… povestea cunoscută, ce mai! Şi, cum i-am arătat planul metroului pe care-l am la mine şi i-am explicat puţin pe unde se află locurile unde s-a destrăbălat, s-a simţit tulburat… şi mi-a oferit o hartă a Ucrainei… made în Berlin!

— În cazul ăsta, poţi să-mi spui unde ne aflăm, zâmbi mecanicul.

— *Naturlich!* râse fochistul. Ne găsim exact la două sute treizeci de kilometri de un oraş pe nume Cernikov…

— Cred că am auzit de undeva numele ăsta…

— Bineînţeles! *Herr* Hans von Loeb ţi-a repetat de mai multe ori că partizanii ruşi se află în regiunea Cernikovului! Dar amicul meu, cel din Pigalle, a fost ceva mai explicit…

— Ce vrei să zici?

— Mi-a zis că vom da de partizani cu mult înainte de Cernikov şi anume exact în dreptul unui sat... stai să mă uit pe hartă... da, ăsta-i... Veroskaia...

— Şi vom ajunge acolo mâine seară?

— Exact, dragul meu! Cu cele treizeci de unităţi care ne-au fost adăugate, micuţa ta Mountain are palpitaţii la cazan...

Chipul lui Antoine se întunecă.

— Şleahta asta de nătărăi! Ce ştiu ei despre locomotive? Nimic! Nemernicii ăştia înhamă două locomotive de-ale lor ca să tragă un tren de două ori mai mic decât ăsta... dar o să le arăt eu că materialul francez e ceva serios! Să ni se mai spună că boşii sunt primii în materie de mecanică! Uită-te la „Ivette”!

— Păi, mă uit şi nu-mi vine a crede ochilor... Aleargă cu patruzeci la oră când coboară o pantă şi vântul o împinge din spate...

— Şi ce-ai vrea să facă? Optzeci la oră? Scoate-ţi capul pe fereastră, că tocmai luăm o curbă... şi-ai să vezi ce lungime are scârba asta de tren...

Scuipă chiştocul şi continuă, la fel de înfuriat:

— Şi sunt vagoane ticsite de muniţie, care trag greu, aşa să ştii, dacă nu te superi! Dacă ar pune vreo locomotivă de-a lor, ba chiar şi două, de oricare ar fi... ai vedea roţile învârtindu-se în gol!

— Că veni vorba de învârtit, bătrâne... te anunţ că rezerva de nisip e aproape goală. Afurisita asta de Mountain înghite cu toptanul...

— Nu e ea de vină! protestă Antoine. Sunt şinele astea ruseşti... şi nemţeşti... fiindcă, după cum ştii, ecartamentul căilor ferate ruseşti e mai mare decât cel al boşilor, care e exact ca al nostru... şi nemţii ăştia, în loc să refacă toată calea ferată, s-au mărginit să înlocuiască doar o şină din două...

— Un rahat, ce mai!

— Cum zici! Pe dreapta, merge bine... suprafaţa de rulare a roţilor se suprapune exact pe şină, iar dispozitivul de ghidaj se potriveşte la perfecţie... dar pe stânga, acolo unde-i şina rusească rămasă... ce să mai zic... De asta Mountain-ul derapează aşa de des...

— Da, dar nisipul...

— O să umplem rezervorul la prima staţie... Tu, care eşti bine informat, zi care-i următoarea?

— Stai să mă uit pe hartă... ia să vedem... peste vreo două

ore, dacă scumpetea ta nu face figuri, ajungem la Maninieska...

— Ce-i asta?

— Un târguşor prăpădit... dar care are apă, cărbuni şi tot ce mai trebuie... apoi, vine marele salt spre regiunea Cernikov...

— Crezi că o să avem necazuri?

— Nu sunt ghicitor, bătrâne! Când am trecut prin Polonia, mi-a fost adesea teamă că o să fim atacaţi... dar cum nu ni s-a întâmplat nimic în prima parte a drumului, putem să mai sperăm că o să scăpăm şi aici...

— Ştii să le zici! se miră mecanicul..

— În fond, sunt un tip căruia-i place limba maternă, cea mai frumoasă din lume, orice ar spune alţii...

Chiar în clipa aceea, roţile începură să patineze în gol.

— Nisip! exclamă mecanicul, sărind în picioare. Tocmai urcăm o pantă! Fir-ar să fie de şine!

Henri se apucă de treabă, oftând cu obidă.

— Cea mai frumoasă limbă de pe lume... dacă-i vorbită de cineva civilizat!

— Dar cine trage aşa? strigă Ketteler.

Îl văzu pe Meunier apropiindu-se în fugă şi întrebă tăios:

— Ce se întâmplă?

Palid, uriaşul scoase un oftat.

— E *Unterscharfuhrer*-ul, *Obersturmfuhrer!* Îi împuşcă pe toţi sătenii...

La urechi le ajunse o explozie surdă.

— ... Şi aruncă *Handgrenade* pe ferestre şi uşi... a înnebunit de tot!

Chipul S.S.-istului se lumină.

— *Prima!* Dar... e minunat! Băiatul ăsta nu încetează să mă uimească... e clar că m-am înşelat în privinţa lui... acum constat că e un S.S.-ist înnăscut!

Meunier se simţi străbătut de un fior. Făcuse tot ce putuse ca să oprească sminteala ucigaşă a lui Alain, dar degeaba. De cum constatase că Tatiana murise, înnebunise şi îşi luase Schmeisser-ul.

— O să-i omor pe toţi! Mai întâi, pe ticăloşii din satul ăsta care n-au mişcat un deget ca să-şi apere fiicele, logodnicele şi nevestele! O asemenea rasă de laşi nu are dreptul să trăiască... Apoi o să mă duc după partizani şi o să-i dobor cu mâinile mele... O mie de vieţi ruseşti nu valorează cât viaţa Tatianei!

— Ar trebui să-l oprim, *Obersturmfuhrer.*

— De ce? Lasă-l! Nu devii un adevărat S.S.-ist decât stârpind suboameni!

Partizanii se folosiră de pumnale. Cu gâtlejurile tăiate, artileriştii Wehrmacht-ului trecură pragul vieţii fără a-şi da măcar seama. Odată ce nemţii fură eliminaţi, restul a fost floare la ureche. În scurt timp, cu rucsacurile ticsite de explozibili de primă calitate, Truşcenko dădu ordinul de retragere în pădure.

Dar, ca un şef prudent ce era, îşi trimise înainte doi dintre oameni, pe Kiril Zapaiev şi pe Piotr Pavlovici, pentru a le asigura drumul printre dealuri.

Mergeau agale, cu pas vioi, încovoiaţi sub povara sacilor ticsiţi de explozivi sau a lăzilor care conţineau temutele cartuşe cu mercur, detonatoare sau dispozitivele de aprindere de la distanţă.

Nimic nu le tulbură drumul de întoarcere; cel puţin, aşa crezu Anatoli, care, la fel ca şi camarazii săi, ajunşi pe culmea dealului, privi o clipă reflexele roşietice ale incendiului declanşat în casa S.S.-iştilor din Veroskaia.

Atunci, Truşcenko avu un ultim gând pentru tânărul Ivan Fedorovici şi îi păru încă o dată rău că un partizan atât de bun murise din pricina stângăciei.

Surprinderea îi fu cât se poate de sinceră când, pătrunzând în pădure, se trezi în faţa unui Piotr hilar. Cum şeful partizanilor se întreba care era motivul acestei bune dispoziţii, uriaşul se trase la o parte şi arătă spre cei doi oameni pe care ceilalţi partizani nu-i slăbeau din ochi.

— Uite cine ne-a căzut în mână! Uită-te la cel mai înalt, Tolea. E o veche cunoştinţă de-a ta, amice! Vasili Verlenko în persoană!

— Sfântă Fecioară! De unde au apărut?

— Din Veroskaia... (Glasul lui Piotr se voală.) Nemernicul ăsta a recunoscut că l-a ucis pe tovarăşul Fedorovici... iar celălalt, cocoşatul, a tras o rafală mortală în sora lui Ivan, micuţa Tatiana...

— Fir-ar să fie! Dacă n-aş avea altele pe cap... dar pot să aştepte foarte bine... luaţi-i şi puneţi patru băieţi să-i păzească... Mai întâi, legaţi-i cobză... v-am promis că o să-şi blesteme ziua când s-au născut...

Se răsuci spre Vasiliev.

— O să pregătim explozibilul, Leonid. După câte am auzit,

mâine seară va trece pe aici cel mai important tren cu destinaţia: trupele de pe Don... O să le oferim naziştilor cea mai frumoasă noapte de bâlci şi cel mai frumos foc de artificii! Mâine seară, tovarăşi, va fi Bâlciul Morţii!

Partea a III-a

„Atacul”

„V-am spus mereu că o locomotivă are suflet; că mă credeţi sau nu, ăsta-i adevărul. Fireşte, sufletul unei locomotive nu are nimic asemănător cu sufletul omenesc; el nu simte nici invidie, nici ură. E un suflet pur, ca acela al lucrurilor pe care proştii le numesc neînsufleţite! Ce ştiu ei, cretinii ăia! Ar trebui să se mai gândească înainte de-a vorbi.

Sufletul unei locomotive se află în cazan; de acolo, el exercită o influenţă mereu simţită în tot restul corpului maşinii. De starea acestui suflet-cazan depinde funcţionarea celorlalte elemente. Îl puteţi simţi la orice mişcare, ca şi cum aburul ar acţiona pretutindeni. Cilindrul este inima locomotivei şi inima funcţionează atâta vreme cât sufletul îi insuflă puterea aburului... Vă mai spun o dată, nătărăilor: când explodează cazanul, locomotiva îşi dă sufletul... şi moare!”

A. Lefevre, *Amintirile unui mecanic din timpul Ocupaţiei.*

Capitolul 13

— Trenul, anunţă Ketteler, este de departe cel mai important dintre toate care au trecut pe aici. Tocmai am discutat cu *Oberfuhrer*-ul Kremmer, care m-a sunat de la Kiev. Când i-am spus că partizanii au pus mâna pe o bună parte din muniţiile din depozitul de la Bredoski, a reacţionat într-un mod surprinzător.

Trase din ţigară şi suflă fumul pe gură.

— Mi-a spus doar că, dacă nu ar fi fost depozitul nostru, ar fi fost oricum altul. Roşii sunt disperaţi şi o să vă spun de ce: ieri, chiar, trupele Armatei a VI-a, comandată de von Paulus, au pătruns în oraşul Stalingrad şi au ajuns la Volga!

Din rândul S.S.-iştilor izbucniră strigăte.

— *Sieg! Sieg! Sieg! Heil* Hitler!

— Această mare victorie germană a scos din minţi înaltul Comandament Sovietic, care îşi îngăduise să strige peste tot că trupele celui de-al III-lea Reich nu mai erau în stare să pătrundă mai departe în teritoriul rusesc. Şi, chiar în clipa aceasta, o primă garnitură, cea mai lungă, plină de muniţii pentru vajnicii noştri camarazi, le va aduce cele necesare pentru a zdrobi drojdia roşie din Stalingrad! Nu fac decât să vă repet cuvintele *Oberfuhrer-ului.* Şi, cum îi ceream întăriri, mi-a răspuns că nu trebuia să-mi fac griji, fiindcă două regimente de S.S.-işti vor păzi linia între două puncte situate la peste o sută de kilometri distanţă unul faţă de celălalt. Nici un roşu nu se va putea apropia de calea ferată fără să-şi lase pielea. Dar trebuie să mai adaug ceva: *Oberfuhrer-ul* are încredere în noi şi lasă în sarcina noastră paza unei porţiuni de zece kilometri, situată între forţele venite din Kiev. Această porţiune este cea mai periculoasă şi sunt mândru că ne-a fost atribuită nouă. Mai mult decât camarazii din Kiev. Noi avem nişte socoteli de încheiat cu ticăloşii ăştia de partizani. Nişte răfuieli care trebuie obligatoriu să se încheie cu nimicirea lor.

Se întoarse spre francezii care se ţineau ceva mai la distanţă şi privirile i se opriră asupra lui Alain.

— Dumneavoastră, *Unterscharfuhrer,* care aţi dat dovadă de curaj şi loialitate, o să vă încredinţez o misiune întru totul specială.

— La ordinele dumneavoastră, *Obersturmfuhrer!*

— Dat fiind că mă tem de canaliile astea, vreau să vă duceţi la limita zonei noastre, la marginea de vest, chiar la gara din Tremonieska, unde trenul va face ultima oprire… veţi urca în locomotivă şi veţi supraveghea tot restul traseului. Oamenii noştri, ca şi cei sosiţi de la Kiev, se vor plasa de o parte şi de alta a liniei, pentru a-i împiedica pe partizani să pună explozibilii pe care ni l-au furat!

— Doamne, ce s-a mai schimbat!

Jean Meunier pregătea totul pentru plecare. Alain îi încredinţase comanda grupului şi uriaşul era gata de drum, părându-i rău doar de faptul că îşi părăsea camaradul.

Lângă el, Pierre Monroux, care aranja benzile de cartuşe pentru puşca-mitralieră, urmări o clipă privirile lui Jean, care nu-l părăseau pe *Unterscharfuhrer.*

— Nu mai e acelaşi, Jean, nu-i aşa?

Meunier dădu cu tristeţe din cap.

— Deloc! Nici eu nu-l mai recunosc. Abia dacă mai scoate o vorbă şi nu mai zâmbeşte niciodată. Fir-ar să fie! Când l-am văzut că se năpusteşte la sătenii din Veroskaia şi că începe să-i omoare cu sânge rece, mi-am zis că pur şi simplu a înnebunit… dar nu era aşa, era perfect lucid şi nu vădea nici un semn de nebunie… doar ură, poate… şi neputinţa de-a o mai readuce la viaţă pe rusoaică.

— Şi tu, care voiai să ne scuteşti de treaba murdară cerută de S.S.-işti… Şi el, de altfel, repeta întruna că nu vrea ca vreun membru al L.F.V. să-şi mânjească mâinile cu sânge nevinovat!

— Am înnebunit cu toţii, Pierre! spuse cu amărăciune Jean. Războiul ăsta nu e ca celelalte… Prin forţa împrejurărilor, soldatul se transformă în asasin… El nu se mai mărgineşte la a-şi ucide duşmanii, ci masacrează, violează, zdrobeşte, terciuieşte…

— Ia uite! Pleacă fără să ne spună măcar la revedere…

— Alain!

Lefevre se opri şi, răsucindu-se pe jumătate, întoarse spre Meunier, care se îndrepta spre el, un chip lipsit de expresie, cu o privire rătăcită şi cu gura strâmbată într-o grimasă ce nu-l mai părăsea niciodată.

— Da?

— Doar n-o să pleci fără să-mi strângi mâna?

Grimasa încercă să se schimbe într-un zâmbet, dar fără să reuşească.

— Iartă-mă, bătrâne! Tocmai mă gândeam din nou la directivele lui Ketteler… şi sunt al naibii de grăbit!

— Să fii atent, da? N-aş vrea să te văd devenind un erou… răcit!

— Ce mai contează, Jean? Mă ştii mai bine ca oricine… şi ştii ce mult ţineam la ea. Chiar tu, prietene, m-ai învăţat să dispreţuiesc viaţa atunci când nu-mi mai poate oferi nimic…

— Dar te înşeli, Alain! E adevărat ce spui tu, dar şi eu m-am schimbat şi am început să ţin la bătrânul meu hoit!

— Bravo ţie. Eu, dimpotrivă, am început să mi-l urăsc. O simplă chestiune de optică, Meunier.

— Nu spune prostii. Trebuie să ne întoarcem împreună în Franţa!

— O să vedem, spuse Alain cu o ridicare fatalistă din umeri. Să ne strângem mâinile, Jean! Noroc!

Cu căştile la urechi, Anatoli Truşcenko asculta cu atenţie mesajul transmis de Moscova. Fusese plăcut surprins de amploarea informaţiilor pe care Stavka le poseda, iar când i se explicaseră proiectele pe care le făcuseră nemţii pentru apărarea trenului, rămăsese cu gura căscată.

După încheierea mesajului, colonelul îşi adună oamenii în poiană.

— Toate planurile noastre s-au dus de râpă, tovarăşi! Nu se mai pune problema să plasăm încărcăturile pe linia ferată. Pe o lungime de peste o sută de kilometri, fasciştii păzesc serios linia.

Făcu o pauză scurtă.

— Moscova tocmai m-a informat de măsurile naziştilor, dar mi-a mai spus şi că tovarăşul Stalin ţine neapărat ca acest tren să nu răzbată! Astfel încât spre noi a şi pornit un specialist în războiul de gherilă, un tip care a fost în războiul din Spania… va fi paraşutat aici, în pădure, la căderea nopţii. Va conduce operaţiunile… Nu aveţi de ce să vă temeţi, fiindcă e un as! Acum, ca să ne antrenăm, îl vom spânzura pe porcul ăla de Verlenko şi pe amicul lui, cocoşatul!

Volkswagen-ul gonea spre vest. Aflat lângă şofer, Alain Lefevre privea, fără să-l vadă, peisajul ucrainean care se perinda de ambele părţi ale maşinii.

Începuse să iubească ţinutul ăsta, în care se născuse Tatiana. În prezent însă îl ura, aşa cum îi ura şi pe locuitorii săi, limba

acestora, pe care o înţelegea cât se poate de bine şi din care învăţase cuvinte de dragoste ce i se păruseră nespus de dulci…

În adâncul sufletului exista un singur lucru care mai liniştea furtuna ce clocotea în el, care îi mai potolea puţin furia feroce care continua să-i răsucească măruntaiele: presimţirea, mereu mai accentuată, că sfârşitul era tot mai aproape.

De la moartea rusoaicei, Alain intrase într-o stare de confuzie, încât i se întâmpla să se simtă străin în propria-i piele. Gesturile îi erau sacadate, de parcă ar fi devenit nişte reflexe condiţionate, iar corpul părea să i se fi transformat într-o maşinărie oarbă, care nu asculta decât de legile elementare ale vieţii.

Schimbarea aceasta profundă îi îngăduise să ucidă, aşa cum niciodată nu se simţise în stare să o facă, nişte oameni care nu-i făcuseră nimic, dar care, în ochii săi, nu mai meritau să trăiască după moartea femeii pe care o iubise.

De-a lungul întregului drumeag ce mergea paralel cu linia ferată, Alain zări trupele S.S., înarmate până în dinţi, care acopereau în totalitate traseul pe care urma să treacă trenul, fără a lăsa cel mai mic loc gol.

Francezul ar fi vrut, dimpotrivă, ca partizanii să aibă posibilitatea de-a ataca trenul. Îi ura de moarte şi sângele său tânăr ardea de nerăbdarea de a-i avea în bătaia Schmeisser-ului. Gândul de a-i omorî cu sânge rece era de ajuns ca să-l ameţească!

— Iată şi trenul, *Unterscharfuhrer!* anunţă şoferul.

Alain zări cele două platforme ticsite de oameni în zdrenţe, dar de-acum nenorocirea şi suferinţa celorlalţi îi erau indiferente, astfel încât aruncă o privire goală spre mulţimea evreilor şi sări din Volkswagen de îndată ce maşina opri lângă locomotiva enormă.

Nu-i plăcuseră niciodată trenurile şi nu se pricepea deloc la ele. Meseria tatălui său nu îl interesase prea mult, încât nu avu cum să recunoască acum, în maşinăria spre care se îndrepta, o locomotivă franceză, o formidabilă Mountain care venea de foarte departe…

Urcă sprinten treptele cabinei şi se trezi în faţa unui vlăjgan cu faţa înnegrită, din care i se vedea numai albul ochilor.

— *Ich bin jetzt euer Kommandeur!*[19] anunţă el într-o germană impecabilă.

Omul dădu din cap.

[19] Eu sunt de-acum comandantul vostru!

— Îmi pare rău, nu înţeleg… Mecanicul nu-i aici… dar va sosi curând… din păcate, nici el nu vă cunoaşte limba…

Alain simţi un fior de-a lungul spinării.

— Sunteţi francez? Şi eu sunt…

— La dracu! fluieră Henri. Asta da surpriză…

Observă atunci ecusonul tricolor de pe mâneca uniformei *feldgrau* şi remarcă iniţialele L.F.V. Dădu din cap, dar îşi stăpâni la timp întrebarea care îi ardea buzele.

— Plecăm peste zece minute! strigă un glas.

Antoine se căţără pe scară şi, văzându-l pe bărbatul care stătea cu spatele la el, îşi zise întristat că se terminase cu traiul bun odată ce nu mai aveau să fie singuri în cabina locomotivei.

— Cine-i ăsta? întrebă el.

Omul din L.F.V. se răsuci brusc.

Pe chipul lui Alain se aşternu o expresie de stupoare. În prima clipă, trebui să facă un efort serios pentru a-şi recunoaşte tatăl în omul acela îmbătrânit, zbârcit şi murdar.

— Tată!

— Ce?! exclamă Antoine, privindu-l uluit pe Alain.

Apoi scoase un suspin prelung; ochii înroşiţi i se umplură de lacrimi şi se năpusti în braţele tânărului.

— Alain, băiatul meu! Domnul fie binecuvântat!

Uită într-o clipă de toate nemulţumirile şi furia care îl stăpâniseră atâta amar de vreme, din momentul în care fiul lui plecase de acasă şi îl strânse în braţe, fără să încerce să-şi şteargă lacrimile ce-i alunecau pe obrajii înnegriţi.

— Arăţi bine, băiete! Mama ar fi nebună de bucurie dacă te-ar vedea… îi spuse el apoi, îndepărtându-se uşor.

— Tată… îmi pare foarte rău… m-am înşelat… am greşit… ar fi trebuit să rămân acasă…

Antoine ridică din umeri, stânjenit.

— Să lăsăm toate astea… toţi facem greşeli, inclusiv eu… Dar cum de eşti aici?

— Trebuie să vă însoţesc până când treceţi de zona Cernikovului… Tată…

— Da?

— Te văd foarte obosit…

— Ce să-i faci? Anii trec… da, mă simt bătrân, foarte bătrân… dar ce mă frământă e că biata „Ivette” e şi ea foarte obosită… Nu a avut nici măcar o zi de pauză… a mers întruna, pe şinele astea imposibile… da, fiule, începe să cedeze… şi asta mă

necăjeşte cum nu-ţi poţi închipui…

Omul părea încă tânăr, deşi trecuse de patruzeci de ani. Slab şi nervos, avea maxilare puternice, un nas mic şi nişte ochi ca tăciunii.

— Ne-am mai aflat în împrejurări similare cu acestea, în Spania. Fasciştii îşi apărau şi ei trenurile… (Schiţă un zâmbet.) Şi trebuie să vă spun că nu eu sunt cel ce a găsit metoda de-a păcăli măsurile luate de soldaţii lui Franco, ci un tovarăş bătrân, Antolin, din Asturia, care nu se temea de nimic… în timpul revoluţiei din Asturia, din ’34, a inventat un procedeu care dovedeşte eroismul muncitorilor spanioli…

Îşi aprinse o nouă ţigară; fuma neîntrerupt.

— Deci… din moment ce calea ferată este păzită de S.S.-işti, trebuie să aplicăm sistemul lui Antolin. Nişte voluntari îşi vor înfăşură în jurul corpului încărcăturile, detonatorul fiind un inel de la înălţimea pieptului… Fug, se agaţă de vagoane, trag inelul… şi gata!

Îşi plimbă privirea peste feţele grave ale partizanilor.

— Tocmai din cauza asta vreau voluntari… oameni care vor muri pentru ca trenul să nu ajungă la Stalingrad… Nimeni nu trebuie să se teamă să refuze o sarcină ca aceasta… deci, nu vă ruşinaţi dacă nu vă simţiţi pregătiţi să săriţi în aer odată cu muniţiile fasciste… cei ce nu se vor oferi voluntari vor trebui să-şi acopere tovarăşii, pentru ca S.S.-iştii să nu-i poată împuşca înainte de-a ajunge la tren…

Se întoarse spre Anatoli, care stătea alături de el.

— Poţi să-i dai drumul, tovarăşe Truşcenko.

Tânărul colonel îşi privi oamenii, apoi, din doi paşi, li se alătură, trecând între doi dintre aceştia, care stăteau în rând.

— Cei care sunt gata de sacrificiu pentru patria sovietică… un pas înainte!

Şi el îl făcu primul.

Toţi păşiră înainte, fară nici o excepţie.

Cu un zâmbet pe buzele sale subţiri, specialistul venit de la Moscova dădu din cap.

— Formidabil! Va trebui să-i alegem pe cei ce nu vor trebui să plece… dar eu, tovarăşi, voi face parte dintre cei ce vor duce încărcăturile la vagoane… la Moscova, vă mărturisesc că mă plictiseam de moarte… aşa că acum, în seara asta, o să-mi închipui că sunt din nou în Spania… Ura, tovarişci!

— Ura!

Capitolul 14

— Nu se pot apropia de linie, tată... Sunt trei S.S.-işti la fiecare doi metri şi de-a lungul căii ferate au fost instalate mitraliere...

— Nu ştiu, făcu Antoine; nu vreau decât un lucru: să mă întorc acasă... să o duc pe „Ivette" la depou... noi doi nu mai putem... avem nevoie de odihnă... şi cred că am meritat-o din plin!

— O să te întorci la Paris, tată, zâmbi Alain. Şi o să te duci acasă, să te odihneşti... apoi, după ce mă întorc şi eu, o să facem ceea ce voiai odinioară... o să ne construim o căsuţă la ţară, unde o să-ţi poţi petrece zilele de pensie, în inima naturii...

— E frumos ce spui tu, Alain, fiule! Aşa-i... Când am străbătut Franţa şi am descoperit-o, m-am minunat de frumuseţea ei. Vedeam din locomotivă familii în vârstă, ea spălând rufele, el lucrând pământul, cu picioarele înfipte în câte o brazdă... Ce-i mai invidiam, Dumnezeule! Ei îşi aflaseră, în sfârşit, pacea la care are dreptul orice om care a muncit din greu.

Oftă.

— Şi în loc de asta, uită-te la mine, Alain! Tatăl tău bătrân e pe o locomotivă, la mii de kilometri de casă, într-un ţinut sălbatic, unde oamenii nu se gândesc decât cum să se omoare unii pe alţii... în noaptea asta neagră, fără o lumină... cu ura pitită şi stând la pândă, gata să se dezlănţuie...

În celălalt colţ al cabinei, Henri privea în beznă, fără să împărtăşească optimismul celor doi, spunându-şi că partizanii aşteptau probabil prilejul nimerit pentru a declanşa infernul.

„Bătrânul Antoine! se gândi el, zâmbind. Şi-a uitat deja supărarea... în fond, e un tip cumsecade... un biet nefericit, pe care viaţa nu l-a răsfăţat deloc! Dacă nu era locomotiva asta, de mult ar fi ajuns la balamuc!"

Deodată, liniştea nopţii fu sfâşiată, de parcă o mie de ciocane ar fi izbit în acelaşi timp şinele; loviturile semănau cu bătăile repezi şi înăbuşite ale unei inimi gigantice.

Pitiţi în întuneric, oamenii lui Truşcenko tresăriră şi zgomotul surd al trenului ce se apropia acoperi bătăile inimilor celor ce aveau să-şi sacrifice viaţa.

— I-ai explicat totul cum trebuie subofiţerului? întrebă specialistul de la Moscova.

Truşcenko dădu din cap.

— Da! Vasiliev ştie foarte bine ce are de făcut. I-am spus să nu intervină decât dacă naziştii încep să tragă în noi... dar ţinând cont de distanţa la care ne aflăm de calea ferată, nu cred că vor avea timp de aşa ceva!

— Da, ai dreptate... vom ajunge la vagoane din câteva salturi... fasciştii nu bănuiesc nimic şi nu-şi pot închipui că suntem gata de orice sau că vom muri aruncându-le trenul blestemat în aer!

Îşi zise în surdină că ar fi dat orice ca să tragă câteva fumuri, apoi continuă.

— Am ales bine tronsonul ăsta de cale ferată, chiar la mijlocul unei pante abrupte... cu câte vagoane are de tras, locomotiva va încetini serios aici.

— De locomotivă nu ne ocupăm?

— Locomotiva nu contează! De îndată ce vagoanele vor exploda, garnitura va fi ruptă în bucăţi, iar şinele vor fi smulse şi răsucite ca nişte sârme... iar cei din locomotivă, dacă scapă, vor trece prin clipe al naibii de grele!

Tăcu şi cei doi îşi încordară auzul, ascultând zgomotul trenului, care creştea întruna.

— Merge fără nici o lumină, spuse specialistul, dar focul din cazan ne va arăta când trece prin faţa noastră locomotiva... şi atunci, pornim... E-n regulă?

— Da. Le-am spus băieţilor să nu scoată nici un sunet... O să cădem peste trenul ăsta ca nişte fantome...

— Uite-o! spuse omul de la Moscova. Trece locomotiva... înainte!

Şi amândoi se năpustiră spre rambleu.

Mitraliera lătră. Cu faţa crispată, Alain îşi înşfacă Schmeisser-ul.

— Fir-ar să fie! Asta-i! Atacă!

Se apropie de uşa cabinei şi aruncă o privire în urmă, spre tren. Flăcărui intermitente îi arătară locurile de unde trăgeau mitralierele Spandau.

— Nemernicilor! N-o să vă puteţi apropia de tren!

Trase o rafală în întuneric, dorindu-şi din toată inima ca gloanţele să pătrundă în inima celui ce o ucisese pe Tatiana.

Atunci, brusc, prima explozie, urmată imediat de altele, zgudui trenul de la un capăt la celălalt. Globuri enorme de foc izbucniră

şi masa uriaşă a Mountain-ului fu scuturată fără cruţare.

— O să mi-o distrugă pe „Ivette”! strigă Antoine, cu ochii ieşiţi din orbite. Vor să-mi arunce locomotiva în aer!

Mai realist decât el şi dându-şi seama de periculoasa mişcare laterală ce ameninţa să smulgă locomotiva de pe şine, Henri se repezi în capătul celălalt al cabinei.

— Frânează, Antoine! Frânează imediat! Exploziile au făcut să deraieze vagoanele şi nu mai putem să le tragem fără să punem în pericol locomotiva!

— Vor să-mi distrugă locomotiva!

— Prost bătrân ce eşti!

Henri îl îmbrânci pe mecanic şi apucă maneta frânei automate, împingând-o ferm.

Paralizate, marile roţi motrice alunecară scrâşnind pe roţi, scoţând o jerbă de scântei. Antoine fu azvârlit spre tender, unde se prăbuşi, pe jumătate leşinat. Fiul său avu norocul să se prindă de barele de la ieşire şi se legănă câteva clipe în gol, înainte de-a putea să-şi înfigă din nou picioarele în podeaua cabinei.

Aerul fu sfâşiat de noi explozii. Din direcţia pădurii, partizanii comandaţi de Vasiliev începuseră să tragă în tren, iar S.S.-iştii ripostau cu înverşunare.

— Tată!

Alain se repezi spre mecanicul care îşi venea încet în simţiri.

Îl ajută să se ridice în picioare şi îl întrebă neliniştit:

— Eşti rănit?

— Nu-i nimic, fiule… făcu Antoine, dând din cap. Ai făcut bine, Henri… ai salvat-o pe „Ivette” şi-ţi mulţumesc…

Cerul se înroşise din pricina focului de artificii ce ţâşnea din vagoanele pe care ruşii le aruncaseră în aer. Un tir susţinut venea dinspre tufişurile de la liziera pădurii şi trasoarele mitralierelor antiaeriene fulgerau prin întuneric.

— Trebuie să mă duc cu oamenii mei, tată…

Antoine nu-l auzea. Mecanicul mângâia cu gesturi înduioşate manetele locomotivei, îşi trecea degetele tremurătoare peste cadrane, atingea manometrele şi volanul schimbătorului de direcţie şi a admisiei de vapori.

— Stai cuminte, fetiţo! N-o să-ţi poată face nici un rău… o să am eu grijă… nu te teme…

În ochii lui Alain se ivi o expresie de tristeţe; îşi întoarse faţa şi privirile i se întâlniră cu ale lui Henri.

— Aveţi grijă de el, vă rog… nu-i decât un biet bătrân…

— Fiţi liniştit.

— Trebuie să plec cu oamenii mei. Mulţumesc!

Alain se pregăti să coboare din cabină. În ultima clipă, fochistul întinse mâna, vrând să-l prevină să coboare pe partea cealaltă; cuvintele însă nu mai apucară să-i iasă din gură.

Alain se dădu brusc înapoi, desfăcându-şi braţele. Schmeisser-ul îi scăpă din mână. Preţ de o clipă, rămase în picioare şi avu prezenţa de spirit de a-şi întoarce capul spre tatăl lui.

Henri, împietrit, zări gaura uriaşă din gâtul tânărului soldat, din care răzbătea un horcăit înspăimântător…

Alain se răsuci şi căzu afară din cabină, cu capul în jos, murind încă înainte de-a se fi prăbuşit pe balastul căii ferate.

— Fir-ar să fie! şuieră Henri.

Îi aruncă o privire mecanicului, care nu observase nimic şi care continua să vorbească cu locomotiva.

— Dacă o să vină… o să le arăt eu lor că nu poţi distruge o locomotivă franceză…

Henri simţi un nod în gât.

Atunci, brusc, gloanţele începură să lovească Mountain-ul, unele trecură prin cabină cu un zumzet ca de viespi înfuriate.

— Jos capul, tăicuţă! strigă Henri, că trag în noi.

— Ce? Vin încoace, aşa-i? Vor să mi-o distrugă pe „Ivette”… ştiam eu… dar uită-te aici, Henri… ia priveşte la manometru…

Fochistul aruncă o privire spre cadranul manometrului şi scoase un strigăt răguşit.

— Dar… ce naiba ai făcut, nebun bătrân?

— Uite! Uite! şuieră Antoine, ţopăind vesel. Presiunea urcă la iuţeală, nu-i aşa? În câteva minute… sau în câteva secunde, locomotiva va exploda… cazanul îi va zbura în ţăndări şi va muri… fără ca nimeni s-o mai poată distruge!

— Oh, drace!

Acul manometrului zvâcnea deja spre zona roşie. Henri ştia foarte bine că, chiar dacă ar fi deschis tot sistemul de eşapament, s-ar fi putut să nu mai reuşească să evite catastrofa.

Câteva secunde încă şi…

Se năpusti la mecanic.

— Lasă-mă, nemernicule! Dă-mi drumul! strigă bătrânul, zbătându-se fără sorţi de izbândă.

— Smintit afurisit! Ar trebui să te las aici… dar ai familie la Paris… cu atât mai rău pentru mine…

Împingându-l spre marginea cabinei, îi dădu un brânci cu toată

puterea şi mecanicul se făcu nevăzut în beznă.

— Sper să-ţi spargi căpăţâna aia proastă, imbecil bătrân!

Henri se întoarse la comenzi, având subit un singur gând în minte: să salveze locomotiva. Fără ea, îşi zicea el, nu aveau să se mai întoarcă niciodată în Franţa şi, pe deasupra, îşi dădu seama dintr-o dată că ţinea şi el la maşinăria asta monstruoasă.

— Stai puţin, micuţo... nu exploda... o să dau drumul la aburi...

Trase de maneta de injecţie şi înjură cu jumătate de voce:

— E înţepenită! Avea dreptate, bătrânul... afurisita asta de maşinărie începe să ruginească peste tot... O clipă, „Ivette”... o să te uşurez eu de presiune, fii drăguţă şi aşteaptă...

Scuipă pe jos, conştient de propria-i neputinţă.

— Drace! Am început şi eu să vorbesc ca Antoine...

Aruncă o privire înspăimântată spre manometru. Acul urcase clar peste fâşia roşie.

Fără să mai ştie ce să facă, deschise stoker-ul, zicându-şi că va face astfel să iasă căldura şi, luând furtunul tenderului, începu să stropească flăcările, din care ţâşniră imediat aburi.

— O să reuşesc... o să reuşesc... n-o să explodezi, micuţo... prostul ăsta bătrân!

Henri nu mai dădea nici o atenţie infernului ce se declanşase afară, împuşcăturilor şi luptei care se dădea între S.S.-işti şi puţinii partizani rămaşi în viaţă.

Nu ştia că trenul fusese aproape în întregime distrus, că exploziile uciseseră zeci de S.S.-işti, că pădurea fusese rasă pe câteva sute de metri...

Nu se gândea decât la locomotivă şi la Paris...

— Bravo! exclamă el, văzând că acul manometrului coboară, vibrând, cu câţiva milimetri. Vezi, „Ivette”! Bravo, micuţo! O să te întorci frumos în Franţa... o să-ţi vezi iarăşi bătrâna ta Gară de Est!

În clipa aceea, cu un muget înfricoşător, cazanul explodă.

Epilog

Mecanicul scoase un oftat exasperat.

— Iarăşi smintitul ăla bătrân! Ce zici, Julien?

Fochistul schiţă un zâmbet de înţelegere.

— Ce vrei, Roger! Nimeni nu îndrăzneşte să-l oprească să intre aici…

— Dar mă calcă pe nervi, fir-ar să fie! se plânse Roger. Stă tot timpul şi se uită la locomotiva noastră… La naiba! Măcar dacă ar fi adus Mountain-ul înapoi! Aia da, locomotivă! Nu porcăria asta pe care ne-au lăsat-o Friţii!

Fără a înceta să zâmbească, Julien îşi scoase tabachera şi i-o întinse mecanicului.

— Răsuceşte-ţi una, bătrâne! Şi dă-i pace sărmanului om… Ştii că a scris o carte după ce s-a întors în Franţa?

— Da, am citit-o*… Memoriile unui mecanic din timpul Ocupaţiei.* E amuzantă cărţulia lui… dar trebuie să fii smintit ca să vorbeşti despre o locomotivă la fel ca despre o amantă… Eu unul, îţi spun sincer, abia aştept să-mi închei ziua de muncă şi să uit de maşina mea…

— Da, ştiu. Se schimbă vremurile… şi oamenii la fel… Eu îl înţeleg pe bătrân… Când s-a întors la Paris, nu şi-a mai găsit nevasta, care o ştersese cu un comis-voiajor… cât despre fiică-sa, asta a fost rasă-n cap chiar în prima zi a Eliberării Parisului… fiindcă se culca cu Friţii…

— N-a prea avut noroc, săracul!

— Mda… A dispărut, nu se ştie unde… şi atunci şi-a scris cartea… Am auzit că a câştigat ceva bani cu ea… dar i-a dat pe toţi stricatei de fiică-sa, ca să-şi refacă viaţa…

— Nu-i un tip rău. Mergem?

— Da.

Se apropiară de vechea locomotivă, al cărei loc de drept ar fi fost la muzeu. Auzindu-i că vin, Antoine se întoarse repede spre ei, cu un zâmbet larg pe gura ştirbă.

— Nu-i rău Pacificul vostru, băieţi… dar nici nu se compară cu Mountain a mea!

Le făcu cu ochiul.

— S-o fi văzut numai! Peste şase mii de kilometri avea, pe care i-a făcut fără să intre o zi în atelier! Şi asta pe nişte şine infecte, cu traverse putrede…

Suspină.

— „Ivette” a mea era unică! Era în stare să facă ocolul lumii trăgând o garnitură de aproape o sută de unităţi… O minune, prieteni…

Julien îşi răscoli buzunarele.

— Ai dreptate, Antoine… Toată lumea îşi aminteşte de „Ivette” a ta… Uite, să bei şi tu un păhărel, acolo…

— Mulţumesc, fiule… o să merg pe afară, fiindcă la cantină am o datorie prea mare… Unde mergeţi acum?

— La Strasbourg.

— Da, îl ştiu… le ştiu pe toate… mult mai departe… Cehoslovacia, Polonia şi Ucraina… Vreţi să vă mărturisesc ceva?

— Bine, dar dă-i zor, fiindcă avem un orar de respectat.

— Am înţeles… uite, am scris guvernului sovietic… la Moscova… le-am cerut să-mi trimită locomotiva… nu contează în ce stare este… am nişte prieteni la ateliere, care o s-o poată face ca nouă… şi o să crăpaţi de invidie când „Ivette” a mea o să meargă din nou…

— Aşa-i, bătrâne! răspunse binevoitor Julien. Pe curând!

— La revedere şi drum bun!

Cu moneda în mână, Antoine se îndreptă spre ieşire şi, cu spatele încovoiat, traversă o linie de garare pe care o cunoştea prea bine.

Şi atunci, deodată, locomotiva Mountain se înălţă în faţa ochilor săi obosiţi. Curată, strălucind din toate alămurile ei, cu marile roţi motrice gata să se pună în mişcare de îndată ce bielele ar fi început să se învârtă.

— „Ivette”! „Ivette” a mea!

La mare înălţime deasupra Gării de Est, cerul cenuşiu al Parisului părea un ochi enorm, care îl privea înduioşat pe bătrânelul ce mângâia aerul cu mâinile întinse în gol şi ai cărui ochi se umpluseră de lacrimi.

Cuprins

Partea I „Plecarea”.....3

Capitolul 1.....4

Capitolul 2.....11

Capitolul 3.....19

Capitolul 4.....27

Capitolul 5.....33

Capitolul 6.....41

Partea a II-a „Capcana”.....48

Capitolul 7.....49

Capitolul 8.....55

Capitolul 9.....62

Capitolul 10.....69

Capitolul 11.....75

Capitolul 12.....82

Partea a III-a „Atacul”.....90

Capitolul 13.....91

Capitolul 14.....97

Epilog.....102

Cuprins.....104

EDITURA Z

O goană nebună de-a lungul Europei strivite de cizma hitleristă: doi francezi, mecanicul și fochistul, se îndreptau spre o lume ostilă și necunoscută, o Ucrainină în care alți oameni, la fel ca ei, pregăteau explozibil care să arunce în aer calea ferată.

În fața vajnicei Mountain erau atașate două vagoane - platformă ticsite de evrei, care urmau să sară în aer înaintea trenului însuși.

Roțile se învârteau nebunește pe șinele care, în curând, aveau să fie împroșcate cu sânge.

Henri întinse sacul cu provizii spre mâinile tremurânde ale evreilor. Atunci, omul păși spre el, trăgând de mână o fetiță de nici doisprezece ani.

– Dați-mi sacul ăla, mein Herr! și luați-o pe micuță... vă jur că e încă virgină!

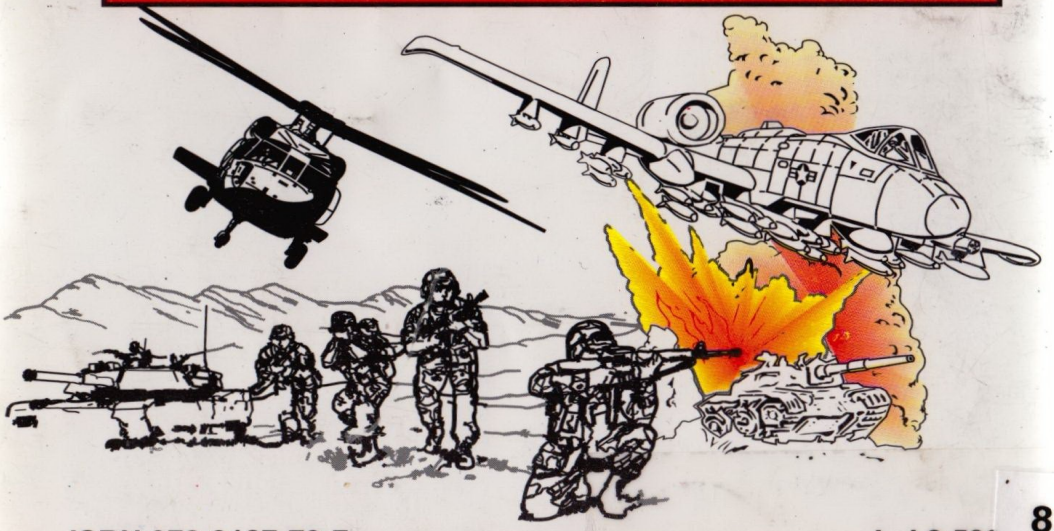

ISBN 973-9127-79-7

Lei 8.500

82

EDITURA Z EDITURA Z